3 1761 07461833 1

Udvalgte
Dramatiske Værker

af

Henrik Hertz.

Syvende Bind.

Kjøbenhavn.
Gyldendalske Boghandel (Reitzelske Afdeling).
Fr. Bagges Bogtrykkeri.
1897.

LIBRARY
OCT 5 1972
UNIVERSITY OF TORONTO

PT
8136
A1
1897
v. 7

Indhold.

	Pag.
Et Offer	1.
Den Yngste	147.

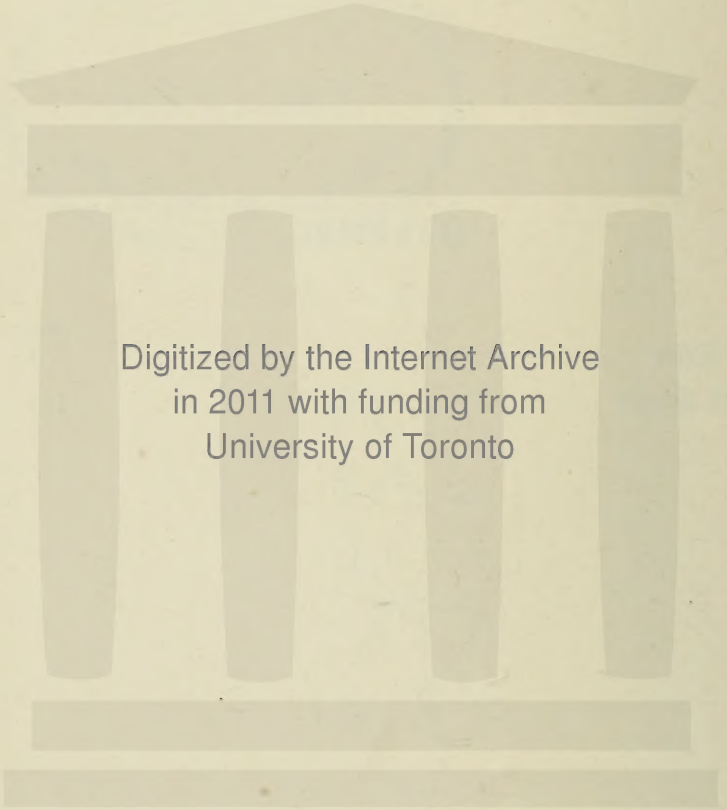
Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/udvalgtedramatis07hert

Et Offer.

Skuespil i fire Acter.

Første Act skrevet 1851. Resten 1853.

Opført første Gang paa det kgl. Theater den 7. Januar 1854.

Dram. Værker. 2det Bind.

Personerne.

Holgersen, Privatmand.
Agathe, hans Søster.
Frederik Nordberg, hans Neveu, Architekt.
Hermione.
Comtesse Victorine.
Manon, dennes Søster, 8 Aar gammel.
Froken Munk.
Ritmester v. Arnstedt.
Ritmesterens Tjener.
Herrer og Damer, Tjenere o. s. v.

Handlingen foregaaer paa en Landeiendom udenfor Østerport, nær Byen.

Første Act.

Første Scene.

Havestuen hos Holgersen, temmelig simpelt meubleret, med Udgang til Haven i Baggrunden, og Sidedøre til Holgersens og Hermiones Værelser. Tilvenstre et Vindue, der antages at gaae ud til Gaarden. Ved dette en Stol, hvorpaa Agathe sidder og seer ud. I Nærheden deraf et lille Bord med Tegnebrædt, hvortil Hermione læner sig fordybet, men uden at arbeide. Holgersen gaaer urolig op og ned i Værelset.

Holgersen.

Det er ubegribeligt, hvor Frederik kan blive af. (Til Agathe). Herregud, reis dig dog engang! Man skulde troe, du havde forpagtet denne Udsigt til Stalden og Hønsehuset. (Talende ud af Vinduet, efterat Agathe har reist sig). Hans, kom herhid et Øieblik. Har du ikke seet, om din Herre er gaaet op paa sit Værelse? Ikke? — Er hans Hest da ikke i Stalden? (Træder frem igjen). Nei, han er ikke kommen. Det ligner ham ikke; saa accurat han ellers pleier at være.

Agathe

(her, som overalt, næsten aandsfraværende, ligesom talende med sig selv, og uden at henvende sig bestemt til Nogen, selv ikke altid ved Spørgsmaal).

Han kommer nok. Der er saa meget at passe i Byen. Er han ikke oppe i Bygnings-Comiteen og taler med de fornemme Herrer? Jo, han er oppe i Comiteen.

Holgersen

(til Hermione).

Til dig har han vel ikke talt om, hvad Tid han kunde ventes hjem?

Hermione.

Han meente før Kl. 12.

Holgersen.

Og den er et Qvarteer derover. Hm!

Agathe.

Han skynder sig nok at komme hjem. Nu er han jo forlovet; saa vil han til sin Kjæreste. — Ja, det er sandt, hun vil jo ikke være forlovet med ham. Det er jo derfor, man ikke maa tale derom til Nogen.

Holgersen.

Ikke forlovet? Hvad er det for Prat? Hvem taler du om?

Agathe.

Hermione. Det har hun sagt. Og hun vil heller ikke giftes med ham. Hun vil kun saadanne leve med ham.

Holgerſen.

Er det virkelig din Mening, Hermione?

Hermione.

Som Moſter Agathe udtrykker ſig, har jeg vel ikke ſagt det. Dog er det min Mening.

Holgerſen.

Da er det en underlig Mening. Du vil jo ikke opgive denne Forbindelſe.

Hermione.

Af nei — viſt ikke med min gode Villie. Men misforſtaae mig ikke. Jeg tager Forlovelſe og Giftermaal, ſom de viſe ſig for mig hos de Folk, jeg kjender — og jeg er bleven angſt for dem begge. Er det ikke en Forening i Kjærlighed, det kommer an paa? og naar den er der, hvad behøves der mere?

Holgerſen.

Hvad der behøves mere? Da veed jeg dog, at man ikke kan ſpringe over de borgerlige Former, uden at ſætte ſin Ære og Velfærd paa Spil.

Hermione.

Jeg er ſaa lidt bekjendt med Verdens Fordringer. Der er Ingen, der ret har lært mig dem, eller indſkjærpet mig dens Bud. Men ſaavel her hjemme ſom hos Andre har jeg ſeet meer end eet ungt Par, der bar, ſom det ſyntes mig, ſand, varm og inderlig

Kjærlighed til hinanden. Vare de sammen, saa havde de kun Øine for hinanden; vare de adskilte, saa søgte deres Tanker hinanden. Disse Følelser blandede sig, aabenbart eller hemmeligt, i al deres Tale, i Alt, hvad de foretog sig, og udbredte et lyst Skjær over deres Tilværelse. Jeg saae dem siden som forlovede, og længere hen som gifte. Var det de samme Mennesker? Enhver af dem havde nu travlt paa sin Viis. De tænkte paa at gjøre Visiter, at sætte Bo og indrette sig, paa deres Gardiner, Meubler og Husholdning — de tænkte paa Alting, kun ikke paa hinanden. Kan jeg da ikke faae Skræk for en Tilstand, der truer med at berøve mig Det, der er min eneste Lykke, denne Følelse i mit Bryst, der fordeler sig over min hele Tilværelse. Hvad er dog alt Andet mod denne?

Holgersen
(afsides).

Ja, hendes forkeerte Meninger kjende vi jo nok. (Høit). Jeg tvivler meget paa, at Frederik deler de Anskuelser med dig.

Hermione.

Frederik? Nei, han deler dem maaskee ikke. Men han skal heller ikke bryde sig om mine Griller. Jeg vil gjerne rette mig efter hans Synsmaade.

Agathe
(der igjen har sat sig ved Vinduet).

Vil du see, de skal ud at kjøre deroppe.

Holgersen.

Aa, hvad rager det os! Skjøt du dig selv og bryd dig ikke om dem deroppe. De har leiet Etagen ovenpaa; de har Adgang til vor Have. Men forresten skal vi holde os fra dem. Det seer rige og fornemme Folk helst.

Agathe.

Jo, de skal kjøre. Jeg seer, Karlen trækker Wienervognen frem og vasker den; saa skal de ud iformiddag. Det er nok Comtessen eller den gamle Frue; for Froken Munk hun bryder sig ikke om det. (Til Hermione). Har du talt med Froken Munk idag? Jo, du har nok talt med hende. Hun kommer jo saa meget til dig. Det er et rart Fruentimmer. Hun fortæller saa Meget. Hvad fortalte hun idag?

Holgersen.

Men det er da Fanden til Snakken! Kan du da ikke — (En Kop eller noget lignende, han har i Hænderne, falder ned og gaaer itu). Naa, der gik den i Smadder! og nylig har jeg anskaffet den! Ja, det er intet Under. Man kan blive tosset i Hovedet i dette Huus.

Agathe.

Jeg skal hjælpe dig Skaarene op.

Holgersen.

Vil du bare blive for dig selv. Hvad du rører ved, pleier gjerne gaae galt. — Naa endelig! der kommer Frederik.

Anden Scene.

De Forrige. Frederik.

Frederik.

Ja, der har I mig! Jeg skyndte mig nok, men det var ikke muligt at slippe før.

(Hilser paa Hermione).

Holgersen.

Nu, hvorledes gik det dig?

Frederik.

Fortræffeligt! Mine Forslag ere i Eet og Alt blevne antagne; og man har givet mig frie Hænder.

Holgersen
(fornøiet).

Hvad? Antagne? Hahaha! Og du har faaet Lov at raade, som du selv vil?

Frederik.

Ja, men tro ikke, at det faldt mig let at sætte det igjennem. Jeg behøvede al min Veltalenhed. Her vare mange gamle Fordomme at overvinde, indgroede, forældede Anskuelser om smaa, indknebne Rum, og et ilde beregnet Hensyn til Oeconomien. Hvad ere dog vore Huse, disse Bygninger, der skulle være vort daglige Hjem? Firkantede, prosaiske Skum-

med en Masse urolige Vinduer, Indgange og Trapper, ængstlige, fraſtødende og karrige —

Holgerſen.

Det er Sandhed, ikke Andet end Sandhed!

Frederik.

Jeg ſpurgte dem tilſidſt, om de ønſkede en Gjentagelſe af det Gamle, ſom alle Mennesker vare utilfredſe med, eller om de meente, at ogſaa vi burde i Architekturen tilegne os den nyere Tids bedre og friere Reſultater. Ja, der ſtod de! Det Sidſte turde de ikke nægte. Jeg ſkyndte mig nu og tog mine Tegninger frem —

Holgerſen.

Ja, dine fortræffelige Tegninger!

Frederik.

— Gjorde dem med faa Ord fortrolige med mine Hoved-Ideer, viſte dem, at jeg ſtadig havde taget Hensyn til at forene ſkjønne, imponerende Former med det Hyggelige og Bequemme, fremlagde mine Overſlag med en omtrentlig Beregning af den Sum, der vilde gaae med; og, kort og godt —

Agathe

(der imidlertid har puslet hist og her uden at høre paa Frederik, ſeer nu ud af Havedøren).

Naa, der kommer hun dernede! Nu har nok Ingen af Jer huſket —

Holgersen.

Men kan du da ikke dye dig et Øieblik, Agathe? Naar en Mand som Frederik taler, og meddeler os en for hans Fremtid, hans Virksomhed saa glædelig Begivenhed, at dette store Arbeid er overdraget ham at udføre, skal saa ikke vi være agtsomme?

Agathe.

Jeg vilde blot sagt, at hun kommer dernede —

Holgersen.

Hvem kommer dernede? Jeg forstaaer ikke din Hun og Han.

Agathe.

Hun deroppe, Comtessen —

Frederik
(hurtig).

Comtessen? (Nærmer sig Havedøren). Ja, der gaaer hun. Det er unægtelig sandt, hun har en elegant Figur og en udmærket Holdning.

Agathe.

Der er jo Ingen af Jer, der har huskет paa, at der er et Brev fra hende til Frederik.

Frederik.

Et Brev til mig? fra Comtessen?

Holgerſen.

Ja, der har hun jo Ret! Har du Brevet, Hermione?

Frederik

(hvem Hermione giver Brevet).

Ah, hvilken zirlig lille Billet! (Bryder Brevet). Og hvilken ſmuk Haandſkrift!

(Læſer).

Agathe.

Hun ſkriver ſmukt, Comteſſen. Hermiones Haand er ikke ſaa god. Det kommer af, at hun tegner ſaa meget. Saa ſkriver man aldrig godt.

Frederik.

Det er en Indbydelſe, en Anmodning om at trine derop engang idag, for at meddele hende og hendes Moder min Mening angaaende nogle paatænkte Ombygninger ved en Gaard, der tilhører dem.

Holgerſen.

Det er ſandt, det har der været Tale om. Det kan blive et godt Stykke Arbeid for dig. Det er altid en Lykke, at du kan komme i Virkſomhed ſaa kort efter Hjemkomſten fra din Udenlands-Reiſe.

Frederik.

Den unge Comteſſe, er hun ikke forlovet med en Arnſtedt?

Holgerſen.

Jo, han er Ritmeſter i Cavalleriet, og en meget flink Mand.

Frederik.

Det er viſt bedſt, at jeg gaaer derop ſtrax. — Kjære Hermione, har du huſket de hvide Halstørklæder, du lovede at lade En i Byen beſorge til mig?

Hermione.

Ak Gud, nei, det har jeg glemt.

Frederik
(fortrødelig).

Har du nu igjen glemt —? Saa meget kunde du dog nok tænke paa mig.

Hermione.

Tænke paa dig? Jeg har kun tænkt altfor meget paa dig — det er derfor, jeg har glemt det.

Holgerſen
(afſides).

Jo, hun ſkal huſke paa Noget!

Frederik.

Ja, ſaa faaer jeg hjælpe mig, ſom jeg kan, ſkjøndt hos ſaa fine og fornemme Folk burde man tage lidt Hensyn til ſit Exterieur.

(Vil gaae).

Holgersen.

Fortæl mig, inden du gaaer, om der var noget Nyt i Academiets Forsamling igaar Aftes.

Frederik.

Det Sædvanlige: man havde ondt med at faae de gamle Parykker til at erkjende de soleklareste Sandheder. Men der blev mig fortalt en Selsomhed angaaende den store Udstilling, vi har paatænkt i denne Sommer. Du veed, jeg har talt om et Maleri, der var indsendt af en Maler, der ikke har navngivet sig, og der forestillede den blinde Belisar, ledet af et Barn og en Hund, og med nogle Omstaaende. Der kunde vistnok indvendes Adskilligt mod det Technisk deri, og naturligviis var der visse Folk, der strax hængte deres Hat derpaa, fordi de ikke have Die for Andet. Men der var Poesie deri, Compositionen var aandrig, Opfatningen ualmindelig dristig, og det vidnede om stor Sands for Farverne. Nu hører jeg til min Forundring, at dette smukke Maleri er bleven taget tilbage af Maleren og skal ikke udstilles.

Holgersen.

Rimeligviis en Malergrille.

Frederik.

Hør, Hermione, det var ikke saa galt, om jeg tog nogle af mine architektoniske Tegninger med til Comtessen; det kan maaskee interessere dem deroppe.

Hermione.

Jeg har dem inde hos mig.

(Hun og Frederik gaae ind).

Holgerſen.

Af ham vil vi faae Fornøielſe. Der er Hoved, Raſtbed, Virkelyſt. I ſaa ung Alder har han allerede vundet Academiets ſtore Guldmedaille, har været udenlands, har ſeet ſig om i Verden, og er allerede nu bleven agreeret. Med hans Formue, med hans Kundſkaber ſtaaer hele Verden ham aaben. Naar ikke denne Galſkab var, denne forkeerte Forlovelſe — men den kan ikke holde Stik, den maa gaae overſtyr, tidligt eller ſilde.

Agathe.

See, der gaaer hun, den Smaa, med ſin ſtore Hund. Det er et kjønt Barn, og de klæder hende ſaa ſmukt.

Holgerſen.

Hvem gaaer der?

Agathe.

Den lille Pige deroppefra. Hun kommer herind.

Holgerſen.

Med det ſtore Bæſt af en Hund?

Agathe.

Ja, hun gaaer jo altid med den Hund. Det er Ritmesterens. Den er altid her, naar han er borte.

Tredie Scene.

Holgersen. Agathe. Manon, der viser sig i den aabne Havedør med en stor Hønsehund i et Baand; denne forbliver i Baggrunden, mens hun træder et Par Skridt frem.

Manon.

De maa ikke tage mig min Dristighed ilde op. Jeg skulde hilse saa meget flittig fra min Søster, om det var Hr. Nordberg beleiligt at see op til os iformiddag.

Agathe
(til Manon).

Lad din Hund gaae udenfor, min Pige. Han holder ikke af Hunde.

Holgersen.

Har jeg sagt det? Naar du blot ikke vilde blande dig i, hvad der angaaer mig. Vil jeg have Hunden paa Døren, saa skal jeg nok selv besørge det.

Manon
(angst).

Han kan godt staae udenfor og vente saa længe.

Holgersen.

Vist ikke, mit Barn —

Manon.

Men det kan han virkelig meget godt. Jeg kan ogsaa sige til ham, at han skal gaae op igjen.

Holgersen.

Troer du da, den gjør det, naar du siger det?

Manon.

Nei, rigtignok ikke altid. Men idag har han været meget lydig.

Holgersen.

Saa? Ja, sandt at sige er jeg bange for, at han gjør ureent herinde.

Manon.

Nei, det gjør han tilforladelig ikke. Han er ganske reen om Fødderne. Jeg har lært ham at tørre sig af udenfor.

Holgersen.

Det var som Pokkeren! Men det er dog nok bedst, at den bliver udenfor. Saa kan den vente paa dig, til du gaaer

(Lukker Havedøren).

Agathe

(til Manon).

Jeg skulde give dig Noget, mit Barn. Vil du ha'e et Stykke Kage? (Seer ad i Bordskuffen). Ja, hvor har jeg nu gjort af det? Det er sandt, jeg har selv

ſpiiſt det. Det var imorges; jeg ſpiſte det til min Kaffe. Men jeg ſkal hente dig en Tvebak.

Holgerſen.

Aa, hvad troer du, hun bryder ſig om din Tvebak!

Agathe.

Jo, Børn holde meget af Tvebak. — Gjør du ikke, min Pige?

Manon.

Jeg ſkal rigtig ingen Tvebak have.

Holgerſen.

Der kan du ſee. Gaae du kun ind og lad mig tale med Barnet.

Agathe.

Saa adjøs da, min Pige, og hils meget flittig deroppe.

Manon
(ængſtlig).

Jo, det ſkal jeg.

Agathe.

Nu kan du kysſe mig, før jeg gaaer. (Kysſer hende. Manon tørrer ſig om Munden). Din Strik, jeg troer, du tørrede dig om Munden.

Manon.

Nei, jeg tørrede mig rigtig ikke om Munden. Der var Noget, der ſad paa min Kind.

Agathe.

Jaja — adjos da.

(Gaaer).

Holgerſen.

Kom nu herhen til mig. Hvad hedder din Hund?

Manon.

Cartouche.

Holgerſen.

Cartouche!

Manon

(med en mild Latter).

Ja, det er et gefærligt Navn.

Holgerſen.

Veed du da, hvem Cartouche var?

Manon.

Det er ham, der ſtaaer udenfor.

Holgerſen.

Nei, der levede engang en Mand, der hed ſaaledes. Har du hort tale om ham?

Manon.

Nei, det har jeg ikke.

Holgerſen.

Naa, ja hvad ſaa! — Det var en ſtor Gavtyv; og det, tænker jeg, er din Cartouche ogſaa.

Manon.

Nei, denne Cartouche er meget honnet.

Holgersen.

Saa? — Hvad hedder da du?

Manon.

Maria, Ludovica, Esmeralda de Seenfeldt.

Holgersen.

Det var et Pokkers langt Navn. Det duer ikke, naar Dagene blive korte.

Manon.

Ja, man kalder mig altid Manon. Det er det samme som Maria.

Holgersen.

Men jeg synes, det passede sig bedre for dig at lege med Dukker end med Cartouche.

Manon.

Holder De virkelig af Dukker? De er alle saa dumme og saa dovne. Man kan ikke gjøre Andet end klæde dem paa og klæde dem af, og lægge dem i Sengen. Og saa seer de altid paa En med det samme Ansigt. Nei, naar De kjendte Cartouche, vilde De holde meget mere af ham end af en Dukke.

Holgerſen.

Ja, forſtaae mig ret, jeg er juſt ikke ſaa meget paſſioneret for Dukker.

Manon.

Nei, det kunde jeg nok vide. — Men, naar De ikke blev vred, vilde jeg gjerne ſvorge Dem om Noget.

Holgerſen.

Nu da?

Manon.

Tillader De ikke, at Cartouche engang imellem gaaer ind med mig i det lukkede Blomſterqvarteer?

Holgerſen.

Hvad ſkal den der?

Manon.

Det veed jeg ikke. Men han har ſaa ſtor Lyſt at komme derind.

Holgerſen.

Saa?

Manon.

Det har han ſagt.

Holgerſen.

Har ſagt? Kan Cartouche ſnakke?

Manon
(forlegen).

Nei, det kan han rigtignok ikke. Men jeg synes dog, han har sagt det engang.

Holgersen.

Ja, den Lyst maa han alligevel see til at undertrykke. — Naa, min lille Pige, gaae saa op og hils din Søster, at Nordberg allerede har betænkt at see op til dem iformiddag og vil nok ret snart indfinde sig. Og hvad din Cartouche angaaer, naar jeg mærker, at den opfører sig skikkelig, saa kan du gjerne tage den med, naar du kommer herned igjen.

Manon.

Mangetak. Men han kan ogsaa meget godt blive her lidt med det samme, hvis De gjerne seer det.

Holgersen.

Nei, Tak, det var dog ikke værdt.

Manon.

Eller, hvis De en anden Gang skulde faae Lyst til at see ham, kan jeg godt lade Tjeneren komme ned med ham.

Holgersen.

Ja, Tak, men —

Manon.

De maa endelig ikke genere Dem. Jeg leger

med ham hele Dagen, saa kan han godt komme lidt ned her.

Holgersen.

Ja, Tak! Tak! Hvis jeg skulde faae meget stor Lyst, og slet ikke kan staae imod, saa skal jeg sende Bud efter din Cartouche.

Manon.

Det maa De meget gjerne. Naar man først kjender ham rigtig, saa er han meget god at komme tilrette med. (Rikkende venlig). Adieu! (Gaaer, kaldende paa Hunden i den aabne Dør). Cartouche! Cartouche! her, her er jeg — kom nu! (til Holgersen). Nu kommer han. Adieu.

(Gaaer).

Holgersen.

Ja, det er et velsignet Barn! Man kan ordentlig blive veltilmode ved at tale med det.

Fjerde Scene.

Holgersen. Frederik. Hermione.

Holgersen
(til Frederik).

Jeg gaaer nu ind. Naar du kommer ned igjen, vilde jeg nok talt med dig. (Vil gaae). Det er sandt, her var i dette Øieblik Bud, om du snart kom op til Comtessen.

(Gaaer).

Frederik
(gaaer lidt raadvild et Par Skridt og standser ved Hermiones Tegnebræt).

Hvad har du tegnet der? Det er jo meget smukt. Er det en Copie efter Noget?

Hermione.

Aa nei, jeg vidste ikke, hvormed jeg skulde fordrive Tiden, mens du var inde i Byen idag, og saa gjorde jeg disse Udkast paa fri Haand.

Frederik.

Saa? Ja, det er ret smukt. Denne Arm er vel ikke saa ganske rigtig forkortet, og den siddende Figur her vil ogsaa blive vel høi, naar man tænker sig den opreist. — Figurtegning er ikke at anbefale Fruentimmer. De kan sjelden bringe det til noget Rigtigt deri. Tegn heller Blomster.

Hermione.

Som sagt, jeg lægger ikke stor Vægt derpaa.

Frederik
(noget besværlig).

Hør, kjære Hermione, der er Noget, jeg allerede et Par Dage har villet tale med dig om, men bestandig glemt det. Lad mig sige dig det nu, og optag mine Ord i den bedste Mening.

Hermione.

Hvad er det, du vil sige mig?

Frederik.

Ja, oprigtig talt, der var maaskee meer end eet Punkt, jeg kunde have Lyst at omtale, men jeg vil lade det beroe ved Det, der ligger mig nærmest. Det angaaer din Paaklædning. Jeg vil slet ikke nægte, at denne Tilnærmelse til det ældre græske Costüme er maleriskt, og, som du veed, har den for, inden jeg tog herfra, behaget mig ligesaa meget som de unge Kunstnere, der kom i din Faders Huus. Men paa Reiser skjærper man sit Omdomme og faaer et videre Overblik. Meget, der under indskrænkede Forhold synes Tvang og Pedanteri, faaer Betydning og sin rette Plads anviist, naar man seer det i større Masser. En Persons Klædedragt er ikke noget Ligegyldigt. Den lader os repræsentere vor Stilling i Samfundet, eller dog den, vi ønske at indtage. En paafaldende Afvigen fra det Sædvanlige, fra det, god Tone og Smag har indført, er ofte — bliv ikke vred — Tegn paa Bizarreri; og Dragten gjør, at man i Grunden ikke veed, hvorledes man skal sætte sig i den rette Rapport til Personen. Har man nu ogsaa fundet sig i den Dragt, du bærer, mens du var i din første Ungdom, nu, frygter jeg, vil den gjøre dig ridicül. Mine Forbindelser ville med Tiden sandsynligviis blive gode. Ligesom jeg overalt paa min Reise har havt Omgang med de første Familier, saaledes kan jeg vel vente det Samme her. Jeg sætter f. Ex., at vi komme i nærmere Forbindelse med den Familie, der boer ovenpaa, og der vist er en Typus for Smag

og Elegance, hvorfor vil du da staae saa isoleret lige-overfor dem og Andre? Det skulde du ikke, synes mig; og det vilde være mig kjært, om du heri rettede dig lidt mere efter Skik og Brug.

Hermione.

Er det ikke bedre, som det er? Denne Klædning er bequem. Jeg er nu i flere Aar vant til den. Den befrier mig fra at følge de vexlende Moder, hvormed jeg ikke gider sysselsætte mig saa meget som andre Fruentimmer.

Frederik
(efter et lille Ophold).

Du troer ikke, du kan føie mig heri?

Hermione.

Giv mig Tid dertil. En Klædning, sagde du selv, er ikke noget ganske ligegyldigt. Den voxer efterhaanden sammen med vor Personlighed. Jeg kan forandre denne Dragt, men jeg kan ikke saa hurtig forandre det Sindelag, det . . . nu, de Griller eller Indfald, der have bragt mig til at vælge og beholde den. Giv mig derfor Tid dertil.

Frederik.

Nu, som du vil. Men tænk dog derpaa. Du gjør mig virkelig en Tjeneste dermed.

(Gaaer).

Hermione
(ene).

Hvorfor seer Frederik saa meget paa mit Ydre, paa Det, der dog er det uvæsentlige? Og jeg tænker kun paa ham som, han er, eller som han i det mindste var, inden han reiste herfra! — Der var Mere, han vilde sagt mig. Ak, jeg frygter selv, at jeg ikke længer svarer til hans Fordringer!

Femte Scene.

Hermione. Froken Munk (fra Haven).

Froken Munk.
Saa tankefuld, min kjære Hermione?

Hermione.
Er det Dem, Froken Munk! Jeg har længtes efter Dem.

Froken Munk.
De er alene? Det forekom mig, at jeg fra Haven kunde see Hr. Nordberg herinde.

Hermione.
Han har i dette Øieblik forladt os. Han gaaer nok nu op til Dem.

Froken Munk.
Til os?

Hermione.

Der kom en Billet til ham fra den unge Comtesse. Man vil indhente hans Forslag angaaende en Eiendom, der tilhører dem.

- Frøken Munk
(betonende).

Saa? — Nu, min kjære, unge Veninde, hvorledes har De det? Jeg maa see rigtig paa Dem. Det synes mig ikke, at De er ret oprømt i den sidste Tid.

Hermione.

Jeg har desværre et tungt Sind. Jeg kan ikke tage Livet saa let, som jeg maaskee burde.

Frøken Munk.

Mener De? — Har De ingen Efterretning erholdt om Maleriet?

Hermione.

O, Maleriet! — Jeg har taget det tilbage. Det er igjen indelukket i mit Kabinet.

Frøken Munk.

De har taget det tilbage? Men jeg kan dog ikke troe Andet, end at det har maattet gjøre et gunstigt Indtryk paa Academiets Censorer.

Hermione.

Det troer jeg selv. Frederik har flere Gange

omtalt det meget fordeelagtigt, meget mere, end jeg driftede mig til at haabe.

Frøken Munk.

Og alligevel?

Hermione.

Alligevel gjør jeg nu bedst i at sætte det tilside eller tilintetgjøre det.

Frøken Munk.

Nei, det vil De vist ikke. Et Værk, De har arbeidet paa med saa stor Kjærlighed og saa længe! Og af hvad Grund?

Hermione.

Jeg har tabt Lysten til at sysselsætte mig med at male. Det er vist ogsaa det Rigtigste, at jeg opgiver det.

Frøken Munk.

Mangt andet Fruentimmer vilde jeg maaskee raade det Samme. Men Dem, der fra Barnsbeen er bleven holdt til denne Syssel, og, efter hvad De selv har fortalt mig, af Deres Fader var bestemt til at opdrages udelukkende for den Kunst, han selv dyrkede — hvo kunde raade Dem at opgive saa pludselig, hvad De nu har stræbt til i alle de Aar?

Hermione
(i Bevægelse).

Ja, jeg har i de mange Aar stræbt dertil! levet

mine lykkeligste Timer i Udøvelsen af denne skjønne Kunst! Intet forfængeligt Haab har blændet mig. Jeg har ikke villet opnaae et Navn. Jeg har i Sandhed kun levet i denne Kunst. Den har hørt til min Tilværelse, som Aandedrættet eller som Blodets Omløb. Men desuagtet maa jeg opgive den.

Frøken Munk.

Det kan jeg ikke forstaae. Og hvad vilde Deres Nærmeste, hvad vilde Hr. Nordberg sige dertil, han, der altid har interesseret sig saa meget for Deres Fremskridt.

Hermione

(smertelig).

Af, kjære Frøken Munk, han vilde ikke engang lægge Mærke til, at jeg opgav det.

Frøken Munk.

Hm — jeg er bange for, at der rører sig Noget hos Dem, der ikke er, som det skulde være. Jeg vil vist ikke trænge mig ind i Deres Fortrolighed. Men, gaaer det an, saa forsmaae dog ikke en ældre Venindes Bistand.

Hermione.

Til hvem skulde jeg hellere betroe mig end til Dem, der hidtil har været min tause Fortrolige? Men der er saa Lidt at gjøre ved denne Sag.

Frøken Munk.

Tillad mig da blot et Spørgsmaal. De har malt dette Maleri indelukket i Deres Værelser. Ingen uden jeg og den lille Manon, af hvem De har givet et saa yndigt Billede som den blinde Belisars Datter, Ingen uden vi have overværet Deres Arbeid. Det har udentvivl faldet Dem vanskeligt, ja De har sikkert havt mangen lille Fortrædelighed her i Huset under denne Hemmelighedelse; og nu, da De skulde nyde Frugterne deraf, da Arbeidet, som De selv siger, er lykkedes Dem, nu vil De sætte Maleriet hen!

Hermione.

De kan troe mig, det er det Bedste, jeg kan gjøre.

Frøken Munk.

Men jeg har bildt mig ind, at det var netop for at glæde og overraske Hr. Nordberg ved hans Hjemkomst, at De har fuldført dette Arbeid. De har engang fortalt mig Adskilligt fra Deres Ungdoms-Tid, at De er opdragen sammen med ham, at han som Dreng kom i Deres Faders Huus, for at kunne frequentere Academiets Skoler, og at han snart blev Deres ufortrødne Lærer i at tegne og male —

Hermione.

Ja, det er sandt, Frederik og jeg passede dengang godt til hinanden, uagtet jeg var endeel Aar yngre. Allerede dengang imponerede han mig ved sit

driftige, overlegne Væsen, og jeg hang ved ham med al min Sjæl. Han var ganske rigtig min Lærer, han var henrykt over hvert Arbeid, der lykkedes mig, og under hans Veiledning gjorde jeg ualmindelige Fremskridt. Derfor har jeg under hans Fraværelse kun havt een Tanke: at gjøre mig hans høitstræbende Natur værdig ved ganske at uddanne mig for den Kunst, han selv havde ledet mig ind paa. Og af den Grund har jeg rigtignok nu tilsidst i al Hemmelighed udført det Maleri, De taler om — og i den Tanke at skaffe ham en glad Overraskelse. Men —

(standser).

Frøken Munk.

De mistvivler derom? Har De ogsaa Grund dertil?

Hermione.

Kjære Frøken Munk, jeg seer desværre, at jeg har forregnet mig. Jeg har ikke betænkt, at en Mand som Frederik maatte, efter fire Aars Ophold i Udlandet, være undergaaet store Forandringer. Som alle Andre maa jeg tilstaae, at han i enhver Henseende har vundet, at han er kommen hjem mere udviklet, mere bestemt og sikker i, hvad han vil og beslutter, mere mandig og virksom. Det er kun mig, der har tabt i den samme Tid. Jeg er forbleven i min ældre Leveviis. Omverdenen har udøvet liden eller ingen Indflydelse paa mig. Frederik er voxet fra mig.

Frøken Munk.

Men er det ikke en tungsindig Grille, der plager Dem? Behøver min kjære Hermione at frygte for, at han i Udlandet har truffet Nogen, der saa let kunde fordunkle hans Ungdoms-Veninde's Billede? Og tror De ikke, at han endnu bestandig vil blive glad overrasket ved det udmærkede Talent, De har lagt for Dagen i Deres Maleri — saa meget mere som han jo allerede har udtalt sig fordeelagtigt derom.

Hermione.

Frederik gjør nu andre Fordringer til Fruentimmerne. Forstaaer jeg ham ret, da sætter han kun ringe Priis paa deres Syslen med en Kunst, hvori de efter hans Mening dog ikke kunne bringe det vidt. Det er vel muligt, at Frederik, naar han erfarer, Maleriet er af mig, med Eet vil kjølnes derfor. Det er denne Smerte, jeg har villet spare mig.

Frøken Munk
(efter et Ophold).

Har Hr. Nordberg ligefrem udtalt sig om de Fordringer, han nu tror at burde gjøre til Fruentimmerne?

Hermione.

Ikke ligefrem. Jeg slutter meest af enkelte af hans Yttringer. Men jeg har i den sidste Tid selv tænkt meget over dette Punkt. Huset her føres nordentligt og forstyrret. Jeg har ikke mærket det saa-

ledes tilforn, uagtet min Onkel nu og da beklagede sig derover. Det er først nu, efter Frederiks Hjemkomst, ved at see, hvorledes han nu er, hvad han paa Reisen har været vant til, først nu seer jeg, hvor Meget her skulde være anderledes; og Frederik har ogsaa ladet nogle Ord falde derom. Undertiden, naar jeg tager Pensel og Palet eller blot et Tegnekridt i Haanden, synes det mig urigtigt, hvad jeg har fore, som om andre Pligter paalaae mig. Jeg har grublet over, om der ikke kunde skee en Forandring med mig, om jeg ikke kunde forme mig endnu efter, hvad jeg seer for mig hos Andre, om jeg ikke kunde afstreife de Egenheder, jeg er voxet op med, og som jeg veed, man dadler hos mig, om jeg ikke kunde være for dette Huus, for min Onkel og Frederik, hvad man man maaskee venter af mig. Men det er forsildigt. Jeg bliver ikke anderledes, end jeg er. Man kan ikke saaledes med eet Slag bringe sit Livs Vaner og Forestillinger til at forsvinde, eller med Eet opgive, hvad man hidtil har holdt helligt. Det er mig umuligt! Jeg kan det ikke! . . . Men — bliv ikke vred — jeg forlader Dem — mit Sind er saa uroligt. Ak, kjære Munk, det er elendigt, hvad vi Fruentimmer skulle sysle med, hvad man fordrer af os, og hvad man paastaaer hører til vort Kald.

(Gaaer ind).

Frøken Munk

(ene).

Stakkels Hermione! Er det denne Tankegang,

der bevæger og forurolige hende! — Med hendes Naturel vil det ikke falde hende let at befrie sig for disse slemme Tvivl, og endnu mindre let at lempe sig derefter.

(Gaaer, gjennem Havedøren).

Sjette Scene.

Et temmelig dybt Havepartie. Tilhøire (for de Spillende) en Fløi af et Huus, eller blot en mindre Træ-Udbygning deraf, en Veranda eller desl., med Løvbeklædning, som Indgang til Holgersens Havestue. Tilvenstre, noget mod Baggrunden, et stort Lysthuus, og foran dette Havestole.

Comtesse Victorine og Frederik komme ind fra Baggrunden af Haven, den sidste med nogen Forandring i sin Paaklædning.

Frederik.

Comtessens Bemærkninger ere fuldkommen rigtige. Haven her kunde modtage flere Forbedringer, og navnlig kunde Anlæggene gjøres friere. Jeg skal tale med min Onkel derom.

Victorine.

Har Deres Hr. Onkel eiet dette Sted længe?

Frederik.

Han eier det egentlig slet ikke. Det tilhører min Cousine, hvis Morbroder og Formynder han er.

Victorine.

Ah, den unge Dame, man seer her i Huset!

Frederik.

Hun har arvet det efter sin Fader, hos hvem jeg er opdraget. Vi fandt os Alle bedst tjent med at lade Husets Indretning blive, som den havde været for hendes Faders Død. Derfor udgjøre vi endnu een Hussstand.

Victorine.

Saa? — Hvis det ikke er for ubeskedent . . . der gaaer et Rygte her i Huset, at Hr. Nordberg er forlovet med hende.

Frederik
(forvirret).

Jeg? — Gaaer der et saadant Rygte? Deraf veed jeg Intet.

Victorine.

Ja, det er en anden Sag. Saa behøver jeg ikke at genere mig for at tale lidt Ondt om hende. De veed, at en Smule Medisance hører til Damernes Forret. — Hvorfra skriver hun sig egentlig? og hvorfor er den kjære Pige saa aparte?

Frederik.

Saa aparte?

Victorine.

Ja, jeg sigter ikke blot til de Moder, hun beha-

ger sig i, men til hendes hele Væsen, der jo er forskjelligt fra alle andre Menneskers, hendes Tournüre og Holdning. Jeg selv kjender hende slet ikke. Det er Alt, jeg har seet hende i Forbigaaende. Men der tales saa meget om hende her i Huset. Min Kammerpige kommer hvert Øieblik med en anden Historie.

Frederik
(pigneret).

Deres Kammerpige kjender hende vist heller ikke.

Victorine.

Ja, hun taler efter, hvad hun igjen hører af Andre. Det er tydeligt, at den unge Pige ønsker at udmærke sig, og vel derfor er forfalden til Selsomheder.

Frederik.

Derfor tror jeg vel ikke; snarere grunder det sig i hendes tidligere Forhold. (Afbrydende). Men Comtessen vil tillade — vi glemme at tale om de paatænkte Forandringer paa Deres Fru Moders Gaard.

Victorine.

Det er sandt — men vi have jo oftere den Ære at see Hr. Nordberg hos os. — Denne unge Pige er jo ret kjøn, og kunde gjerne tage sig bedre ud. Men De kan tro, det er ikke godt for et ungt Fruentimmer, idelig at bestyrke sig i et saa eget Væsen.

Frederik.

Nei, det har De vist Ret i. — Men for at

komme tilbage til Deres Plan med Gaarden, saa vil vi maaskee finde nogle anvendelige Ideer i de architektoniske Tegninger, jeg havde den Ære at levere Dem.

Victorine.

Ah, Deres Tegninger! Fik jeg dem? Jeg har vist ladet dem ligge i det gamle Lysthuus — jeg skal strax hente dem. Efter det lille Indtryk, jeg gjorde i dem, forekomme de mig meget udmærkede. Jeg skal ret studere dem, og vi kan da siden i Fælledsskab lægge en Plan.

Frederik.

Den kan ikke andet end vinde, naar en Dame med Deres Smag giver sine Ideer dertil. — De tillader da, at jeg en anden Gang forhører mig om Deres nærmere Bestemmelse.

Victorine.

Meget gjerne. Men herude sees vi jo daglig. Hr. Nordberg vil til enhver Tid være velkommen hos os. Vi leve temmelig eensomt her, og kunne trænge til lidt aandrig Omgang.

Frederik.

Jeg har den Ære at anbefale mig. (Afsides) Det er en meget elskværdig Dame.

(Gaaer ind i Huset).

Victorine
(ene).

Denne Architekt er et ganske net Menneske. Man kan dog i det mindste tale med ham, uden at han er i Øster, naar man taler i Vester, en Kunst, hvori Arnstedt har saa stor Færdighed. — Ja, hvormed skal jeg nu tilbringe den lange, kjedsommelige Formiddag? Naa, Gudskelov, der kommer Mathilde.

Syvende Scene.

Victorine. Froken Munk.

Froken Munk
(kommer fra Haven, nynnende paa en af de Schultziske Melodier, og uden strax at bemærke Victorine).

Victorine.

Gud bevares, Mathilde, hvad er det for en gammeldags Melodie, du igjen har stovet op? Den er i det mindste fra Christian den IV.s Tid.

Froken Munk.

Kjære Victorine, kald ikke disse smukke Melodier af Schultz gammeldags. Der er for mig en evig Ungdoms Fortryllelse i dem, og den eneste, jeg ret kjender og kan sætte Priis paa, nemlig min egen Ungdoms. — Men see her, der er kommet et Brev til dig.

Victorine.

Fra hvem? Aa, fra Arnstedt! Ja, det Brev har

jeg frygtet for hele Morgenstunden. Naa lad os da see, hvad han skriver. Hans Breve pleie at være gode. (Seende i Brevet). Jo, han kommer idag. Det skulde jo skee engang. Jeg saae ligesaa gjerne, at han kom imorgen som idag, eller iovermorgen eller slet ikke. (Læser videre). Han har været i daarligt Humeur i disse Dage. Og hvorfor, troer du? En af hans Folk, en af de flinkeste Karle i hans hele Escadron — dette Ord er, vel at mærke, skrevet E, langt s, ga — har gaaet hen og gjort en Dumhed og skal nu ligge 24 Timer krum. Naar han endda havde skrevet, hvilken Dumhed. Men jeg tvivler ikke paa, at en Karl af Ritmester Arnstedts Escadron kan gjøre en Dumhed, der er forsvarlig. — Et deiligt Brev! Det kan opmuntre en Forlovet!

Frøken Munk.

Du er ubillig imod ham. Du veed ret godt, at han besidder mange gode Egenskaber.

Victorine.

Ja, jeg kan forstaae, at du tager ham i Forsvar. Du var ogsaa en af dem, der raadede mig til dette Partie. Men det var slet ikke saa utænkeligt, at jeg kunde have truffet et meget bedre Valg.

Frøken Munk.

Glem ikke, hvad jeg dengang forestillede dig.

Efter din Moder kan du ingen Formue vente. Arnstedt er en af vore rigeste Privatmænd.

Victorine.

Og det vil du anføre som en god Grund?

Frøken Munk.

Ikke i Almindelighed. Men om dig mener jeg, at du aldrig vil føle dig ret lykkelig, uden naar du har Meget at raade over. Og denne vigtige Betingelse kan din Forlovede opfylde. Han er ligesaa ædelmodig og gavmild som han er formuende. Desuden mener jeg —

Victorine.

Inden du gaaer videre, saa tjen mig i een Ting: læg dit Strikketøi bort. Jeg kan ordentlig faae ondt af at see dig saa ivrig arbeide paa en lumpen Strompe. Det er det Eneste, der behager mig hos den unge Pige her i Huset, at man aldrig seer hende bestille det mindste, saa lang Dagen er. Hvad er det nu, hun hedder, din Protegée?

Frøken Munk.

Hermione.

Victorine.

Det er sandt — Navnet er som hun selv, fra

den anden Verden. Er der Noget om, at hun er forlovet med den unge Architekt?

Frøken Munk.

Det er vel kun et Rygte.

Victorine.

For mig gjerne, skjøndt han er dog for god til hende.

Frøken Munk.

Din Moder har jo havt Bud efter ham.

Victorine.

Det var ikke egentlig Moder. Det var mit eget Indfald.

Frøken Munk.

Skal han give Jer Raad angaaende Gaarden derude? Derved er der nok ikke Meget at gjøre.

Victorine.

Jo, det maa du forlade mig. Der er nok neppe en Gaard i Sjælland, som der er saa Meget at gjøre ved som den. Den er saa faldefærdig, at den kan give ham Arbeid for flere Aar.

Frøken Munk.

Men kan din Moder tænke paa at sætte saa Meget paa den Gaard?

Victorine.

Aa nei — men for det Første kan man jo tale om det. Sandt at sige kjedede jeg mig og sendte derfor Bud efter Nordberg.

Frøken Munk.

Var der ellers intet Mærkeligt i Arnstedts Brev?

Victorine.

Gud bevares, jo. (Seende i Brevet). Han har moret sin kongeligt ved Veddeløbet. Fuldblodshesten Young Mary har vundet Pokalen; det er jo meget mærkeligt. Og min Forlovede paastod ogsaa strax for Alle, at den vilde vinde; det er endnu mærkeligere. Der har du Brevet. See nu du til, om du kan finde Mere deri.

Frøken Munk.

(mens hun seer hist og her i Brevet).

Heste og Hesteveddeløb bore nu engang til Herrernes Yiebhaverier, og Arnstedt er jo desuden Cavalleri-Officeer. — Men har du seet, der staaer en Efterskrift paa den anden Side af Brevet?

Victorine.

Hvad Rart staaer deri?

Frøken Munk.

Han har kjøbt en meget stor Landeiendom i

Nærheden af Kalø-Vig, i den smukkeste Egn af Jylland —

Victorine.

En Landeiendom? Deraf veed jeg jo slet Intet. (Tager hastig Brevet fra hende og læser deri). Javist — og han vil lade Hovedbygningen indrette fra Nyt af . . . og der skal vi tage vort Ophold, naar vi ere gifte. — I Jylland! I Provindserne, paa en kjedsommelig Herregaard! Har jeg nu ikke Ret i, at man aldrig er sikker paa, at han begaaer de største Fadaiser!

Frøken Munk.

Men naar Gaarden er saa smuk, og med den Beliggenhed —

Victorine.

Aa, troer du, jeg vil i mine bedste Aar begrave mig i en Afkrog af Jylland! Og skulde han ikke have spurgt mig, inden han afgjorde en saa vigtig Sag?

Frøken Munk.

Ja, jeg veed dog ikke —

Victorine.

Du veed ikke! — Men det Kjøb skal gaae tilbage! Det er en underfundig Aftale mellem ham og hans Familie. De vil have mig herfra — det

har jeg længe mærket. Men jeg tager aldrig til Jylland. Jeg vil om Vinteren leve i Kjøbenhavn. Og under alle Omstændigheder, han skal ikke vænnes til at handle saaledes paa egen Haand. Han skal respectere min Villie.

(Gaaer; Frøken Munk følger hovedrystende efter hende).

Anden Act.

Haven fra forrige Act.

Første Scene.

Naar Tæppet gaaer op, kommer Manon gaaende tversover Scenen med Cartouche i et Baand og sætter sig ned paa Jorden ved en Busk, hvor hun sysler med nogle Blomster, nogle Stykker Træ og deslige. Hunden lægger sig ved Siden af hende, men bag Busken, saaledes at kun dens Hoved kan sees. Froken Munk kommer strax efter ind og seer sig om.

Froken Munk.

Hermione er ikke her — hun pleier dog at komme ned i Haven paa denne Tid. Nu, jeg kan vente lidt. — Der var ubehageligt deroppe. Arnstedt havde gjort vel i at blive herfra et Par Dage endnu, indtil Victorines første Vrede havde lagt sig. Naar hun blot ikke i sin uforstandige Harme afstedkommer en Ulykke! For Intet har hun vel ikke ladet den unge Nordberg hente op, og som jeg nu hører, invitere til Middag idag. Ja, hun vil sandsynlig-

viis kun bruge ham til at straffe sin oprørske Forlovede; men det kan have værre Følger. Dersom Nordberg — aa nei, det vil jeg ikke haabe. Naar jeg blot vidste, af hvad Art Forholdet er mellem ham og Hermione, om det er blot søsterlige Følelser, der bevæge hende, eller som det synes, noget meget dybere.

Manon
(der imidlertid har nærmet sig).

Tante Mathilde —

Frøken Munk.

Er du her — nu, hvad vil du mig?

Manon.

Troer du, jeg kommer med i Eftermiddag, efter Bordet, naar de Andre kjøre i Skoven?

Frøken Munk.

Idag ikke, mit Barn. Du har selv sagt engang, at det kjeder dig at tage ud med de Store.

Manon.

Ja, men jeg synes dog, det er saa morsomt at kjede sig med de Store i Skoven.

Frøken Munk.

En anden Gang, min Pige.

Manon.

Saa vil jeg blive hjemme hos Cartouche. Det

er maaſkee heller ikke ſaa rigtigt, at jeg tager bort fra ham. Du troer ikke, hvor jeg maa præke for ham i den ſidſte Tid. Han er ſaa egenſindig!

Frøken Munk.

Det var jo ſlemt.

Manon.

Jeg vil bare fortælle dig een Ting. Igaar vilde jeg lege med ham, „at bringe hinanden til at lee.“ Først ſkulde han faae mig til at lee, og det gjorde han ſaa dumt, ſaa dumt! Alt, hvad han kunde hitte paa, det var, at ſlikke mig i Anſigtet. Men jeg loe alligevel — af Foielighed. Men da ſaa Touren var til mig, og jeg gjorde ſaa mange morſomme Grimacer, ſaa vilde han ſlet ikke lee.

Frøken Munk.

Men det kan den jo ikke. Det er der ingen Hund, der kan.

Manon.

Troer du ikke? — Veed du, hvad jeg har tænkt? At Hundene nok kan lee, men ikke ſom vi; men at de leer med deres Hale.

Frøken Munk.

Nu vaaſer du.

Manon.

Ja, men, Tante, naar jeg gjør Leier med Car-

touche, saa logrer han justement med Halen, ligesom han vilde le derover. Og naar jeg sidder og spiser, saa gjør han det samme, ligesom han gjerne vilde sige noget Morsomt, men ikke kunde, da han jo ikke kan tale. Nei, du kan troe, det var lutter Egensindighed igaar.

Frøken Munk.

Men du maa ikke forlange for Meget af Cartouche. Et Dyr har ikke den Forstand.

Manon.

Men Cartouche seer dog saa klog ud. See paa ham, Tante! (Tager Hunden om Hovedet og løfter Snuden). Veed du, hvem han ligner? Han ligner min Skrivelærer, Hr. Nellemann.

Frøken Munk
(afsides, med hemmelig Latter).

Han er just ikke saa klog. (Høit). Ja, sæt dig igjen hen og snak med Cartouche. Der kommer Nogen.

Anden Scene.

De Forrige. Ritmester Arnstedt.

Ritmesteren.

Ah, det var prægtigt, jeg traf Dem, Frøken Munk. Jeg har just ønsket at tale med Dem.

Frøken Munk.

De har forladt Selskabet?

Ritmesteren.

De ere nu Alle spredte ad. Victorine seer paa nogle Kobberstykker, den unge Herre her fra Huset lod hente op. Apropos, hvad er det for en Mand? De kaldte ham for Architekt — det vil da sige Bygmester?

Frøken Munk.

Ja.

Ritmesteren.

Og det er en duelig Mand?

Frøken Munk.

Meget duelig. Han er nylig kommen hjem fra en stor Udenlandsreise.

Ritmesteren.

Saa? Ja, jeg kunde strax see, der stak Noget bag den Karl. Jeg tager sjelden feil af mine Folk. De troer det maaskee ikke, men jeg kan see det paa første Diekast. Men hvad har da Mennesket at bygge?

Frøken Munk
(smilende).

Nu, hvad der efterhaanden overdrages ham.

Ritmesteren.

Saa? Altsaa jeg vil f. Ex. sætte, at jeg over-

drager ham Arbeid paa den Eiendom, jeg har kjøbt, saa paatager han sig det?

Frøken Munk.

Det tvivler jeg ikke paa.

Ritmesteren.

Saa? Det skal jeg dog tænke paa. Det skulde altid fornøie mig, om jeg kunde sætte en slink, ung Mand i Virksomhed. Men, apropos, Frøken Munk, denne Eiendom! Hvad skal jeg fange an med Victorine? Hun vil slet ikke vide af det Kjøb, og jeg kan dog paa min Sjæl ikke lade det gaae tilbage, saadanne mir nichts, dir nichts. En Landeiendom paa 140,000 Rbd., det er ikke at spøge med. Alting er afgjort, Papirerne i Orden, den første Udbetaling er gjort — man maa dog tage mod Raison.

Frøken Munk.

Jeg tænker ogsaa, at Victorine vil tage mod Raison.

Ritmesteren.

Mener De? Ja, jeg kan ikke sige Dem, hvor den Historie fortryder mig. Alle Mennesker raadede mig til dette Kjøb, da Betingelserne vare favorable. Jeg selv troede at skaffe min Forlovede en behagelig Overraskelse, og holdt det derfor hemmeligt, indtil Alting var klappet og klart; og nu gjør hun sig vred. Jeg veed jo nok, unge Fruentimmer have deres Griller; det maa man finde sig i.

Frøken Munk.

Og de gaae nok over igjen.

Ritmesteren.

De troer —? Ja, vidste jeg med det Samme Noget, der kunde sætte hende i godt Humeur — det skulde ikke komme mig an derpaa. Der er om nogle Dage Dyrskue i Slagelse; hvad siger De, om jeg foreslog hende at tage derned med mig?

Frøken Munk.

Nei, det troer jeg dog ikke, De skulde.

Ritmesteren.

Ikke? Ja, mit Forslag skeete i den bedste Mening. Men der er ogsaa noget Andet, jeg kunde gjøre, og som jeg alt har tænkt paa før, men egentlig vilde vente med. Jeg kan faae en udmærket Ridehoppe tilkjøbs — naar jeg siger Dem, at den er udmærket, saa kan De stole derpaa. Den er vant til at gaae under Dameſadel, og er et fromt Dyr —

Frøken Munk.

Ja, det Indfald er meget bedre.

Ritmesteren.

Ikke sandt? Og saa besørge vi en smuk Ridedragt, efter nyeste Mode — har jeg Ret?

Frøken Munk.

Ja, det skal De gjøre.

Ritmeſteren.

Nei, alvorlig talt. De er et Fruentimmer, der har lært Noget, Froken Munk, og De kjender Victorine. En engelſk Ridehoppe, med elegant Opſadling, og dertil en moderne Habit, ſom Damerne nu bruge det — hvad, det Indfald var ikke ſaa galt, hahaha! Det vil hjælpe. Jeg ſkal ſtrax foreſlaae hende det. (Idet han vil gaae, bliver han Manon vaer). Der har vi jo min lille, tilkommende Svigerinde. Paſſer du godt paa min Cartouche?

Manon.

Jeg gjør rigtig, hvad jeg kan. Men han er undertiden lidt ſtridig.

Ritmeſteren.

Saa maa du vixe ham. En Hund maa lyſtre.

Manon.

Men Tante Mathilde ſiger, jeg ſkal forſt forſøge det med det Gode. Man kan ikke forlange den Forſtand af et Dyr.

Ritmeſteren.

Saa? (Til Froken Munk). Hun har Ret, den Lille. Vi vil ogſaa forſøge det med det Gode. Alt om Alt, ſaa kan man heller ikke forlange den Forſtand af et Fruentimmer. Har jeg Ret?

(Gaaer).

Frøken Munk.

Det var jo en god Compliment de Boeuf. Men man kan blive ør i Hovedet over den Tale. Kunde jeg blot faae fat paa Hermione! Jeg troer, jeg skal gaae ind til hende, for at komme mig lidt efter den Samtale.

(Gaaer).

Manon

(ene, sættende sig igjen hen hos Hunden).

Der kan du høre, Cartouche. Naar du ikke opfører dig godt, saa vil de, at jeg skal vixe dig. Vil du saa forbedre dig? Vil du, Cartouche? — Du svarer mig aldrig, naar jeg sporger dig om Noget. Kan du virkelig slet ikke tale? Taler I Hunde aldrig med hverandre? Men hvad tænker I da paa hele Dagen? Paa Noget maa man altid tænke; og naar man tænker paa Noget, saa snakker man ogsaa derom. Naar der falder mig Noget ind, saa maa jeg strax fortælle det til En. Taler du da aldrig med Caro her i Gaarden? Er du bange, at jeg skal sladdre det videre? Jeg skal ikke sige det til et Menneske! Svar mig nu oprigtigt. Taler du aldrig med Caro? Ikke? Slet ikke? Hvor kan I være saa tause? Det er jo skrækkeligt! Tor I ikke tale? Er det maaskee forbudt Jer? Det er ikke smukt af dig, Cartouche, at du ikke vil svare mig, jeg, som holder saa meget af dig. Men siden du er saa stridig, saa skal jeg sige dig, hvad jeg troer. Jeg troer, at alle I Hunde har engang gjort noget meget, meget Slemt, eller at

I har brugt uartige Ord, saadanne uartige Ord, som man aldrig skal tage i Munden, og derfor maae I nu til Straf bestandig tie stille. Og nu er jeg vred paa dig, ret vred paa dig, og vil slet ikke lege med dig mere. Adieu.

(Hun fjerner sig fra Hunden, og sætter sig hen i Lysthuset).

Tredie Scene.

Manon. Frøken Munk og Hermione, der komme ud fra Havestuen.

Hermione.

Lad os gaae herud. Derinde befinder jeg mig ikke ret vel. Ja, De smiler ad mig. Men naar jeg endelig skal være indesluttet af fire Mure, saa maa jeg være inde i mine egne Værelser. Der, hvor jeg er vant til at overgive mig til min eensomme Tankeverden, der mærker jeg ikke, at Væggene rykke mig saa nær. Men ellers er jeg helst ude i det Frie.

Frøken Munk.

Og vi ere lykkeligviis alene her — (seer sig om). Ja, Manon . . . (Til Manon). Gaae nu op, min Pige, din Lærer kommer snart.

Manon

(til Hermione).

Tillader De, at jeg i Eftermiddag kommer lidt ind til Dem paa Deres Værelse?

Hermione.

Du er mig altid velkommen.

Manon.

Mangetak.

(Gaaer med Hunden).

Frøken Munk.

Jeg har længtes efter at tale men Dem, kjære Veninde, og det ret i Fortrolighed. Da jeg for var inde hos Dem, lod De nogle Ord falde, der bestandig har lydt for mine Øren. „Det er elendigt", udbrød De, „hvad vi Fruentimmer skal sysle med, hvad man paastaaer hører til vort Kald."

Hermione.

Har jeg saa meget Uret heri?

Frøken Munk.

Ja, det er ikke Dem alene, fra hvem denne Klage kommer. Den er bleven meget almindelig i den senere Tid, og det er nok især Frankrig og Tydskland, hvor den har været meest høirøstet, medens man i det mere praktiske England har talt mindre derom, men maaskee i Virkeligheden arbeidet mere for at sætte Sagen igjennem. Men det har altid forekommet mig, at de Meninger, man der har forfægtet, ikke passede ret for os Fruentimmer hertillands. Vi ere, som mig synes, endnu ikke ved Overcultur saaledes forrykkede fra vor sande Sphære, at vi med saa stor Længsel kunne see hen til Mandens Kald og

Stilling. Jeg beder Dem ikke misforstaae mig. Jeg indrømmer, at der gives Undtagelser, og at Deres egen Opdragelse og Livsretning have været saaledes, at den hele Synsmaade maa være kommen meget naturligt hos Dem. Men dog vilde jeg ønske, at De rakte Ore til et Par velmeente Ord.

Hermione.

Tael, kjære Frøken Munk. De veed, hvor gjerne jeg lytter til hvert af Deres Ord.

Frøken Munk.

Nu ja da — jeg slaaer mig virkelig en lille Smule til Deres Onkels og Frederiks Partie. Ogsaa jeg er af den Mening, at det er en mislig Sag for et Fruentimmer at fjerne sig fra sit qvindelige Kald.

Hermione.

At det er en mislig Sag, har jeg desværre lært at indsee. Men hvad skal jeg vælge? Skal jeg som en Mængde af mine Medsøstre gjøre det til min Livsopgave at sye Linnedsømme, at gjøre reent og polere? eller skal jeg lægge min Tilværelse i at vise min Smag og veksle med Paaklædningen efter Moderne, som. . . .

Frøken Munk
(smilende).

Som Victorine; tael De kun ud. Ja, man kan udtrykke den samme Ting anderledes. Man kan spørge,

om man enten skal leve for Husets Gjerning eller for det selskabelige Liv, og da er det rigtignok min Mening, at paa een af de to Maader maa et Fruentimmer, efter sin Stilling, søge at virke og gjælde. Af disse er Husets Gjerning, med dens mange saakaldte prosaiske Sysler, ingenlunde at foragte. Mindst forstaaer jeg, at i denne Henseende Mændenes Kaar skulde være saa meget bedre end vore, enten man nu tænker sig dem som Agerdyrkere, Haandværkere, Militaire eller selv i en Embedsstilling, hvis Sysler som oftest reducere sig til mechanisk Skriveri. Den Mand, hvis Kald kan siges at være et reent aandeligt, han har skabt sig dette selv, ikke fundet det overleveret i sin Livsstilling. Man er ikke altid Aandens Apostel, fordi man er bleven stillet paa en Prædikestol; og man kan være Lærer ved et Universitet, uden at det Lys, man udbreder, gaaer ud fra En selv. Paa den anden Side har mangen Haandværker, mangen Mechaniker forbauset Verden ved sine Opdagelser i Aandens Rige. Og her, kjære Veninde, holde vi nok ved det Punkt, hvor Sandheden turde ligge. Sit Kald skal Enhver røgte. Men om vi Fruentimmer ville lade vor Gjerning ledsages af et aandeligt Liv, eller om vi ville gjøre os selv til Vaskerkoner og Sypiger; om Mændene ville noies med at være simple Arbeidere, Skriverkarle, Exerceermestere eller deslige — dette maa beroe paa Enhver selv. Jeg kan ikke see Andet, end at et Fruentimmer med al Frihed kan udvikle sig i Tankens

Regioner og paa mange Maader berige sin Aand, enten hun nu er sat til at røgte Husets Gjerning, eller hun skal indtage en Plads i et bevæget Selskabs-Liv, eller hun har den Lykke at ernære et Barn ved sit Bryst.

Hermione.

De har vist Ret i Alt, hvad De siger. Min egen Indsigt, har jeg desværre ofte mærket, er kun halv.

Frøken Munk.

Ak nei, kjære Veninde, gjør Dem ikke selv Uret. Efter min fuldeste Overbeviisning er De kaldet til at udtale et skjønt, aandeligt Liv ved Pensel og Palet. Men lad Dem ikke forvirre deraf. Hold fast ved det Nærmeste, ved det, der synes at være Qvindens naturligste Bestemmelse, og oppebie Indvielsen i de ensomme Timer, der ofte ville levnes Dem. Jeg indseer ret vel det Vanskelige i at raade Dem, og det kan være, De gjorde bedst i at give efter for den indre Drift, der maaskee er stærkere end De selv. Men jeg har dog villet give Dem at betænke, om en Tilnærmelse ikke var Dem mulig, førend det kommer til et virkeligt Brud mellem Dem og den Kreds, der er Dem kjær og dyrebar.

Hermione.

Ja, den er mig kjær og dyrebar, og det var ikke formeget, om jeg, saavidt det staaer til mig,

føiede mig efter den. Jeg kan derfor kun takke Dem for Deres kjærlige Advarsel, der ikke skal være spildt paa mig.

Frøken Munk.

Nu, for at tale om en mindre alvorlig Gjenstand, hvis jeg ikke tog feil, saae jeg Dem for Noget siden spadsere med Victorine.

Hermione.

Jeg træffer hende undertiden hernede, men det er første Gang, hun har tiltalt mig. Jeg troer næsten, det var i Anledning af det Bekjendtskab, hun har gjort med Frederik. I det mindste bragte hun ham meget snart paa Bane.

Frøken Munk.

Saa? Hvad var hendes Mening om ham?

Hermione.

Hun lod til at sætte megen Priis paa ham, roste hans gode Verdens-Tone og utvungne Væsen, og talte, som det syntes, med Interesse om ham.

Frøken Munk.

Ja, Hr. Nordberg vil uden Tvivl behage i Almindelighed, og maaskee ikke mindst Damerne. Man kan vel ikke sige, at han er, hvad man saaledes kalder en smuk Mand; men han har et meget anbefalende Ydre.

Hermione.

Det var omtrent Comtessens Ord om ham. Ogsaa hun sagde, han var ikke egentlig smuk. Nei — det er sandt — smuk er han ikke. Vil man gaae irette med Enkeltheder, da kan man finde Et og Andet at udsætte. Men hvad er det da, vi elske og beundre? Er det hiin Regelmæssighed af Former, hiin høie Colorit? eller Pandens Flugt og den ranke Vext? Og om nu alt dette forsvandt? om blot et Feiltrin bragte denne mandigskjønne Gang til Halten? Saa elske og beundre vi ikke? — See kun til hine Herrer, der ere i Ry for deres Skjønhed. Naar de tale, hvi skeier min Tanke bort? Og naar de forlade mig, hvi er da den Plads saa tom, hvor de stod, og jeg selv, og Alting omkring mig saa uforandret, som om de aldrig havde været her? Hiin Vext, hiin Stemmes Velklang, hvi efterlade de slet intet Spor? Hvad der er skjønt og fuldendt, pleier dog at at skabe Skjønhed omkring sig. Men tael med Frederik! See, hvorledes hans Øine hvile paa Den, han taler med — paa eengang saa overlegent og saa mildt! Er det ikke saa, at man først rigtig forstaaer, hvad man selv har tænkt, naar man hører det fra hans Mund? Alle de Følelser og Stemninger, Kunstens Værker ved Læsning eller Beskuelse have vækket hos mig, det er først ved hans Ord, jeg besidder dem tilfulde. Kun hos ham har jeg fundet hiin afsluttede Klarhed, der er det Skjønnes Fortrin, hiin varme Strøm i Begeistringen, og hiin Magt over dens Ud-

tryk. Og han skulde ikke være smuk? O, han er justement smuk! Det er prunklos Høihed, der sidder paa hans Pande; det er en dyb Sjæls Erindringer, der lyse fra hans Øine, og Liv og Munterhed, der spiller i hans Smiil. Som Frederik er — (standsende forvirret). Ak, kjære Munk, tilgiv mig! Jeg glemte virkelig . . .

Frøken Munk.

Her er Intet at tilgive. Jeg forstaaer disse Følelser, og tager Deel heri som i Alt, hvad der angaaer Dem. — Men, lad os vogte os lidt. Naar jeg ikke feiler, saa kommer en Sværm af vort Selskab herhen.

Hermione.

Saa gaaer jeg ind. Jeg træffer Dem jo siden herneде.

(Gaaer hurtig ind).

Frøken Munk

(ene).

Ak, det er mere end søsterlige Følelser, hun nærer for den unge Mand! Naar hun blot ikke — nu, man maa haabe det Bedste.

Fjerde Scene.

Froken Munk. Victorine, Ritmester Arnstedt, Frederik og nogle Herrer og Damer komme i livlig Samtale ind fra Havens Baggrund. Sidstnævnte tage Plads i Lysthuset eller paa Havestole i dets Nærhed; de handlende Personer forblive i Forgrunden.

Ritmesteren.

Der er Froken Munk — lad os høre hendes Mening.

Victorine.

(kort og affærdigende).

Nei, det convenerer mig ikke. Jeg vil heller raadføre mig med en bereist Mand, der maa have samlet Erfaring i denne Sag. (Til Frederik). Vær De Dommer imellem os. Jeg paastaaer, naar man har Valget imellem Opholdet i en stor Hovedstad og en Provindsby —

Ritmesteren.

Jeg beder om Forladelse, det er ingen Provindsby, men en stor, udmærket smuk Herregaard.

Victorine.

Nu, godt, det er ikke engang en Provinsby, men en trist, eensom, afsidesliggende Gaard —

Ritmesteren.

Jeg protesterer — den skal ikke blive trist.

Victorine.

Ja, tale ud maa jeg. Ellers komme vi aldrig nogen Vei.

Ritmesteren.

Ja, Gud bevares — hvad der er Ret, er Ret.

Victorine

(til Frederik).

Jeg spørger altsaa: naar man har Valget mellem de to Opholdssteder, hvilket bør man da foretrække?

Frederik.

Ja, de Fleste vilde nok vælge Herregaarden om Sommeren og Hovedstaden om Vinteren.

Victorine

(til Ritmesteren).

Vil De behage at lægge Mærke —

Frederik.

Men forresten maa Svaret lempe sig efter de forskjellige Individers Beskaffenhed, efter de Fordringer, de gjøre, efter det Trin i Samfundet, de indtage, efter deres Dannelse og lignende Hensyn.

Victorine.

Ja, det er just min Mening. (Til Ritmesteren). Hørte De?

Frederik.

Der kan Ingen mere end jeg sætte Priis paa Landet. Jeg er født og har tilbragt min Barndom i en Præstegaard i Fyen; og jeg vil sandsynligviis endnu ofte føle Trang til et Landliv paa kortere Tid,

for at samle Sindet efter adspredende Forretninger, for at styrke og forfriske Legeme og Sjæl.

Ritmesteren.

Hvad har jeg sagt, Victorine?

Victorine.

Ja, vent lidt.

Ritmesteren.

Ja, da er det dog, som jeg siger: der er min Sjæl intet Sted saa sundt for Mennesker og Creaturer som Landet.

Victorine.

I det mindste qvitterer jeg paa Creaturernes Vegne.

(Selskabet i Lysthuset leer).

Victorine
(til Frederik).

Men hav den Godhed at blive ved.

Frederik.

For den Dannede vil et Vinter-Ophold i Hovedstaden uden Tvivl være en Fornødenhed. Her findes Culturens Centralpunkt, hvis Straaler gaae ud til alle Sider. Her er den bevægende Kraft, hvis Virkninger spores i den fjerneste Krog af Provindserne. Alle smaalige Interesser forsvinde her for det større Overblik; det Nye, det Stræbende finder sit Publikum;

man føler sig friere, dristigere, uhindret af de tusinde Hensyn, der udenfor Hovedstaden forvirre den Enkelte; man mærker, at man er et Led af et stort Hele, og opfordres til at gribe ind med, men man indseer tillige Nødvendigheden af at anspænde al Kraft, for at vise sig de store Omgivelser værdig.

Victorine.

Bravo! Fortræffeligt!

Ritmesteren.

Ja, det vil jeg indrømme, om Vinteren har Kjøbenhavn sine Behageligheder.

Frederik.

Men selv om Sommeren taler Meget for at foretrække Kjøbenhavn for ethvert andet Sted i Landet.

Victorine.

Hahaha! Ja, i Dem har jeg truffet en hyperlig Advokat!

Ritmesteren.

Ah, det er min Sjæl Noget, han aldrig kan bevise!

Victorine.

Det skal De ikke sige. (Til Frederik). Vi vente med Begjærlighed paa Deres Beviis.

Frederik.

Nu ja, jeg mener, at efter den Retning, vor Cultur har taget, efter de Fordringer, der gjøres til os Alle, maa et Landliv en heel Sommer igjennem anſees for at være forældet, og maaſkee blot at tilhøre en forſvunden Tids Sentimentalitet. Det gaaer ikke længer an, i en saa ſtor Part af Aaret at unddrage ſig det offentlige Livs forſkjellige Krav og føre et Eremitliv. Allermindſt gaaer det an i en By ſom Kjøbenhavn. Vi paa vort Øland ere hele Vinteren saa godt ſom afſkjaarne fra al Berøring med Udlandet. Det er i Sommermaanederne, at Byen gjennemſtrømmes af Fremmede, at saa mange udmærkede Perſonligheder, saa meget Fortrinligt af den nyere Tids Kunſt og Opfindelſe tilføres os. Alt dette maae vi ønſke at ſættes i Berøring med. Alt dette misunnes os jo af Folk paa Landet og i Provindſerne; det er netop om Sommeren, de ſtrømme til Hovedſtaden, og, ſaavidt jeg veed, pleier De ſelv, Hr. Ritmeſter, at tilbringe en ſtor Deel af den bedſte Aarstid i Kjøbenhavn.

Victorine og Selſkabet i Lyſthuſet.

Bravo! Bravo!

Ritmeſteren.

Ja, hvad mig angaaer, saa har hidtil min Stilling —

Victorine.

Vi kan ikke tillade Dem at afbryde Taleren. Hr. Nordberg har Ordet.

Frederik.

Jeg har kun dette at tilføie: Vil man anføre mod mig, at det maa være Trang for Enhver at forfriske sig i et Landlivs friere Omgivelser, da har jeg allerede indrømmet dette i Almindelighed. Men denne Indvending gjælder meget lidt om Kjøbenhavn. Uagtet jeg er, som Comtessen behagede at yttre, en temmelig bereist Mand, saa har jeg dog kun truffet faa Byer, der have en saa udmærket Beliggenhed, saa umiddelbart op til et stort Hav, som vor skjønne Hovedstad. Ikke blot at den er rig paa fjernere Omgivelser, hvortil man med Lethed kan tye, naar man føler Trang dertil: i Byens egen Nærhed kan man hvert Øieblik rive sig los fra Husenes og Gadernes Snæverhed, kan fra vore Volde lade Øiet glide langt ud over Landet, kan fra den nærmeste Strandbred see over Sundets uforlignelige Vande, og i Tankerne følge med de kommende og gaaende Seilere. Her er paa eengang Stilhed og Fred for et bevæget Sind, og Næring for den drømmende Tankes Flugt. Her er paa eengang en vid Horizont for Øiet, et dybt Element for den hvileløse Forsken, og en mild Bevægelse i Vandene som Vedervægelse for den anstrengte Sjæl. I Korthed, Kjøbenhavns Beliggenhed er saa fri og skjøn, at det intet Under er, at Frihed og

Skjønhed til alle Tider der have havt et Sæde, og igjen virket befriende og forskjønnende paa hele Landet.
(Bukker og trækker sig noget tilbage).

Victorine og Selskabet.
Bravo! Bravo!

Victorine
(til Ritmesteren).
Hvem har nu Ret?

Ritmesteren.
Ja, det er jo ingen Høiesteretsdom.

Victorine
Alligevel agter jeg ikke at appellere derfra.

Frøken Munk
(til Frederik).
De mener ikke, hvad De har sagt.

Frederik.
Troer Frøkenen ikke? Har jeg da ikke ganske godt bevist min Sætning?

Frøken Munk.
Ja, hvad kan en veltalende Mand ikke bevise!

Victorine
(til Frederik).
De har skilt Dem fortræffelig ved Deres Advokat-Embed. Jeg har her improviseret en Krands af en

Egegreen, omvunden med et af mine Kravebaand. Den tilkommer Dem for Deres Forsvar for Opholdet og Livet i Kjøbenhavn.

Frederik.

Jeg takker Dem, og skal ikke sætte mindre Priis paa Baandet end paa Krandsen.

Victorine.

Men hvad mener Selskabet? Har ikke Hr. Nordberg talt saa smukt om Søen og Stranden, at vi strax bør gaae ned til den lille Høi, der vender ud dertil? (Til Frederik). Tør jeg bede om Deres Arm?

(Hun, Frederik og de Fremmede gaae).

Ritmesteren

(til Frøken Munk, der ogsaa vil gaae).

Et Ord, Froken Munk! Jeg har talt med Victorine om den engelske Ridehoppe. Men hun har nu ikke Lyst til at ride, svarede hun mig; det er saa varmt. Hun gaaer og kjører heller.

Frøken Munk

(afsides).

Ja, i det Humeur, hvori hun nu er —!

Ritmesteren.

Gaae — der kan jeg min Sjæl ikke hjælpe hende. Men kjøre — hvad siger De, om jeg i al Hemmelighed lod et smukt Kjøretøi komme herud —

et elegant, vel at forstaae, en let Jagtvogn f. Ex med et Par muntre Dyr for?

Froken Munk.

Ja, De kan jo prove derpaa.

Ritmesteren.

Ikke sandt, det Indfald er godt. Og et saadant Kjøretøi veed jeg, hvor man faaer. Jeg skal strax sende min Ridefnægt ind til Byen med et Par Ord.

(De gaae).

Femte Scene.

Havestuen fra forrige Act.

Holgersen og Agathe kommer ind.

Holgersen.

I skal komme til at sande, hvad jeg har sagt. Det Partie mellem Frederik og Hermione er desperat. Vi faae aldrig sat Skik paa hende. Hun passer ikke for en Mand som han. Sidde vi tilbords og vente, hun skal komme, saa er hun langt ude i Haven. Troer man, hun er tilsengs om Aftenen, saa sidder hun oppe til langt ud paa Natten. Siger jeg til hende: Spiis, naar vi spise, sov og staae op med os Andre, saa seer hun paa mig som en Drømmende og giver intet klogt Svar. Vil man engang have fat paa hende, saa er hun snart i Byen, snart i Om-

egnen, uden at sige et Menneske et Ord derom. — Hvor er hun nu henne?

Agathe.

Jeg saae, hun stod og talte med en af Pigerne.

Holgersen.

Nu har hun i hele Foraaret og til nu lukket sig inde paa sine Værelser, uden at nogen veed, hvad hun har fore.

Agathe.

Ja, Huset er jo hendes eget; saa har hun jo nok Lov til —

Holgersen.

Men jeg som hendes Formynder skulde vel have Ret til at vide, hvad hun foretager sig. Men jeg vilde ønske, jeg var vel af med dette Formynderskab. — Naa, der kommer Frederik. Saa kan du gjerne gaae ind.

(Agathe gaaer).

Sjette Scene.

Holgersen. Frederik (fra Haven).

Holgersen.

Nu, hvordan finder du det oppe hos disse fornemme Folk?

Frederik.

Det er en charmant Familie, meget dannet, og af den bedste Tone. Der bliver fra alle Sider viist mig en ganske ualmindelig Opmærksomhed. Comtessen har paa en meget forbindtlig Maade inviteret mig til Middag.

Holgersen.

Saa? Ja, jeg vil troe, det er Folk, der forstaae at vurdere Fortjenesten. Og, ikke sandt, Ritmesteren er en Mand, der er ligefrem og uden Indbildninger?

Frederik.

Ja — det kan man jo gierne sige. Men han er forresten en Person sans conséquence. Han passer virkelig ikke til en saa begavet Dame som Comtessen. Det er ogsaa tydeligt af Alt, at hun selv føler det, og igrunden har ham tilbedste. En Dame som Comtesse Victorine burde forenes med en Mand af sand Dannelse.

Holgersen.

Jeg har selv undertiden tænkt det Samme. Comtessen — var hun ikke saa fornem — kunde være et Partie for dig.

Frederik.

Fornemheden vilde neppe være en Hindring. I vore Tider har Aristokratiet lært at indsee, at der gives en Magt af større Indflydelse end den, Fødselen

alene forskaffer. Men forresten kan jo hverken hun eller jeg tænke paa Sligt.

Holgersen.

Ja, Comtessen behøvede det just ikke at være. Ogsaa uden hende — naar jeg skal sige min sande Mening — kunde du have valgt anderledes.

Frederik.

Tael ikke derom. Det fører jo til Intet.

Holgersen.

Det burde dog føre til saa Meget, at Hermione forandrede i Noget sin Adfærd.

Frederik.

Det Samme vilde jeg ønske — saa meget mere som der tales om hende her i Huset, og ikke paa den bedste Maade.

Holgersen.

Saa? I dit Sted foreholdt jeg hende engang alvorligt, at det ikke kan blive ved paa den Maade.

Frederik.

Jeg har flere Gange havt det isinde, men opgivet det. Jeg vil søge at finde mig i hendes Væsen, saa godt jeg kan. Det er et Offer, jeg skylder den Forpligtelse, jeg nu engang har indgaaet. — Men det er sandt, jeg har lovet at vise Damerne deroppe

nogle af mine ældre Skizzer. Jeg gaaer blot ind efter dem.

(Gaaer ind).

Holgersen.

Hm! jeg kan undertiden blive saa fortrædelig over hele denne Historie, at jeg hverken veed at skikke eller skaae mig.

(Idet han vil gaae, træder Hermione ind).

Syvende Scene.

Holgersen. Hermione. Siden Frederik.

Hermione
(der bærer paa adskillige Sager).

Har Onkel bestemt at drikke Kaffe i Eftermiddag i det Frie?

Holgersen.

Ja, det er jo deiligt Veir. Det vil jeg not. Og de deroppe sidde jo tilbords paa den Tid, saa vi ere uforstyrrede.

Hermione.

Saa skal jeg give dem Besked derude.

Holgersen.

Hvor har du været henne? Der er bleven spurgt om dig.

Hermione.

Jeg var ude hos Pigerne og gav dem Ordre til at rydde op i Frederiks Værelser, mens han er ude. Jeg vil ogsaa være selv tilstede derved, for at de ikke skal bringe Uorden i hans Papirer og Tegninger. Disse Ting her vil jeg stille tilside saa længe.

Holgersen

(seer forundret paa hende).

Vil du? (Affides). Hvad skal det betyde? Naar pleier hun at bryde sig om saadanne Sager? (Høit). Ja, det skal være mig kjært, om du vil tage dig lidt af Huset. Vi kan trænge dertil.

(Gaaer ud gjennem Havedøren, idet Frederik kommer ind fra Sidedøren).

Frederik

(til Hermione).

Det var vel, jeg traf dig. Jeg har en Hilsen til dig fra Comtesse Victorine og hendes Moder. De har begge meget forbindtlig yttret det Ønske for mig, at jeg engang med det Første skulde føre dig ind i Familien deroppe, og det skulde nu være mig kjært, om du tog imod denne Indbydelse.

Hermione

(der har sat det, hun bar paa, fra sig).

Jeg vilde gjerne føie dig deri. Men jeg frygter for, at jeg ikke vil passe ret ind i den Kreds.

Frederik.

Hvorfor skulde du ikke passe? Det er ualmin-

deligt dannede Mennesker — man træffer det bedste Selskab der —

Hermione.

Jeg vil ikke benægte det. Men jeg troer kun, at dette Selskab vil noget Andet end jeg, eller sætter sin Dannelse i andre Formaal, end jeg har vant mig til.

Frederik.

Men Froken Munk, hvis Omgang er dig saa kjær?

Hermione.

Var de Alle som hun, da fulgte jeg dig meer end gjerne. Men jeg veed, hun føler sig selv en Fremmed i denne Kreds; og det Samme vil ganske vist blive Tilfældet med mig.

Frederik.

Jeg kjender ikke Froken Munk og hendes Stilling i Familien saa nøie, at jeg kan domme derom. Maaskee ligger Feilen paa hendes Side. Maaskee hun føler sig generet ved en eller anden Afhængighed af Familien —

Hermione.

Nei, hendes Ophold der er frit Valg, og grunder sig nok meest i hendes Kjærlighed til det yngste Barn, den lille Manon.

Frederik.

Nu, lad saa være. Men du kommer der som indbudt Gjæst, og kan være vis paa at mødes med Forekommenhed. Det er ikke rigtigt at begrænse sig saaledes i sine Fordringer til det selskabelige Liv. Enhver skal vistnok efter Evne bringe sin Tribut med dertil, men ikke saa meget sit inderste Livs Opgaver, som de almindeligere, der med Lethed kunne løses af den almindelige Dannelse; og Andet bør man heller ikke vente af Selskabet.

Hermione.

Desværre, jeg maa give dig Ret. Jeg føler mig tynget af mit eget Livs endnu saa usikkre Opgaver. Jeg kan ikke med den Lethed, der behøves, sætte dem tilside i et Selskab; og derfor vil jeg nok aldrig passe ret derind.

Frederik
(efter et Ophold).

Hermione, lad mig sige dig det ligesaa godt nu som siden. Vi ere bestemte til at leve med og for hinanden. Dette kan ikke skee, naar du bestandig vil sætte din eensidige Mening, dit Hjemmelivs Vaner og Griller mod min Synsmaade, som Omgangen med de forskjelligste Mennesker har gjort friere, og egen Eftertanke bestyrket. Er en Forening med mig dit Alvor, da kan du ikke saaledes tænke paa at isolere dig og indvirke hemmende paa de Forbindelser, der ere mig Fornødenhed — dobbelt Fornødenhed, saavel

for min Virksomhed som for Retningen af hele min Uddannelse. Du siger, at du vil føle dig fremmed i Selskabet deroppe. Men jeg har ved min Hjemkomst med Forundring lagt Mærke til, at du er fremmed blandt dine Egne, at du, fordybet i din drømmende Grublen, ikke ved, hvad der foregaaer omkring dig, ja endog glemmer den Omhu, du skylder dine Nærmeste.

Hermione.

Frederik, du maa ikke være saa vred paa mig.

Frederik.

Jeg har selv ondt deraf — du kan tro mig. Men jeg tør ikke længere see rolig paa, at du bestyrker dig i en Adfærd, der er til Sorg for dine Egne og skader dig hos Fremmede. Tænk over mine Ord, og lad mig ikke have talt forgjæves. (Gaaer).

Hermione

(ene).

Var det Frederik, der talte? Kan han være saa haard mod mig? Frederik — af ham, af hans egen Mund skal jeg høre disse Ord, som jeg selv kun med Skræk har tænkt paa! Ak, jeg frygter, han har Ret! Vi kan ikke leve med og for hinanden.

Tredie Act.

Første Scene.

Havepartiet fra de forrige Acter. Udenfor Huset eller Verandaen et meget simpelt Kaffebord, som Hermione sidder lænet til. Foran Lysthuset findes nu et elegant Bord med Bordtæppe, og flere Stole. — Holgersen. Siden Agathe.

Holgersen
(afsides).

Jeg tænkte nok, det var en Flyvegrille, da hun talte om, hun vilde tage sig af Huset. Nu sidder hun igjen og grubler og lader os og Huset skjøtte sig selv. Ja, det er en net Anstalt!

(Agathe kommer ind).

Naa, der er hun! Jeg troede, hun var vel forvaret i Honsestien. Ja, saa er det bedst, jeg gaaer.

(Gaaer ind).

Agathe.

Jeg var nu nylig omme i Baggaarden. Jeg traf der en af Pigerne og en Tjener deroppefra.

Der skal nok være stor Stads — de har Fremmede. Ja, de fortalte saa mange Ting, Folkene. Man veed ikke, om man kan troe Alt, hvad de fortælle. (Da Hermione ikke agter paa hende). Jeg siger, de fortalte saa Meget.

Hermione
(distrait).

Hvem fortalte —?

Agathe.

Folkene deroppe. De siger, at den unge Comtesse har brudt overtvert med sin Kjæreste, Ritmesteren.

Hermione
(som før)..

Har hun —?

Agathe.

Og at hun skal forloves med en Anden. De siger, hun skal forloves med Frederik.

Hermione
(reiser sig hastig).

Med Frederik? Hvem skal forloves med Frederik —?

Agathe.

Comtessen. Jo, det er ganske vist. Hun vil ikke have den Anden. Men Frederik synes hun saa godt om.

Hermione.

Men hvad er det, du fortæller, Moſter Agathe? Tael dog ikke ſaaledes! Frederik, ſiger du —

Agathe.

Han ſkal forloves med Comteſſen deroppe.

Hermione.

Men det er jo ikke muligt. Han — han er jo — vi To ere jo forlovede.

Agathe.

Ja, men du vil jo ikke være forlovet med ham. Men hun deroppe, hun vil.

Hermione.

Med Comteſſen! Frederik — Frederik? Det er jo forfærdeligt! Og det ſkulde være ſandt? Min Gud, hvad ſkal jeg ſaa gjøre — Agathe, raad mig, hjælp mig, hvad ſkal jeg gribe til!

Agathe.

Ja, nu maa du vente, ſaa ſlaaer han ordentlig op med dig; det bruger man altid. — Hvor har jeg lagt mit Lommetørklæde? Nu har nok den Smaa deroppe leget dermed, da hun for var inde hos os. — Og ſaa maa du ſende ham alle de Ting igjen, han har foræret dig. Har han ikke bragt dig en Guldkjede med fra Reiſen? Jo, han har bragt dig en Kjede med; den maa du give ham igjen. —

See, der gaaer deres Husholderske ud ad Stakit-Døren. Hun skal til Byen. Om Onsdagen gaaer hun altid til Byen. — Og saa forlanger han nok sine Breve igjen; det gjør man altid.

Hermione
(der i sin Angst gaaer hastig op og ned).
Hans Breve! disse dyrebare Erindringer!

Agathe.
Og saa hans Portrait — har du ikke hans Portrait? Jo, det hænger jo inde hos dig. Det maa du ogsaa sende ham. Det skal nu Comtessen have af ham.

Hermione.
Tie stille — jeg kan ikke holde ud at høre paa dig. Hans Portrait — ja, hvis disse Træk vare bedragerisk! Men nei, det er de ikke! Og han skulde være forlovet, og med Comtessen! Forlovet — betyder dette Ord saa Meget? Indeholder det saa Meget? Har jeg virkelig tabt Alt med dette Ord? Forlovet — vil det ikke sige, forbunden i Kjærlighed? Frederik og Victorine? Nei, det er ikke muligt! Det kan ikke være muligt!

(Sætter sig hen og støtter Hovedet til Haanden. — Holgersen træder ind igjen).

Holgersen.
Det er stygt i dette Huus med den Sladder, der føres mellem Folkene.

Agathe
(til Hermione).
Pas paa, han har ogsaa hørt det.

Holgersen.
Hvad har jeg hørt? Hvad snakker du om?

Agathe.
Jeg fortæller Hermione, hvad de sige her i Huset, at Frederik er bleven forlovet med Comtessen.

Holgersen
(afsides).
Naa! er det ogsaa kommet til hende!

Hermione
(der igjen har reist sig urolig og ængstelig).
Har Onkel da ogsaa hørt Noget —?

Holgersen.
Jeg veed ikke Andet end, hvad Kammerjomfruen i dette Øieblik fortalte mig. Hun standsede mig paa Trappen, for at erfare, om jeg vidste Noget derom.

Hermione.
Men mener da Onkel virkelig, at . . . at det kan være sandt?

Holgersen
(mildere stemt).
Ja, min gode Pige, jeg er bange for, du for Fremtiden maa see til at opgive Tanken om Frederik. Jeg har Grunde til at troe paa dette Rygte. Jeg

vil ikke tale om, at en Mand som Frederik let kunde gjøre Indtryk paa Comtessen, men jeg slutter af hans egne Yttringer. Han har just ikke ligefrem sagt mig, men dog ladet sig forlyde med, at han havde noget Saadant isinde, men at Tanken om dig afholdt ham derfra. Han følte Trang til at komme i større Familie-Forhold, i formaaende Connexioner. I vor snævre Kreds, frygtede han, vilde han ikke kunne trives. Men Frederik er brav, han føler sig bundet ved sit Ord. Han vilde derfor offre sig for din Skyld; det var just saaledes, han udtrykte sig.

Hermione
(i Bevægelse).

Nei, det skal han ikke — sig ham det — hellere jeg —

Holgersen.

Ja, sandt at sige, troer jeg ogsaa, det vil falde dig lettere at gjøre det første Skridt. Endnu er det Hele sikkert kun et Rygte; der er vel endnu Intet afgjort, og han vil sikkert først tale med dig derom. Men det forekommer mig unskeligt og bæderligt, om det skeete, og det maa kunne blive til stor Lykke for Frederik. Holder han fast ved sit Løfte, offrer han sig for din Skyld, da er det ikke blot ham, det er ogsaa hans Kunst, der vil tabe.

Hermione.

Nei, det maa ikke skee! Med mig er der saa

Lidt tabt; men til ham har Livet saa store Krav. Naar du troer, Onkel, det er til hans Lykke — o, hans Fremtid er mere værd end min! — Jeg vil gjøre, som Mester Agathe har sagt. Jeg vil sende ham . . . hans Breve, hans . . . alle de Erindringer, jeg har fra ham. Jeg vil gjerne offre mig for ham — naar han ønsker det — og naar det maa saa være. Men jeg vil ikke tale med ham. Hils ham, at jeg er tilfreds med Alt, som han gjør det — jeg giver mit Minde til Alting.

Holgersen.

Ja, overvei det nu nøiere hos dig selv.

Hermione.

Af, jeg har ikke saa Meget at opgive! Jeg har længe frygtet for, at Frederik var tabt for mig. Hans Kjærlighed besidder jeg vist ikke mere. Hvorfor skulde jeg da binde ham til min Tilværelse, der nu er ham trykkende? Nei, kjære Onkel, sig ham kun, at han skal ikke bekymre sig om mig. Jeg finder mig godt i det — jeg skal slet ikke tage mig det nær. Men han maa ikke blive vred — tale med ham kan jeg ikke.

(Gaaer ind).

Holgersen.

Hm! Jeg har altid ønsket, at denne Forbindelse, der forekom mig ilde betænkt, maatte hæves; og nu, da det sandsynligviis vil skee, er jeg ikke ret vel tilmode derved.

Agathe.

Hermione kan jo see det lidt an. Maaskee Comtessen betænker sig.

Holgersen.

Aa Snak! Skjet du dig bare selv, og bland dig allerhelst slet ikke i denne Sag. See heller til at faae Bordet bragt ind. Feiler jeg ikke, saa kommer derhenne hele Selskabet anstigende. Nu har de nok spiist og vil drikke Kaffe i Lysthuset. Lad os gaae ind. De skal ikke troe, at vi ere paatrængende.

Agathe.

Jeg kommer strax. Jeg vil blot see —

Holgersen.

Hvad vil du see?

Agathe.

Jomfruen deroppe fortalte, at Comtessen har en ny Kjole paa . . .

Holgersen.

Men den skal du just ikke see. Pas du din egen Kjole, den kan trænge dertil.

(Han og Agathe gaae ind. En Pige tager strax efter Bordet o. s. v. bort).

Anden Scene.

Victorine. Ritmesteren, Froken Munk og Frederik komme fra en af Havens Gange med endeel Herrer og Damer. Foran gaae Tjenere med et elegant Kaffe-Service, som de sætte fra sig paa Bordet foran Lysthuset; under det Følgende byde de omkring.

Victorine.

Behager Selskabet at tage Plads — i Lysthuset, paa Havestolene, hvor De synes bedst. (Til Frederik, der ogsaa vil sætte sig). Nei, jeg har endnu Slutningen af Deres Fortælling tilgode — om Deres Ophold og Vandring i Pompeji.

Frederik.

Jeg staaer til Comtessens Tjeneste.

Victorine

(til en Tjener).

En Kop til Hr. Nordberg. (Til Frederik). For ikke at forstyrres, kan vi gaae her nedad.

(Hun og Frederik gaae ned ad en af Havens Gange).

Froken Munk

(afsides).

Victorine begaaer den ene Taabelighed efter den anden. Det kan jo aldrig gaae godt. Hun maa jo ganske forvirre Hovedet paa den stakkels unge Mand. (Til Ritmesteren, der nærmer sig). Naa, har De talt med Victorine og gjort hende Deres smukke Tilbud?

Ritmesteren.

Min Sjæl har jeg. Men idag er der intet Udkomme med hende. Hvad synes De? Nu vil hun heller ikke kjøre. Og jeg var saa vis i min Sag, at jeg strax havde skrevet til Fife i Kjøbenhavn om at sende mig den smukke Jagtvogn ud, jeg har seet paa. Nu faaer jeg den over Halsen.

Froken Munk.

Saa? — Ja, jeg er virkelig af den Mening, at De maa see til at forsone hende, og det snart.

Ritmesteren.

Men hvormed, kjære Froken Munk! Jeg kan dog ikke rive mig Hjertet ud af Livet.

Froken Munk.

I Deres Sted vilde jeg tilbyde hende at lade Kjøbet af det store Gods derovre gaae tilbage.

Ritmesteren.

Men Gud bevares, hvor kan jeg det?

Froken Munk.

Nei, det veed jeg nok. Men De skal desuagtet erklære Dem villig dertil. Kjender jeg Victorine ret, saa vil hun selv modsætte sig, at Kjøbet gaaer tilbage. Hendes Forstand vil sige hende, at det ikke gaaer an; og hun vil ogsaa frygte for, at alle Mennesker ville dadle hende derfor.

Ritmeſteren.

Ja, det har hun jo ſtor Aarſag til.

Frøken Munk.

Men De vinder altid ſaa Meget derved, at hun ſeer Deres gode Villie, Deres Lyſt til at føie hende. Siden kan vi nok hitte paa Noget, der ſætter hende i godt Humeur igjen. De har jo engang talt om et Ophold i Karlsbad, hvor De var for et Par Aar ſiden.

Ritmeſteren.

Ja, det lader ſig høre; det kan et Menneſke dog indlade ſig paa. Men det ſtore Gods — jeg er min Sjæl bange for, at hun tager mig paa Ordet; og ſaa maa jeg holde det. En Mand maa ſtaae ved ſit Ord.

Frøken Munk.

Vær De uden Frygt. Jeg ſtaaer Dem inde for, at hun ikke tager Dem paa Ordet.

Ritmeſteren.

Nu, ſaa ſkal jeg prøve derpaa. Victorine har jo en god Forſtand. Maaſkee De har Ret. — Men apropos, denne Architekt, der har ſpiiſt hos os til Middag, pleier han at komme meget her i Huſet?

Frøken Munk.

Nei, det er første Gang idag, vi har ſeet ham hos os.

Ritmesteren.

Saa? Og Victorine har ikke kjendt ham tidligere?

Frøken Munk.

Ikke det jeg veed.

Ritmesteren.

Ja, jeg spørger, fordi det synes mig, der er en vis Fortrolighed imellem dem. Den unge Mand maa dog huske paa, at der imellem ham og en Dame som Victorine er en Afstand.

Frøken Munk.

Ja, hvorledes Afstand?

Ritmesteren.

Nu ja — Ingen skal sige, at jeg har Fordomme — men alligevel, han er en ung, ubekjendt Mand af borgerlig Herkomst, og hun hører til en af vore første og fornemste Familier her i Landet. Der er dog min Sjæl Forskjel.

Frøken Munk.

Den Forskjel vil man i vore Tider ikke vide af. En Mand med Hr. Nordbergs Kundskaber og Dueligbed kan blive bekjendt og anseet, og Enhver vil holde det for en Ære at omgaaes ham.

Ritmesteren.

Ja, Gud bevares, det nægter jeg ikke.

Frøken Munk.

Men jeg seer, vort Selskab bryder op. Skal vi følge med? De kan da med det Samme søge Victorine op, og strax gjøre hende Deres Forslag.

Ritmesteren.

De har Ret, jeg vil ikke spilde Tiden.

(Han og Frøken Munk begive sig til det øvrige Selskab, der forlad Scenen til forskjellige Sider).

Tredie Scene.

Holgersen (fra Havestuen). Strax efter Frederik.

Holgersen.

Hele Sværmen er trukken bort igjen, men Frederik er vist fulgt med den. — Der kommer han, min Tro! (Til Frederik, der træder ind). Jeg listede mig ud, da jeg saae, Pladsen var ryddelig, og er nu ret glad ved at træffe dig. — Har du hørt, at der gaaer et Rygte her i Huset —

Frederik.

Et Rygte?

Holgersen.

At Comtessen vil bryde med Ritmesteren, og for din Skyld.

Frederik.

Ja, en Herre af Selskabet lod sig temmelig lige-

frem forlyde med det Samme. Men det, kan du nok begribe, er los Tale.

Holgersen.

Saa der er slet ikke Noget om den Sag?

Frederik.

Fra min Side er der intet Skridt gjort, og jeg har vist Intet at bebreide mig. Men sandt er det, at Comtessen viser Ritmesteren en afgjort Ligegyldighed, derimod udmærker mig saaledes, at jeg er nærved at blive forlegen derover. Skal jeg sige min oprigtige Mening, saa troer jeg nok, at hun kunde gaae om med en lignende Beslutning, og at der blot behoves en ringe Impuls fra min Side, for at hun kunde gjøre Alvor deraf. Deslige Omslag i Damernes Inclinationer ere jo ikke ualmindelige, især i de høiere Stænder. Men, som sagt, jeg har ingen Anledning givet dertil.

Holgersen.

Ja, det var at forudsee — naar du først kom der i Huset. Imod dig maa han falde igjennem. Men det er dog igrunden en ubehagelig Historie. Man kommer i Folkemunde og rager uklar med en Familie, man hidtil har holdt sig fra.

Frederik.

Ja, hvad er der herved at gjøre!

Holgersen.

Hvortil har du da nu bestemt dig?

Frederik.

Hvor kan du spørge! Troer du, jeg vil vige fra det Løfte, jeg har givet Hermione?

Holgersen.

Nei — men jeg troer næsten, at hun vil træde tilbage af sig selv. Rygtet er ogsaa kommet til hende, Tak skee min snakkesyge Søster, og Hermione erklærede nu strax, at hun vilde ikke staae iveien for din Lykke.

Frederik.

Saa? Har hun sagt det? — Tog hun sig ikke denne Efterretning nær?

Holgersen.

Hun fandt sig bedre deri, end jeg havde ventet. Efter hvad hun nu fornylig yttrede, vil hun for en Tid tage til Byen — hun har jo en Tante derinde.

Frederik

(noget urolig).

Saa? Hvorfor til Byen — nu, jeg kan tænke mig det. Men troer du ikke, denne Skilsmisse vil falde hende tung?

Holgersen.

Som sagt — men hun er jo ikke god at blive klog paa.

Frederik.

Hm — ja, det er jo ikke værdt at tænke paa at skilles. Det er jo slet ikke sagt endnu, at det behoves. Desuden — (tvingende sig). Ja, for at tale om noget Andet, har jeg lagt de Tegninger ind igjen hos dig, som jeg tog med mig til Comtessen formiddag?

Holgersen.

Det har du vist ikke; jeg har ikke seet dem.

Frederik.

Ikke? Der er Ingen her, der veed, hvor de ere henne.

Holgersen.

Fanden heller! dine kostbare Tegninger!

Frederik.

De findes nok, men jeg vil dog gaae ind med dig og see efter. — Er Hermione derinde?

Holgersen.

Hun har lukket sig inde i sine Værelser.

Frederik.

Naa! — Hvad jeg vilde sagt — ja, det er sandt, hvad er det for et smukt Barn, jeg har seet deroppe? Hvorfra kjender jeg det?

Holgersen

Den lille Manon? Du har formodentlig seet

hende løbe omkring her i Haven med en stor Hund, som hun leger med.

Frederik.

Med en Hund? (Adspredt). Ja, det synes mig netop. — Nu, kom, lad os gaae ind. — Meente du ikke, at Hermione var i Dagligstuen? — Nei, nu husker jeg — ja, lad os saa gaae ind.

(De gaae ind i Huset).

Fjerde Scene.

Ritmesteren. Frøken Munk.

Ritmesteren.

Men det er jo skandaløst! Og det skulde man taale ustraffet?

Frøken Munk.

Hvis De blot vilde tillade mig et eneste Ord —

Ritmesteren.

Nei, Frøken Munk, det er en Æressag; der tør jeg ikke vige en Fodsbred.

Frøken Munk.

Men det Hele forekommer mig slet ikke saa farligt.

Ritmesteren.

Saa hør da bare — lad mig fortælle Dem!

Jeg har jo ikke anet det Ringeste om denne Sag. Jeg troede, den hellige Grav var vel forvaret. Jeg kom just fra Victorine, jeg havde gjort hende de Tilbud, vi talte om, saavel angaaende et Ophold i Karlsbad som angaaende Kjøbet af det store Gods — De forstaaer, qvantsvis; og hun var nu meget bedre at komme tilrette med. Jeg tør parere, at naar jeg nu vil, kan jeg faae hende til at modtage baade Ridehoppen og Kjøretøiet.

Frøken Munk
(affides, spottende).

Ja, det troer jeg nok!

Ritmesteren.

Alt dette satte mig i det bedste Humeur — for man vil jo gjerne see et saadant ungt Fruentimmer glad og fornøiet. Men saa træffer jeg en Herre af Selskabet, en meget intim Ven af mig, og han siger, han vil tale med mig under fire Øine. Og saa sporger han mig, om det er sandt, at Victorine og jeg ville hæve vor Forbindelse. Jeg seer paa Mennesket, og troer, han er ikke ret klog. Men nu fortæller han mig, at det er den almindelige Mening herude; at den unge Personnage, denne . . . denne — hvad er det nu, han er? — denne Architekt lægger an paa min Forlovede, gjør sig vigtig hos hende, kort og godt, søger at stikke mig ud. Forestil Dem, hvordan jeg blev tilmode! Gud straffe mig, det var,

som om jeg fik en Spand koldt Vand over Hovedet. Hvor kunde jeg tænke mig, at en saadan Karl har den Dristighed!

Frøken Munk.

De kan troe mig, alt dette opløser sig til et ganske almindeligt Galanteri.

Ritmesteren.

Nei, Frøken Munk, saaledes maa De ikke tale. Her er Spørgsmaalet om en Andens Forlovede. Det maa en ærekjær Mand holde sig fra. Han skal staae mig til Regnskab, det forsikrer jeg Dem. Han skal lære mig at kjende.

Frøken Munk.

Jeg vilde blot ønske, at De ikke vilde overile Dem. De kan derved skade baade Dem selv og Victorine.

Ritmesteren.

Vær De kun ganske rolig. Jeg har en meget god Methode at skille mig ved deslige Affairer.

Femte Scene.

De Forrige. Holgersen. Frederik. Siden Victorine.

Holgersen
(ved Udtrædelsen af Havestuen).

Men det var jo et stort Tab, om disse Tegninger vare bortkomne.

Frederik.

For mig er det uopretteligt; det er flere Aars Arbeide.

Ritmesteren.

Der er han min Sjæl. (Nærmer sig Frederik) Hr. Nordberg, hvis det er Dem beleiligt, udbeder jeg mig en Samtale.

Frederik.

Med Fornøielse.

Ritmesteren.

Det er Dem ikke imod, at der er en Fremmed tilstede?

Frederik.

Jeg har ikke saa lige Hemmeligheder for denne Herre.

Ritmesteren.

Saa vil jeg sige Dem — og det gjør mig ondt, at Omstændighederne tvinge mig til at sige det lige-

ud: Deres Opførsel i min Fru Svigermoders Huus stemmer ikke med, hvad man kan forlange af en ærekjær Cavalleer.

Frederik.

Saa?

Holgersen
(afsides).

Hvad betyder det?

Ritmesteren.

Saa meget mindre som man har modtaget Dem med saa stor Godhed og Overbærenhed, at det vist overgaaer, hvad De kunde gjøre Fordring paa.

Frederik.

Maaskee De forklarer Dem nøiere.

Ritmesteren.

Meget gjerne. Det kan ikke være Dem ubekjendt, at jeg allerede en Tid har været forlovet med Comtesse de Seenfeldt.

Frederik.

Det er mig ikke ubekjendt.

Ritmesteren.

Jeg vil da spørge Dem, om De troer, at en Mand, der har Ære i Livet, kan gaae hen og lægge an paa en saadan Dame, søge at gjøre hende afspenstig fra Pligt og Løfte til hendes retmæssige Tro-

lovede. Det er paa min Sjæl, som jeg vilde sige: En har kjøbt et Hus, en Gaard, lovligt, med alle Formaliteter; og nu kommer en Anden og vil gjøre Overbud.

Frederik.

Hr. Ritmester, jeg vil for det Første gjøre Dem opmærksom paa, at det er ikke mig, der har søgt den Seefeldtske Familie. Man har udbedt sig mit Komme, man har inviteret mig; og jeg kunde da nok gjøre Fordring paa at behandles med Høflighed eller Godhed, eller Overbærenhed, eller hvad De ønsker at kalde det. Dernæst: turde jeg spørge, hvem er den Herre, der ikke har Ære i Livet, og der har gjort Comtessen „afspenstig" fra sin Pligt, som De behager at udtrykke Dem —?

Ritmesteren.

Det er saa min Sjæl Dem, min Herre!

Frederik.

Saa? Hvorfra har De denne smukke Efterretning?

Ritmesteren.

Hvorfra jeg har den? De kan spørge, hvem De vil af Selskabet. Der er blandt Alle kun een Mening.

Frederik.

Jeg er bange for, at De har ikke forstaaet Vedkommende rigtig. Men tillad, hvis jeg nu havde

undskyldt mig med, at Deres Forlovelse var mig ubekjendt?

Ritmesteren.

Men det kan De ikke undskylde Dem med. Det er Noget, alle Mennesker ere underrettede om.

Frederik.

Men hvoraf skulde jeg vide det? Paa Comtessen var det ikke at mærke. Ifald Hr. Ritmesteren vil huske sig lidt om, saa maa De nok selv tilstaae, at Comtessen idag ikke har søgt Dem, men snarere skyet Dem.

Ritmesteren.

Hvordan — hvad siger De —?

(Her kommer Victorine ind og bliver lyttende staaende i Baggrunden).

Frederik.

Herom er der maaskee bleven talt i Selskabet. At jeg skulde have forsøgt at fortrænge Dem fra Deres Forlovede, har ikke Een sagt, har ikke Een kunnet sige; og hvert Ord, som De, Hr. Ritmester, i den Anledning har tilladt Dem at yttre, er fra Først til Sidst Usandhed.

Ritmesteren.

Usandhed til mig? Min Herre, De er en Hasenfuß, en Vindbeutel —

Frederik.

Vogt Deres Tunge, jeg raader Dem det!

Holgersen

(afsides til Frederik).

Frederik, lad denne Strid fare!

Frøken Munk

(afsides til Ritmesteren).

De har lovet mig, De vil ikke overile Dem.

Victorine

(træder imellem Ritmesteren og Frederik).

Om hvem taler de Herrer? Er det mig, der har den Ære at være Gjenstand for en Samtale i saa udvalgt Selskab?

Ritmesteren.

Ja, det maa De nok spørge om — det er en Dumdristighed uden Mage. Denne Herre vover at paastaae, at vore Fremmede idag have beskyldt Dem for at ville træde tilbage fra Deres Løfte til mig; han bilder sig ind, det er ham, De har kastet Deres Øine paa.

Frederik.

Hr. Ritmester, jeg udbeder mig, at De holder Dem til Sandheden. Jeg har ikke ladet et Ord falde om, hvad jeg bilder mig ind eller ikke.

Ritmeſteren.

Da er det min Sjæl dog Deres Mening. Hvorfor ſkulde De ellers komme med Deres impertinente Paaſtande om Comtesſen?

Frederik.

Engang for alle, derſom det ellers er muligt at tale ſaaledes til Dem, at De kan forſtaae det —

Ritmeſteren.

Vil De fornærme mig, Herre? Jeg ſpørger Dem, vil De fornærme mig?

Victorine.

Men er det mig ikke tilladt at faae et Ord indført? Man ſkulde dog troe, at denne Strid angik iſær mig.

Ritmeſteren.

Ja, tael De, Victorine! De er den nærmeſte dertil.

Victorine.

Om vore Fremmede eller Hr. Nordberg antager, at jeg vil træde tilbage fra mit Løfte, kan være mig ganſke ligegyldigt. Udfaldet ſkal viſe, at der hverken har været Tanke eller Tale derom.

Ritmeſteren.

Der kan De høre, min Herre!

Victorine.

Og allermindst kunde det falde mig ind at ville staae i et andet Forhold til Hr. Nordberg, end et almindeligt Høflighedsforhold. Thi det er jo ingen Hemmelighed, at Hr. Nordberg selv er forlovet, og altsaa ligesaa godt som jeg bundet ved sit Ord. Jeg skulde da troe, at denne Uenighed, som ganske unyttig, maa falde bort af sig selv. (Til Ritmesteren). Jeg udbeder mig Deres Arm.

(Vil bortfjerne sig).

Frederik.

Tillad . . . blot et Øieblik! — Comtessen har jeg ikke et Ord at sige til. De maa ganske rigtig selv allerbedst vide, om det omtalte Rygte har havt Grund eller ikke. Men af Dem, Hr. Ritmester, der har tilladt Dem personlige Fornærmelser, venter jeg den Fyldestgjørelse, De som Mand af Ære skylder mig.

Ritmesteren.

Jeg er til Deres Tjeneste, hvor og naar De ønsker det.

(Han og Comtessen gaae).

Holgersen

(bekymret).

Frederik, hvad tænker du paa!

Frederik.

Der var ingen anden Udvei. Han skal endnu idag staae mig til Ansvar.

(Gaaer).

Frøken Munk.

See endelig til, De kan tale ham tilrette. Jeg skal gjøre Mit hos Ritmesteren.

Holgersen.

Jeg frygter for, der er Intet at gjøre ved den Sag.

(De gaae hver til sin Side).

Fjerde Act.

Havepartiet fra de forrige Acter.

Første Scene.

Victorine og Frøken Munk komme ind.

Victorine.

Er du nu færdig?

Frøken Munk.

Ja.

Victorine.

Saa vil jeg med faa Ord svare dig, at jeg Intet har at bebreide mig. Jeg kan ikke gjøre for, hvad saadan en ung Herre sætter sig i Hovedet, og hvad Andres Bagtalelse falder paa at opdigte. Striden mellem ham og Arnstedt er ubehagelig. Men jeg maa holde mig derfra; det er en Sag, der ikke vedkommer mig.

Frøken Munk.

Kan du med god Samvittighed paastaae, at den

ikke vedkommer dig? Har du ikke selv ved din Adfærd idag givet Anledning til den Mening, at du vilde bryde med Arnstedt?

Victorine.

Aldeles ikke. Mellem Forlovede kan der snart komme en Kurre paa Traaden. Men det berettiger hverken Nordberg eller Nogen til at udbrede et saa nærgaaende Rygte. Men maatte jeg desuden spørge, hvad jeg skulde gjøre ved denne Sag?

Frøken Munk.

Det er Arnstedt, der har brugt fornærmelige Udtryk mod Nordberg, saadanne Udtryk, som jo ingen Herre tør lade gaae uændsede hen. Kan du nu paa en god Maade forestille ham, at han i dette Punkt har Uret, og bevæge ham til en Erklæring, f. Ex. at disse Ord undslap ham i Hidsighed, saa troer jeg, at denne ulykkelige Duel endnu kunde forebygges.

Victorine.

Ja, det har du rigtignok Ret i. Men troer du, at Arnstedt, der er udfordret, vil gjøre det første Skridt, eller at han som Militair kan gjøre det? Og det skulde jeg foreslaae ham? Nei, den Commission maa du rigtig forskaane mig for.

Frøken Munk.

Victorine, du har Forstand nok til at indsee, hvordan Sagerne staae. Du har brugt Nordberg som

et bequemt Redskab til at give din Vrede paa Arnstedt Luft; og nu tager du ikke i Betænkning at offre ham. Du veed bedre, at han er meget for god til at kunne taale en ærekrænkende Behandling. Arnstedt, der er godmodig af Natur, behøver kun et Ord af din Mund for at overbevises om det Samme.

Victorine.

Jeg har allerede sagt dig det: efter den Vending, Sagen har taget, kan jeg mindst af Alle blande mig deri. Det er mit sidste Ord.

(Gaaer).

Frøken Munk

(ene).

Ja, jeg ventede mig ikke Andet. Halvveis er jeg bange for, at hendes Forfængelighed føler sig smigret ved en Duel, der finder Sted for hendes Skyld.

(Manon kommer ind).

Anden Scene.

Frøken Munk. Manon.

Manon.

Tante Mathilde, jeg veed slet ikke, hvad jeg skal foretage mig i Eftermiddag.

Frøken Munk.

Har du Intet at læse over paa?

Manon.

Jeg er færdig — med Altsammen. Men skal der ikke kjøres i Skoven idag?

Frøken Munk.

Nei, min Pige, der er kommet Noget iveien. Arnstedt kan ikke.

Manon.

Ja, han og alle de Andre har saa travlt idag. Veed du, hvad han har gjort? Jeg er saa bedrøvet derover.

Frøken Munk
(forundret).

Hvad har han gjort?

Manon.

Han har bundet Cartouche i Stalden, fordi han altid løber efter ham. Og idag, siger han, skal han etsteds hen, hvor Cartouche ikke kan følge med.

Frøken Munk.

Nu, saa gjør han jo rigtigt i at binde ham.

Manon.

Det veed jeg nok. Men det seer saa ynkeligt ud, og Cartouche vil saa gjerne være los. Jeg kan slet ikke taale at see paa ham. Han længes saa meget efter Arnstedt. Veed du hvad, Tante, jeg er næsten bange for, at Cartouche holder mere af ham end af mig.

Frøken Munk.

Ja, idag maa du finde dig i, at din Hund er bunden. Du kan saa længe løbe om i Haven, eller gaae op til Jomfruen.

Manon.

Ja, det kan jeg. Men — tør jeg ikke engang imellem gaae ned til Cartouche?

Frøken Munk.

Det maa du nok.

Manon.

Tak, Tante. Det trøster ham altid lidt, naar jeg er hos ham.

(Gaaer).

Frøken Munk.

Hvis denne Duel endelig skal finde Sted, saa vilde jeg ønske, at Hermione kunde forblive uvidende derom, indtil den var overstaaet. Men det er vel ikke at tænke paa i det Huus.

Tredie Scene.

Frøken Munk. Holgersen.

Holgersen

(fra en af Havens Gange).

Jeg har søgt Dem, Frøken Munk; De kan vel begribe, hvorfor. Bringer De os nogen Trøst?

Frøken Munk.

Nei, desværre.

Holgersen.

Hm! Ikke?

Frøken Munk.

Og De troer ikke, at Hr. Nordberg kunde overtales til at indlede en Forsoning?

Holgersen.

Det kan han ikke. Han er bleven for dybt fornærmet. I hans Sted havde jeg heller ikke handlet anderledes. Han har nu skrevet til Ritmesteren og fastsat Stedet og Tiden. Om en lille halv Time gaaer det for sig — paa Pistoler — ikke langt herfra, paa et afsides Sted i Haven, der vender ud mod Stranden.

Frøken Munk.

Hvilket Ansvar, at handle saaledes med sit og Andres Liv, og det for et Par ubesindige Ord!

Holgersen.

Det er ikke for disse Ords Skyld, det er for den Ringeagt, der hefter ved en Mand, naar han taaler dem. Vi maae Alle bøie os for Andres Mening om os.

Frøken Munk.

Ja, vi Fruentimmer have ondt ved at sætte os

ind i det. Men den stakkels Hermione, hvorledes har hun det? Er hun allerede underrettet —?

Holgersen.

Det troer jeg ikke. Hun forlod sine Værelser for en Times Tid siden, men hvor hun gik hen, veed jeg ikke. Der kommer min Søster; maaskee hun veed . . .

Fjerde Scene.

De Forrige. Agathe, der kommer fra en af Havens Gange.

Holgersen.

Har du ikke seet Hermione?

Agathe.

Jeg kommer just nu fra hende. Jeg var gaaet ned til det gamle, runde Lysthuus og saae hen til Baggaarden. De skulde til at trække en ny Vogn ind. Det er Ritmesterens Vogn. Den har han kjøbt. Saa kom Hermione og satte sig ind i Lysthuset, men hun kunde ikke see mig. Hun havde taget Frederiks Breve med sig, og dem læste hun i — jo, det var Frederiks Breve, for andre har hun ikke.

Holgersen
(utaalmodig).

Naa, hvad saa Mere?

Agathe.

Ja, dem læste hun i — og saa græd hun — det pleier hun ikke, for hun er ikke saa blødhjertet. Og saa sa'e hun — det hørte jeg, for hun talte høit med sig selv, det gjør hun undertiden — hun sa'e, hun vilde tage Livet af sig, for Frederiks Skyld.

Holgersen.

Tage Livet af sig? Hvad er det for Snak, du kommer med!

Frøken Munk.

Det er da vel ikke muligt!

Agathe.

Jo, det sa'e hun. Jeg syntes, hun talte om at tage Gift ind.

Holgersen.

Gift? Staae nu ikke der og fortæl os Noget, som hverken er støien eller fløien.

Agathe.

Ja, maaskee hun vil kaste sig i Brønden. Det har saa Mange gjort. Der var en Torvebonde, der kom hjemme, hans Kjæreste kastede sig i en Brønd, og hun kom aldrig levende op. Men Brønden her er jo ikke saa dyb.

Holgersen.

Præt! Mistepræt! Der er ikke et Ord sandt i,

hvad du fortæller. Tage Livet af sig! Det gjør man ikke saa let.

Froken Munk.

Men man kan dog ikke vide —

Holgersen

(i urolig Bevægelse).

Hm! Hm! (Til Agathe). Gik du da ikke ind til hende og talte hende tilrette?

Agathe.

Jeg vilde just til det — men saa kom de med Vognen . . .

Holgersen.

Aa, Gud hjælpe os! (Til Froken Munk). Ja, hendes Beretning kan man ikke stole paa. Hvilken Galskab, om det var sandt! (Afsides). For Frederiks Skyld — maaskee har jeg selv givet Anledning dertil, da jeg for talte med hende! (Høit). Vi maae gaae, vi maae søge hende op. (Til Agathe). Siig os da bare, om hun endnu er i Lysthuset?

Agathe.

Jo, det er hun nok — for hvor skulde hun ellers være . . .

Holgersen.

Men saae du da ikke, om hun gik derfra?

Agathe.

Jo, det er sandt, hun gik derfra — før da jeg kom derind, saa var der Ingen.

Holgersen.

Hm — man kan springe i Flint over hende! (Til Agathe). Giv os dog engang et fornuftigt Svar, og husk paa, at det gjælder et Menneskes Liv. Er hun der endnu, eller er hun der ikke?

Agathe
(grædende).

Jeg har jo sagt dig — men du er saa urimelig . . .

Holgersen.

Ja, lad os gaae, Froken Munk, og see til at søge hende op. Man kan blive forstyrret over de Mennesker!

(Han og Froken Munk gaae bort gjennem Haven. Agathe følger bag efter dem).

Femte Scene.

Værelset hos Holgersen.

Døren til Haven er lukket.

Hermione træder ind fra Havedøren.

Mit Hoved er tungt. Jeg har ikke havt godt af at gjennemlæse disse Breve. Bedre, om jeg havde sendt dem ulæste tilbage til Frederik. De første

Breve — hvor kjærlige, hvor beruste, hvor længselfulde! Og efter faa Aars Forløb, alt som han selv udviklede sig og modnedes — ak, det synes, som om hine Følelser med det Samme falmede og afløstes af andre, af nye Indtryk, der ikke havde Plads for de ældre.

Der er saa lidt Troskab i den menneskelige Natur. Vore kjæreste Tanker skifte eller vise sig uholdbare. Om ogsaa jeg kunde saaledes skifte? Om Alt, hvad jeg her har elsket og været tro, med Aarene kunde falme hen for mig? Var det da ikke bedre at forlade Livet, inden det skeete, for at jeg ikke skal ankomme hisset forarmet og forladt, med Intet, jeg fører med mig, med ingen Erindring, intet Haab, med Intet, jeg attraaer og søger!

Selvmord er Synd — det har jeg hørt fra min Barndom af. Det er en Forsyndelse mod de guddommelige Love, og det vil straffes, naar der i hiint ubekjendte Land holdes Dom over os. Dom? Hvad skal da dømmes? hvad straffes? Dette Legem, der her kan lide og pines, men der opløses og bliver til et Intet, for det kommer i Graven? Skal Angst og Skræk være min Straf? Kan da min Aand ængstes, naar den er fri for dette Legem, der er alle Ængstelsers Vugge?

Naar jeg tager Tollen af denne lille Flaske, da dræber mig Dunsten af den stærke Gift, blot naar jeg indaander den — øieblikkeligt! Saa let og hurtig er Overgangen til hiin hemmelighedsfulde

Tilværelse! I dette lille Rum, af disse tynde Glasvægge indesluttes de mægtige Aander, der med eet Slag standse Legemets guddommelige Livskraft, rykke alle Drev og Hjul fra hverandre, og flygte afsted med Sjælen. Hvorhen? Ja, det erfarer jeg da! Allerede for at faae denne Gaade løst var det værdt . . . Hvorfor tøver jeg da? Hvor snart er ikke denne Tøll taget af! Hvorfor skjælver jeg, og er beængstet, og mit Aandedræt standser. Er det Synden, der knuger mig? Er det formasteligt, hvad jeg har fore?

I hemmelige, usynlige Magter, der raade over Liv og Død, over Tid og Evighed, forskyder mig ikke, fordi jeg kommer uden at være kaldet! Lader mig komme, mens min Sjæl endnu er fuld af Eders himmelske Herlighed, inden den er udmattet af denne Verdens Nød, inden den har mistet, hvad der var dens Helligdom. Her er mit Værk endt, her har jeg Intet mere at gjøre. Tager mig da imod, og lader mig fuldendes i en bedre, stillere Verden!

Sjette Scene.

Hermione. Frøken Munk.

Frøken Munk
(endnu i Indgangen).

Hermione!

Hermione.

Kjære Frøken Munk!

Froken Munk
(der er ilet hen til hende).

Det er dog vel ikke sandt, hvad man har sagt mig? De vil forsynde Dem mod Dem selv, mod Deres skjønne Ungdom, og bedrøve Deres Slægt og Venner — nei, det kan De ikke ville! De kan ikke opgive Deres Tillid til Forsynet.

Hermione.

Ak, kjæreste Veninde!

Froken Munk.

Hvad holder De der i Haanden? Giv mig denne Flacon — De har engang viist mig den, De har fortalt mig om dens skrækkelige Virkninger . . . (Tager den fra hende) Det er forfærdeligt! Saavidt skulde det komme!

Hermione.

Mit Hoved! Alting værker derinde!

Froken Munk.

Der nærmer sig Nogen — gaae ind i Deres Værelser og søg at komme til Ro — læg Dem ned og hvil Dem, tjen mig deri! Gjør det, kjære Hermione! Jeg skal snart komme ind til Dem. (Fører hende ind i hendes Værelser). Det er Frederik, der kommer. I dette Øieblik skal hun dog ikke see ham.

Syvende Scene.

Froken Munk. Frederik.

Frederik

(træder hurtig ind, men standser ved at see Frøken Munk).

Ah, Froken Munk — vi har den Ære — De har vel ikke seet min Onkel hernede?

Frøken Munk.

Jeg troer vist, han kommer ret snart. Vi skiltes ad i Haven.

Frederik.

Saa vil jeg vente paa ham. (Efter et lille Ophold). Det smerter mig meget, at det venlige Forhold, hvori vi stod til Deres Familie, saa uventet er blevet forstyrret, og uden at endnu Nogen kan vide det endelige Resultat. Men jeg haaber, at jeg i det mindste i Deres Øine tør ansee mig for retfærdiggjort.

Frøken Munk.

Visselig. Dog vilde jeg ønske, at De fra første Færd havde taget lidt Hensyn til Ritmesterens Maade at være paa. Et hastigt Ord, der let kan undslippe En, regner han selv ikke saa høit, og vilde uden Tvivl have taget det tilbage.

Frederik

(ryster paa Hovedet).

Frøken Munk.

Ja, dette skal aldeles ikke være sagt som en Bebreidelse. Men det vilde være godt for alle Parter, om en fredelig Udsoning var mulig — især for een Persons Skyld.

Frederik.

Een Person? Hvem mener Frøkenen?

Frøken Munk.

Hermione.

Frederik.

Veed hun det allerede?

Frøken Munk.

Jeg troer det ikke; og det var vist onskeligt, om det for det Første blev holdt skjult for hende. Hun har desforuden — men det veed De formodentlig — lidt meget i denne Tid.

Frederik
(efter et Ophold).

Frøken Munk, De er Hermiones Veninde, De besidder hendes Fortrolighed — det skulde gjøre mig ondt, om De bedømte mig falsk. Det kan være, at jeg ikke altid har behandlet hende rigtigt, skjøndt jeg veed intet Punkt, hvor jeg kunde have handlet anderledes. Dette Liv griber med saa mange, saa forskjellige Interesser; og det kan saaledes let skee, at en enkelt Interesse, der engang var os dyrebar, kan

komme til at staae i Skygge. Det er vist, at jeg ikke for noget Fruentimmer har næret de Følelser som for Hermione. Men da jeg efter fire Aars Fraværelse kom hjem fra min Reise, med forandrede Anskuelser i saa mange Retninger, da fandt jeg hende —

Frøken Munk.

Uforandret? Og det kan De undres over? eller det kan De ønske anderledes? Vi Fruentimmer ere ikke bestemte til at gjennemgaae saa store Kriser som Herrerne. Vi udvikle os tidligt, og slaae i en meget ung Alder ind i den Retning, hvorfra vi siden ikke lettelig afvige. Deres Onkel, veed jeg, har klaget over, at Hermione sysselsætter sig altfor meget med at tegne og male, uden at bekymre sig om Husets Bestyrelse. Ganske billig er denne Dadel ikke. Jeg vil ikke tale om, at hendes Stilling og Formue ere saaledes, at hun godt kan overlade de huuslige Sysler til Andre. Men er hun ikke fra Barndommen af tilholdt til at udøve Kunsten? Og har ikke maaskee De, Hr. Nordberg, bidraget meest til at nære denne Tilbøielighed hos hende?

Frederik.

Det kan vel være. Men mine egne Bemærkninger ere ogsaa nærmest gaaede ud paa, at Hermione med for stor Ensidighed og ligesom med Flid afskjar sig fra al Berøring med Omverdenen. Dette kan dog ikke være godt. Hvad hendes Tegnen og Malen

angaaer, da har jeg kun yttret den Frygt, at hun drev dette Liebhaveri for vidt, efterſom det dog ſandſynligviis ikke vilde føre til Noget. Damernes Dilettantisme maa man en lille Smule opponere imod.

Frøken Munk.

Men er det en saa afgjort Sag, at den bos Hermione ikke vil føre til Noget? Om jeg nu kunde overtyde Dem om det Modſatte?

Frederik.

Jeg veed ikke, hvad De ſigter til.

Frøken Munk.

Ja, jeg har vel egentlig ikke Ret til at robe en Hemmelighed, der er betroet mig. Men i dette Tilfælde vil jeg dog anſee det for velgjort. Erindrer De et Maleri, der blev indleveret til den paatænkte, ſtore Udſtilling, og der foreſtillede den blinde Beliſar med et Barn, en Hund og nogle Omſtaaende?

Frederik.

Det huſker jeg meget godt og har ofte omtalt det. Det var fortræffelig malt, og af en ualmindelig dyb og poetiſk Compoſition. Men dette Maleri kan dog ikke . . .

Frøken Munk.

Jo, Hr. Nordberg, Hermione har virkelig malt det, og det undrer mig, at De ikke har kunnet gjen-

kjende den lille Manon i Barnet, der staaer ved Siden af Hunden.

Frederik.

Manon — javist er det Manon! Men er dette Maleri virkelig af Hermione? Det er jo isandhed mærkværdigt. Saa har hun jo allerede naaet et Maal, der fortjener den største Paaskjønnelse. — Men hvorfor har hun arbeidet saa hemmeligt derpaa, hvorfor ikke betroet mig det, og hvorfor nu tilsidst taget det tilbage fra Udstillingen?

Frøken Munk.

Ja, Hr. Nordberg, heri ligger netop det Smertelige for den stakkels Hermione. Under Deres Fraværelse bildte hun sig ind, at jo mere hun uddannede sig for den skjønne Kunst, des snarere vilde hun voxe op til Dem; og med dette Maleri, der blev indleveret kort før Deres Ankomst hertil, tænkte hun at skaffe Dem en behagelig Overraskelse. Hver af hendes Tanker har været hos Dem, mens hun malte det, og enhver Vanskelighed fik hun Mod til at overvinde ved Haabet om Deres Bifald. Men — tilgiv, at jeg siger Dem det — De har nok fra Begyndelsen ladet Dem altfor skaansellost mærke med, at De ikke yndede hendes Syslen med en Kunst, der jo rigtignok maa finde sig i megen Dilettantisme. Hun har snart maattet erkjende, at det var ikke paa den Maade, hun kunde forsikre sig Deres Kjærlighed; at hendes Ung-

doms-Ven nu misbilligede en Stræben, han selv havde ført hende ind paa. Vil De saa undres over, at hun er geraadet i Splid med sig selv, og nu mindre end før har følt sig skikket til at leve for Verden? at hun tabte Støttepunktet for sit Liv, mistvivlede om sit Kald, og i denne Stemning baade tog sit Arbeid tilbage fra Udstillingen og lod det blive en Hemmelighed for Dem som for Andre, at hun havde udført det —?

Frederik.

Jeg fatter det — og jeg er næsten bange for, at jeg har gjort Hermione stor Uret.

Froken Munk.

Hun er vistnok af et eget Naturel, og uden en kjærlig Overbærenhed, uden en dyb Erkjendelse af hendes ualmindelige Egenskaber, vil De altid finde nok at udsætte paa hende. Men denne Erkjendelse tør jeg vel vente af en saa erfaren og forstandig Mand som Dem. Kan det tillades mig at give Dem et Raad, da — tag hende snarest muligt bort fra hendes nuværende Omgivelser, der deels ere for indskrænkede, deels virke forstyrrende og forvirrende ind paa hendes Sindsstemning. Men De maa ikke vente nogen pludselig Forandring, der ligesaa lidt er at vente af hende, som af nogen anden god og selvstændig Natur.

Frederik.

Har jeg da virkelig miskjendt hende? Har jeg — ja, det er ikke usandsynligt — har jeg ved min Hjemkomst været saa sysselsat med mig selv, at jeg ikke har havt det rette Øie for min Ungdoms Legesøster? I alle Tilfælde, Frøken Munk, jeg takker Dem for, at De har gjort mig opmærksom paa den Vei, jeg bør tage. Der er Ingen, der kan vide sig sikker for at rives hen af vildfarende Illusioner, og jeg har heller ikke været fri derfor. Men jeg har allerede betalt mine Lærepenge og tør maaskee nu ansee mig for helbredet.

Frøken Munk
(afsides).

Ja, Victorine forstaaer den Kunst, at helbrede Folk for deres Illusioner.

Ottende Scene.

De Forrige. Holgersen.

Holgersen
(til Frøken Munk).

Jeg kan ikke opdage et Spor af hende.

Frøken Munk.

Hun er her, som jeg strax formodede. Hun er nylig gaaet ind i sine Værelser.

Holgerſen.

Og De har talt med hende?

Froken Munk.

Ja — og jeg troer at kunne berolige Dem.

Holgerſen.

Tænkte jeg det ikke nok! Det var Vaas og dum Snak, min Søſter kom med.

Froken Munk.

Nei, desværre, det var det neppe.

Holgerſen.

Ikke? Hm, hm!

Frederik.

Men hvad taler De om?

Holgerſen.

Det er Galskab — men af Hermione kunde man jo nok vente ſig det.

Frederik.

Forklar blot —

Holgerſen.

Det er hverken Meer eller Mindre, end at hun gaaer om med den Tanke at berove ſig ſelv Livet.

Frederik
(forfærdet).

Hermione! — Men hvad har bragt hende paa denne ulykkelige Beslutning?

Holgersen.

Ja, sandt at sige, troer jeg, det er for din Skyld.

Frederik.

For min Skyld! Jeg Elendige! — Jeg vil strax tale med hende.

(Fler ind i Hermiones Værelser).

Holgersen
(ryster paa Hovedet).

Ja, hvad skal alt dette føre til!

Frøken Munk.

Jeg haaber til Gud, at det vil føre til noget Godt. Det har netop været mit Ønske, at Deres Neveu vilde udsone sig med hende, inden han gjør det alvorlige Skridt, der forestaaer.

Holgersen.

Ja, denne forbistrede Duel! Frederik er ligesaa lidt at bevæge som Ritmesteren. Om et Qvarteer er maaskee en af dem ikke mere blandt de Levendes Tal, og Gud veed, hvem. Frederik skyder ypperligt; han har været ovet deri fra sine Drengeaar. Men Ritmesteren skal jo ogsaa skyde godt.

Frøken Munk.

Udfaldet staaer i Guds Haand. Vi maae have Tillid og haabe det Bedste. Men undskyld nu, at jeg forlader Dem. Det var egentligt min Hensigt at gaae ind til Hermione; men det var Synd at forstyrre hende. Der kan Ingen bedre trøste og berolige hende end Den, der nu er hos hende. (Idet hun vil gaae). Det er sandt, Hr. Nordbergs Tegninger, som vi have savnet, ere omsider fundne.

Holgersen.

Ere de fundne? Det var jo prægtigt!

Frøken Munk.

Men desværre har et Par af dem lidt meget, og ere blevne slemt forkrøllede. Victorine har ladet dem ligge paa en Bænk i Haven, og nu har formodentlig En siddet paa dem. Vi maae see til, hvad der er at gjøre derved.

(Gaaer).

Holgersen

(ene).

Glemt de kostbare Tegninger i Haven, og siddet paa dem? Nei, denne fine Dame havde ikke passet for Frederik. Hermione — det maa man lade hende — hun har en anden Respect for deslige Ting. Hun havde passet paa dem som paa en Helligdom. Hm! Hm! Gid vi aldrig var kommet i Kast med disse Mennesker!

(Gaaer).

Niende Scene.

En Udkant af Haven, med enkelte, eneſtaaende Træer og Udſigt til Søen. Ritmeſteren og en Tjener, der bærer en Kaſſe med Piſtoler, komme ind fra venſtre Side.

Ritmeſteren
(peger ud tilhøire).

Er det ikke derhenne, vi ſkal mødes?

Tjeneren.

Jo, Hr. Ritmeſter — ved Poppel-Alleen.

Ritmeſteren.

Saa vent lidt, inden vi gaae videre. Hvis der ſkulde arrivere mig Noget — man kan jo ikke vide, man er kun et Menneſke — det kan ramme den Ene lige ſaa godt ſom den Anden — altſaa, naar du ſeer, at det er ude med mig, ſaa leverer du dette Brev til Comteſſen.

(Giver ham et Brev).

Tjeneren.

Det ſkal jeg, Hr. Ritmeſter.

Ritmeſteren
(afſides).

Victorine ſkal dog ſee, at jeg har ſørget for hende, ſelv om vi ikke ere viede ſammen endnu. Det Gods derovre, jeg har kjøbt, ſkal hun beholde; ſaa kan hun ſælge det eller boe derovre, ligeſom hun ſelv

vil. (Høit). Har du nu forstaaet mig? Ja, gaae ikke hen og gjør mig Dumheder. Først efter Duellen, og naar man siger dig, det er forbi med mig, leverer du Comtessen dette Brev. Man skal dog min Sjæl ikke forskrække Fruentimmeret uden Nød. — Naa, har du saa Alting i Orden med Pistolerne? Har du seet dem godt efter?

Tjeneren.

Jo, det kan Hr. Ritmesteren stole paa.

Ritmesteren.

Den unge Nordberg bringer jo sine egne med?

Tjeneren.

Ja, det sa'e hans Opvarter.

Ritmesteren.

Han skal skyde godt, siger man.

Tjeneren.

Ja, han skal træffe paa et Haar.

Ritmesteren.

Saa? — Nu, i alle Tilfælde har jeg det første Skud. Det er en rask Karl, det maa man indrømme, og det skulde gjøre mig ondt, om han kom Noget til. Men det maa nu gaae, som det kan. — Kom nu.

(De gaae ud tilhøire).

Tiende Scene.

Holgersen, siden Froken Munk, tilsidst Hermione, alle fra venstre Side.

Holgersen.

Det var Ritmesteren — han er paa Pletten; og Frederik, kjender jeg ham ellers ret, vil heller ikke lade vente paa sig. — Hm! det er en styg Historie! Man kan dog ikke vide, hvad Udfaldet bliver. Om nu en af dem faldt — om Frederik! Ja, saa kan de gjerne kaste Jord over mig med — saa er det forbi med min sidste Glæde her i Verden.

(Froken Munk træder ind).

Froken Munk! De her!

Froken Munk.

Jeg har ingen Ro havt paa mig. Jeg saae Rimesteren gaae bort med sin Tjener, og kunde nok tænke mig, hvor han gik hen. Gaaer det an, at jeg opholder mig her?

Holgersen.

Det gaaer godt an, og længe faaer De nok ikke at vente. Frederik kommer vist strax. Jeg tænker, han gaaer ind den anden Vei, for at undgaae Opmærksomhed.

Froken Munk.

Bliver De da ogsaa her?

Holgerſen.

Nei, jeg maa være tilſtede derhenne — ſaa tungt det ogſaa falder mig. Der er ingen Secundanter. Naar jeg ikke af egen Tilſkyndelſe havde givet Diſtriktslægen et Vink, ſaa havde der ikke engang været en Læge ved Haanden. — Men hvem kommer der?

Frøken Munk.

Min Gud! det er Hermione!

(Hermione kommer haſtig ind).

Hermione.

Frøken Munk! kjære Onkel! Det er dog vel ikke ſandt . . . For Himlens Skyld, ſiig mig, vil Frederik duellere?

Holgerſen.

Aa viſt ikke! Hvem har bildt dig det ind?

Hermione.

Agathe har ſagt det — og at det ſkulde være her i Nærheden . . .

Holgerſen
(afſides).

Min Søſter — jeg tænkte det nok! — og ſom jeg har præket for hende!

Hermione.

Men ſvar mig, er det ikke ſandt? (Til Frøken Munk). Tael De!

Frøken Munk.

Hvad kan det nytte at skjule det længer? — Det er sandt, min kjære Veninde!

Hermione.

Frederik . . . han vil sætte sit Liv i Vove, et Liv, som har en saa lys Fremtid! Har da Ingen søgt at faae ham derfra?

Holgersen.

Det gik ikke an, min Pige — han har handlet rigtigt.

Hermione.

Ak, min Gud! kan et saadant Skridt være rigtigt!

Holgersen.

Vær blot ikke saa modfalden! Faren er vel ikke saa stor . . . det pleier sjeldent at gaae paa Livet. Et lille Streifskud dør man ikke af. — Men vil du nu lyde mit Raad, saa gaae op igjen. Frøken Munk er nok saa god at ledsage dig. Det duer ikke for Fruentimmer at være tilstede ved en saadan Leilighed.

Hermione

(bestemt).

Nei, Onkel, jeg bliver her — indtil det er forbi.

Holgerſen

(afſides).

Ja, at faae bende fra det er nok ikke at tænke paa. (Høit, til Froken Munk). Saa haaber jeg, at De bliver hos Hermione. Jeg ſkal bringe Dem Underretning ſaa ſnart jeg kan.

(Gaaer tilhøire).

Hermione.

Men hvad har kunnet give Anledning til denne Duel? Frederik ſtod jo i det bedſte Forhold til Deres Familie; han har uden Tvivl befundet ſig vel hos Dem — og nu! (Tøvende). Har maaſkee Comteſſen nogen Deel deri?

Frøken Munk.

Hun var den fjernere Foranledning. Et taasſet Rygte, der havde udbredt ſig, bragte de to Mænd i Ordſtrid. Ritmeſteren er hidſig og veier ikke altid, hvad han ſiger. Men ſelve Striden kunde været bilagt med to Ord.

Hermione.

Ak, jeg kunde mærke paa Frederik, at der var Noget, han dulgte, men jeg var ſaa glad, at jeg ikke agtede derpaa. Han var hos mig — i faa, lykkelige Øieblik. O, kjæreſte Froken Munk, han var igjen ſom i gamle Dage, kjærlig, begeiſtret, ſaa god, ſaa overbærende!

Frøken Munk.

I Sandhed? Saa tag mod min Lykønskning. Med denne Forsoning er et af mine bedste Ønsker gaaet i Opfyldelse.

(Et Skud falder. Begge fare sammen).

Hermione.

Et Skud! Kom det derhenne fra?

Frøken Munk.

Fat Dem — ja, det kom derhenne fra — men vi maae give Tid. Deres Onkel har jo lovet at komme og give os Underretning.

Hermione.

Give Tid — hvem kan give Tid! Hjertet banker paa mig, som det vilde springe.

Frøken Munk.

Men var det dog ikke bedst, vi gik op igjen?

Hermione.

Nei, nei, jeg maa blive . . . Lad os lytte . . .

Frøken Munk

(afsides).

Her maa man haabe, at Himlen har Barmhjertighed med Menneskernes Daarligheder.

Hermione.

Hørte De Intet? Jeg er saa forvirret . . .

Frøken Munk.

Nei, endnu ikke. Men, kjæreste, lad os dog hellere gaae . . .

(Der skydes paany).

Hermione.

Igjen!

Frøken Munk.

Dennegang var det Hr. Nordberg, der skjød. Det første Skud har altsaa ikke truffet ham.

Hermione.

Troer De? Troer De virkelig?

Frøken Munk.

Ja, jeg veed, Arnstedt havde det første Skud. Berolige Dem da — hav Tillid til Forsynet. Det er Alt, hvad der staaer i vor Magt.

Hermione.

Skal der da skydes mere?

Frøken Munk.

Jeg veed ikke — men jeg vil ikke haabe det.

Hermione.

Der er et Sted nær herved, hvorfra man kan overse hele Pladsen. Lad os gaae derhen.

Frøken Munk.

Nei, nei, det tør jeg ikke raade Dem.

Hermione.

Men denne forfærdelige Uvished!

Frøken Munk.

Alligevel — hav Taalmodighed!

Ellevte Scene.

Hermione. Frøken Munk. Manon. Strax derpaa Holgersen.

Manon

(kommer løbende fra høire Side, grædende og vridende sine Hænder).

Tante Mathilde! har du hørt det? De har dræbt ham! Er det ikke skrækkeligt!

Frøken Munk

(ængstelig).

Hvem har de dræbt?

Manon

(som før).

De har skudt ham — han er død!

Hermione.

Men tael dog, Manon! hvem er død?

(Holgersen kommer ind, fra Høire).

Manon

(løber hen til Holgersen).

Er han virkelig død? Kan han slet ikke leve? Maa jeg ikke nok see ham endnu engang?

Holgersen.

Ja, gaae kun, mit Barn!

(Manon gaaer).

Frøken Munk.

Tael, Hr. Holgersen, er virkelig Nogen af dem falden?

Holgersen.

Nei, Himlen være lovet! Alt er forbi, og de ere begge uskadte.

Hermione.

Han er frelst! Frederik er frelst! O, jeg maa hen til ham!

(Iler ud).

Frøken Munk.

Men hvad meente da Manon?

Holgersen.

Det stakkels Barn! Ja, nu skal De høre. Ritmesteren skjød først, og det lod til, han havde det alvorligt ifinde. Kuglen gik tæt forbi Frederiks Hoved og streifede Hatteskyggen. Derpaa, ligesom Frederik havde lagt an, kom Ritmesterens store Hund farende ind paa Pladsen, og sprang i fuld Glæde op paa sin

Herre. I det Samme gik Skuddet af, og den stakkels Hund faldt om, truffet i Ryggen. Men den frelste sin Herres Liv.

Frøken Munk.

Nu har jeg hørt! — Men Cartouche var jo bundet.

Holgersen.

Men Manon havde løst den. Hun kom løbende bag efter den, og forklarede paa sin besynderlige Maade, at den havde lovet saa bestemt, ikke at rende fra hende. Naturligviis sled den sig los, saasnart den saae sin Herre.

Frøken Munk.

Og hermed endte Duellen?

Holgersen.

Ja, Ritmesteren paastod, at dette Skud ikke kunde gjælde, men Frederik erklærede sig tilfredsstillet, jeg traadte imellem, og de to Mænd rakte hinanden Haanden.

Frøken Munk.

Nu, Gudskelov, saa har Ulykken dennegang skaanet vor Ubesindighed.

Tolvte Scene.

Holgerſen. Frøken Munk. Frederik og Hermione, der komme ind fra høire Side med Manon imellem ſig.

Frederik

(til Frøken Munk).

Vi bringe Dem her den ſtakkels Manon. De maa ſee til at trøſte hende.

Manon.

Tante! hvad ſkal der nu blive af mig, naar Cartouche er død?

Frøken Munk.

Du maa ikke være ſaa bedrøvet, mit kjære Barn. Du kan blive ſyg deraf.

Manon.

Men naar du havde ſeet Cartouche, hvordan han laae og trak Veiret og vilde ſlikke min Haand, men kunde ikke, ſaa var du ogſaa bleven bedrøvet. Han var ganſke bleg. — Og nu er han død og kan ſlet ikke røre ſig; og han kan ikke mere følge med mig . . .

Frøken Munk.

Ja, min Pige, men man ſkal dog ikke ſørge ſaa meget over en Hund.

Manon.

Tante, du har selv sagt engang, naar man dør, saa kommer man ikke igjen, man skal ikke mere see sine Venner, man gaaer etsteds hen, hvor man skal gjøre Regnskab for sine Handlinger, de gode og de slette. Hører du, Tante! Cartouche kommer aldrig igjen, han skal aldrig see sine Venner, og han skal aflægge Regnskab for sine Handlinger — hvor kan han det? (Vridende sine Hænder). Nei, det kan han jo slet ikke.

Frøken Munk.

Græd nu ikke saa meget, saa er du en god Pige. Vi skal see til at fornøie dig, hvormed vi kan. Du har jo saa længe ønsket dig en smuk Fløiels Hat. Den skal din Moder lade sye til dig.

Manon
(tørrer sine Øine).
En brunn Fløiels Hat? med Fjer paa?

Frøken Munk.
Ja, min Pige, ganske som du har ønsket den.

Manon.

Ja, Tak — naar Moder vil være saa god. (Grædende igjen). Nei, Tante, jeg bryder mig ikke om Hatten, jeg vil ikke have den. Hvad skal jeg nu med den? Naar Cartouche er skudt, til hvem skal jeg saa vise den?

Froken Munk.

Hvormed skal jeg dog berolige hende!

Holgersen.

Lad De mig følge hende op. — Kom, min Pige, gaae du med mig. Saa kan du paa Veien fortælle mig om Cartouche; du husker nok, jeg har kjendt din Kammerat, og satte Priis paa ham.

Manon.

Ja, det husker jeg nok. De var saa god mod ham.

Holgersen.

Saa kom, skal jeg følge dig.

Manon

(neier).

Mangetak, naar De vil være saa artig. — Tante, kom snart efter. Jeg er saa bedrøvet.

(Hun gaaer med Holgersen).

Froken Munk.

Dersom de mørke Magter, vi stundom troe at ane, have forlangt et Offer, da maae vi ikke smile over den stakkels Hunds Død. Den sønderriver det kjærligste Forhold, og vil for lang Tid efterlade en Smerte i Manons barnlige Sjæl. Men hun har Fremtiden for sig, og andre Indtryk ville forjage dette. Vi, kjære Venner, ville takke Himlen for, at det Offer, den har krævet af os, afhænger alene af vor egen, bedre Bevidsthed.

Frederik.

Ja ifandhed, Hermione, et hengivent, paaskjønnende Sindelag, det er det Offer, jeg er dig skyldig, og med glad Hjerte kan give.

Hermione.

Og jeg, Frederik, jeg vil offre dig Enkens Skjærv, det Eneste, jeg har at raade over, jeg vil offre dig mit Liv, min Tilværelse, der kun ved dig har Betydning for mig.

Den Yngste.

Lystspil i fire Acter.

Skrevet 1854.

Opført første Gang paa det kgl. Theater den 13de November 1854.

Den Yngste. Lystspil i 4 Acter. 1855. Kbhvn.

Dram. V. 8de Bd.

Den yngsta. Lustspel i 4 acter. Fri öfversättelse. Tryckt i Helsingfors tidingar 1860.

Personerne.

Petrullo, Landmand.
Licarda,
Adriana, } hans Døttre.
Fiorella,
Canneloro, rig Kjøbmand.
Renzolla, hans Kone.
Tadeo,
Parmiero, } deres Sønner.
Cienzo,
Titone, Pædagog.
Fra Simone, Munk.
Cola, Gaardskarl hos Petrullo.
Rita,
Beppo, } i Canneloros Tjeneste.

Handlingen, der varer fra om Morgenen til ud paa Aftenen, foregaaer deels hos Petrullo, omtrent en halv Miil fra Neapel paa Posilip-Veien, deels hos Canneloro tæt udenfor Neapel. Tiden: Begyndelsen af det 18de Aarhundrede.

Første Act.

Egn ved Posilip-Veien, omtrent en halv Miil fra Neapel. Tilhøire sees Petrullos Huus med Viinlov-Tag. Foran dette Buskværk og henstillede Redskaber; bag det enten Buskværk eller en mindre Bygning, mellem hvilken og Huset er en Gang, foruden den Indgang, der er paa selve Huset. Foran tilvenstre et Skuur med Tønder, Kar og lignende Sager. I Baggrunden Udsigt til Søen og den modsatte Kyst.

Første Scene.

Licarda og Adriana sidde, hiin tilhøire i Nærheden af Huset, denne tilvenstre noget fra Skuret, ved smaa Borde, begge meget pyntede og sysselsatte med at fuldføre deres Toilette. Siden Fiorella.

Licarda.

Hvor er mit Livbaand? Har du ikke seet
Mit figureerte Livbaand? Adriana,
Saa svar mig dog!

Adriana.

Nei, undskyld, jeg har travlt.

Det er den tiende Haarnaal, jeg har fæstet
I Nakkehaaret; jeg har ti tilbage.

Licarda.

Saa seer jeg net ud, har jeg nu forlagt det!
Og Tiden gaaer, og Fader kunde komme,
Og jeg forsømme —

Adriana.

Hvad du gjør en Dvalm!
Dit Livbaand — (vender sig om). Aa, du har det jo om Livet.

Licarda.

Ak det er sandt! jeg tog det paa —

Adriana.

Licarda!
Hvorledes klæde mig de nye Berloquer?

Licarda
(afsides).

Hvor Cola bliver af! Hvis Parmiere
Var allerede kommet — o, den Cola!

Adriana.

Men sig, hvad feiler dig?

Licarda.

Lad mig i Ro!
Er jeg nu oplagt til —

Adriana.

Nu maa jeg lee!
Hvad? Er du ikke oplagt til at see paa
Et Par Berloquer?

Licarda.

Men jeg veed slet ikke,
Hvorfor du pynter dig idag —

Adriana.

Men du,
Hvortil skal din Pynt?

Licarda.

Jeg — jeg vil til Byen.
Der er en Fest i Santa Claras Kirke.

Adriana.

Ja, jeg vil med til Byen. Jeg vil see til
Eufemia; hun ta'er jo bort imorgen.

(Reiser sig; affides).

Naa, nu er jeg da færdig; og Cienzo
Kan komme, naar han vil. Var han blot her!
Jeg skal dog sporge Cola. (Idet hun vil gaae). Fiorella!

(Fiorella, i Ridedragt, træder ind fra Huset, men taler først ud til En).

Fiorella.

Træk den i Stalden; lad den staae og puste;
Og kast et Dækken over den. Nei strax!

Vent med at give den at drikke. Saadan!

(Kommer frem).

God Morgen!

Adriana.

Tak. Hvor har du været henne?

Fiorella.

Aa, jeg har været ude fra imorges.
Forvalteren og jeg har kjøbt for Fader
To Muuldyr — o, I skulde see dem! — to
Fortræffelige Dyr! Den hellige Fader
Har ikke bedre for sin Vogn. Saa fik jeg
En Kjøber til det Vænge, Fa'er vil af med,
Og fæsted' nogle Folk, som vi har nødig,
Naar Viinhøst-Tiden kommer.

Adriana.

Ja, du er da
Vor Faders høire Haand!

Fiorella.

Aa Snak!

Adriana.

Det er du.
Hvis Noget kunde lindre ham den Sorg,
At han har lutter Døttre, ingen Sønner,
Saa er det dig, der jo er halvt et Mandfolk.

Fiorella.

Javiſt!

Adriana.

Du rider, gaaer paa Jagt, du kjøbſlaaer,
Du hjælper Fa'er i Marken, med hans Viinavl . . .

Fiorella.

Jeg holder ham hans Regnſkab lidt i Orden.
Det er det Hele, og det gjør jeg ſlet nok.

Licarda.

Jo, Adriana ſiger Sandt. Jeg huſker,
Man har fortalt os, Fader var ſaa vred,
Da du, den Yngſte af os, kom til Verden,
Og Haabet om en Søn paany blev ſkuffet.
Han lod dig ſiden gaae i Drengeklæder,
Oplæres og behandles ſom en Dreng,
Saavidt jeg veed, til du var tolv Aar gammel.

Fiorella.

Nu ja, naar det nu kunde troſte Fader!
Enhver har ſine Griller, han har denne.
Men hør nu, jeg maa gaae, jeg har et Ærind.
Har en af Eder tænkt paa Faders Frokoſt?
Jeg ſaae den ei derude.

Licarda.

Saa har Cola
Forglemt det. (Kalder). Cola!

Cola
(indenfor).
Ja.

Licarda
(utaalmodig).
Saa kom dog, Cola!

Anden Scene.

De Forrige. Cola.

Cola
(endnu udenfor).
Ja — ja — ja! (Træder ind, slæbende paa en Vallie eller et lignende Kar med Adskilligt i). Hvad er det for en Raaben og Skrigen paa Cola, Cola! Har jeg ikke Andet at bestille! Og skal jeg hvert Minut paa Dagen staae paa Pinde —

Fiorella
(træder nær hen til ham).
Ja du skal. Hvad troer du ellers, du skulde?

Cola.
Hvad jeg ellers skulde? (Forandrer Tonen, idet han sætter Karret fra sig). Nu, lad saa høre, hvad vil I mig?

Fiorella.
Har du husket paa vor Faders Frokost?

Cola.

Jo, den har jeg juſtement huſket paa. Jeg har ſpiiſt den.

Fiorella.

Har du ſpiiſt den, din Slyngel! Hvad ſkal det ligne?

Cola.

Det har jeg gjort efter Overlæg. Vor Husbond bliver nu gammel. Hans Tænder er' daarlige, han har tidt klaget over, at han har ſaa ondt ved at tygge. Og ſaa har jeg tænkt at hjælpe paa ham. Det er en ſand Barmhjertigheds-Gjerning, at ſpiſe for den ſtakkels Mand.

Fiorella.

Bi, jeg ſkal hjælpe paa dig! Hvad, din Hund,
Din Pjalt, din uforbedrelige Dagtyv!
Er Fader dig for gammel? Du, ſom ſøler
Hver Dag, der gives dig, i ſkiden Ladhed,
Hvad bliver du, naar du er gammel, troer du?
Med Tænder ſom et Vildſviin, men til Gjengjæld
Med ingen ſkimlet Skorpe, du kan tygge.
Og du tør hykle Medynk med vor Fader?
Den værdige Mand, ſom agtes, hvor han kommer,
Ham bilder du dig ind, at du kan ſpotte?
Og du vil tygge for ham? Tak du Gud,
At Fader giver dig et Been at gnave.
— Nu ſkal jeg ſørge for hans Frokoſt ſelv.

Men, hvis du rører den, ja seer kun til den,
Da skal jeg lave dig med denne Ris'pidsk
Varm Frokost paa din Ryg. — Naa, væk fra Døren!

(Gaaer ind i Huset).

Cola

(der har retireret for hende).

Hun taler overmaade godt for sig, det unge Fruentimmer!

Licarda

(gaaer hurtig hen til ham og tager ham afsides).

Skynd dig, Cola! Har du seet ham?

Cola.

Seet hvem?

Licarda.

Du veed jo nok, ham . . . ham —

Cola.

Jeg kjender ingen Ham ham.

Licarda

(utaalmodig).

Herregud, jeg har jo bedet dig passe paa, om han, jeg venter paa, skulde vise sig her i Nærheden.

Cola.

Naa, han med Plumagerne i Hatten! Nei, ham har jeg ikke seet.

Adriana
(tager Cola tilside).

Hør, naar Cienzo kommer, saa lad ham opholde sig saalænge ved den røde Laage ud til Veien.

Licarda
(til Cola, som før).

Læg nu blot Mærke til, hvad jeg siger dig: naar du seer ham herude, saa beed ham vente mig —

Cola
(med Flid, høit).

Jeg veed, jeg veed! Han skal vente ved den røde Laage ud til Veien.

Adriana
(affides).

Nei, hvad er det for et rædsomt Dyr! Staaer han ikke der og forraader mig!

Licarda
(som før).

Hvad er det for en Snak med Laagen! Han skal vente mig ved de to høie Cypresser.

Cola.

Ja, man kan jo blive forrykt i Hovedet over alt det Plageri.

Licarda
(som før).

Bliv blot herude og see efter ham; du veed, jeg viser mig erkjendtlig. (Høit til Adriana). Jeg maa nu

gaae ind. Jeg har endnu Meget at beſorge, inden jeg tager til Byen.

Adriana.

Ja, og jeg vil tale med Gartneren, før jeg gaaer. (Licarda gaaer ind i Huſet). Cola, giv mig nu et Vink i rette Tid. Ellers holder jeg ikke, hvad jeg har lovet dig.

(Gaaer tilvenſtre).

Cola

(ene).

Det er Fandens Pigebarn! Enhver af dem har allerede ſin Galan — ja, den Yngſte ikke; men det kommer nok, ſaa balſtyrig hun ogſaa er. (Vil gaae ind). Det er ſandt, jeg ſkulde jo vente paa de to unge Herrer. (Gaaer et Par Skridt). Ja vente, vente — længe venter jeg ikke. Hm! Alt om Alt, ſaa kan de ligeſaa godt vente paa mig, ſom jeg paa dem.

(Gaaer, bag om Huſet).

Tredie Scene.

Parmiero og Cienzo træde ind.

Cienzo.

Dig ſkal jeg træffe her paa denne Tid!
Hvor kommer det?

Parmiero.

Jeg — ja, Cienzo, ſeer du,

Jeg er tilsinds at kjøbe mig en Rid'hest,
Og her etsteds skal boe en Mand, der handler
Med smukke Heste. Men, min Broder, du,
Hvad fører dig herhen?

Cienzo.

Ah, mig — jo, seer du,
Der er en fornem Dame, jeg har lovet
At skaffe Viin fra Egnen her omkring,
Og hos en Mand dernede vil jeg kjøbe
Et Fad, hvis jeg kan faae det.

Parmiero.

Nu forstaaer jeg!

(Afsides).

Jfald jeg bliver her, saa gaaer han ikke.

Cienzo

(afsides).

Jeg maa nok lade, som jeg gaaer, og siden
Jeg lister mig herhen igjen.

Parmiero.

Ja, jeg
Maa skynde mig. Vor Herre veed, hvorledes
Jeg har forvildet mig paa denne Vei.

Cienzo.

Og jeg! Ja, det er latterligt!

Parmiero.

Vi ſees jo
Til Middag?

Cienzo.

Ja, man ſpiſer godt hos Carlo.
Jeg kommer ſikkert.

Parmiero.

Haha! jeg maa lee,
At vi ſkal mødes her!

Cienzo.

Ja, hahaha!
Det har du Ret i! — Men Farvel!

Parmiero.

Farvel.

(De gaae, hver til ſin Side).

Fjerde Scene.

Adriana (fra venſtre Side). Strax efter Licarda (fra Huſet).

Adriana.

Jeg ſyntes ſaa beſtemt, jeg kunde ſkimte
Imellem Træerne, at En var her.
Nu ſeer jeg Ingen.

(Licarda kommer ind).

Licarda.

Tog jeg ikke feil,
Saa var der Nogen udenfor, der talte.

Adriana
(vender sig, afsides).

Licarda!

Licarda
(bliver hende vaer, afsides).

Adriana! — det var dumt!

Adriana
(afsides).

Hvor det var ærgerligt, at hun er her!

Licarda
(høit).

Du vil jo gaae til Byen —

Adriana
(sætter sig ved Bordet tilvenstre).

Ja — om Lidt.
Men du gaaer sagtens strax.

Licarda.

Nei — ikke strax.
Lidt maa jeg eftersee mit Haar.
(Sætter sig ved det andet Bord).

Adriana
(afsides).

Hun bliver!
Hvad gjør jeg nu!

Licarda
(afsides).
O, naar hun blot var borte!

Adriana
(som før).
Det var dog bedst, at jeg fortalte hende —
(Reiser sig).

Licarda
(som før).
Jeg troer, jeg tilstaaer hende — (reiser sig). Adriana!

Adriana.
Licarda, jeg maa endelig betroe dig . . .

Licarda.
Min Søster, jeg har Noget paa mit Hjerte —

Adriana.
Og du maa ikke blive vred. Jeg veed nok,
At du i dette Punkt er mere streng . . .

Licarda
(grædende).
O, kjære Søster, kun med Taarer kan jeg,
Og med Undseelse, betroe mig til dig.

Adriana
(ligeledes grædende).
Ja, du kan troe, Licarda, jeg har grædt
Og kjæmpet for at staae imod det. Men
Man kan det ikke.

Licarda.

O, tie ſtille, Kjære!
Din Sorg har Intet at betyde. Min —
Det kan du ikke tænke dig. Ja, hør kun!
Jeg har — og uden at vor Fader veed det —
I Stilhed lovet bort min Haand, mit Hjerte.

Adriana.

Har du?

Licarda.

Ja, ſkjænd kun paa mig!

Adriana.

Nei, Licarda!
Jeg har jo gjort det Samme. Jeg har lovet
I Hemmelighed Haand og Hjerte bort.

Licarda.

Har du? Men er du ikke klog? Hvor tør du . . .
Det er jo uforſvarligt. Derſom Fader —
Ja, derſom jeg fortalte ham . . .

Adriana.

Nei, hør kun!
Hun vil bebreide mig, hvad hun gjør ſelv!
Fei for din egen Dør! Skal jeg maaſkee
Fortælle Fader . .

Licarda.

Nei, for Guds Skyld, nei!
Saa gjør du mig ulykkelig.

Adriana.

Nu godt!
Men vær saa rimelig.

Licarda.

Ja, vær blot taus;
Saa skal jeg Intet sige.

Adriana.

Men fortæl mig,
Hvem er din Elsker?

Licarda.

Han er Officeer,
Skjøn som en Krigsgud, brav og kjæk og munter.
Han har mig kjær — o, meer end jeg kan sige!
Han mener mig det ærligt, ja, det gjør han!
Men Fader, som du veed, har Mistro til
Fornemme Folk, og meest til Militaire.

Adriana.

Madonna hjælpe os! Den samme Frygt
Har ogsaa jeg.

Licarda,
Hvem er det da, du elsker?

Adriana.

Ja, tænk dig, det er En fra Hoffet, sikkert
En fornem Herre — o, han er saa fiin!
Og ung og smuk! Du skulde bare see ham!

Og mener mig det redeligt, det veed jeg.
— Ham er det, som jeg venter paa, mens Fader
Er ude — o, han kommer kun saa sjeldent!

Licarda.

Ja, Parmiero kommer heller ikke
Saa tidt til mig. Men nu har jeg betænkt,
At han skal tale ligefrem med Fader,
Det gaae nu, som det vil.

Adriana.

Det er det Bedste.
Det Samme vil jeg sige til Cienzo.
Og bliver Fader vred, og vil han ikke,
Saa staae vi To hinanden bi.

Licarda.

Det skal vi.

Adriana.

Men lad os nu gaae ind. Fra Hjørnestuen
Kan vi see ned ad Veien, om de komme.

(De gaae ind).

Femte Scene.

Parmiero og Cienzo komme hurtigt ind, hver fra sin Side, og støde paa hinanden.

Cienzo

(afsides).

Der er han jo igjen!

Parmiero
(afsides).
Det var fordømt!

Cienzo.
Ah, du er vendt tilbage?

Parmiero
Ja, og du?

Cienzo.
Jeg kunde ikke finde . . . jeg vil spørge . . .
Maaskee man her kan give mig Besked.

Parmiero
(afsides).
Han maa herfra, det koste, hvad det vil!
(Høit).
Hør, du maa tjene mig, og gaae din Vei.

Cienzo.
Maa gaae?

Parmiero.
Ja, din Nærværelse, jeg tilstaaer,
Generer mig.

Cienzo
(forundret).
Hvorfor?

Parmiero.
Nu, reent ud sagt,
Jeg har en Amourette her paa Stedet.

Cienzo.

En Amourette? Her? Med hvem?

Parmiero.

Cienzo,
O, med en Skjønhed, med en herlig Pige . . .

Cienzo.

Der boer i dette Huus?

Parmiero.

Der boer just der.

Cienzo.

Aa, det er Usandhed, det troer jeg ikke.

Parmiero.

Hvad nu?

Cienzo.

I dette Huus der boer en Pige,
Hvis Skjønhed overstraaler alle andres;
Hun elsker mig, hun er mit Liv, mit Alt!

Parmiero.

Krabat, der lyver du! Hvor tør du sige . . .
(Trækker blank).
Forsvar dig! du skal bøde . . . Holdt! Siig først,
Hvad hedder hun?

Cienzo.

Hun hedder Adriana.

Parmiero.

Aha, det lettede! Min Elskte bedder
Licarda, og jeg veed, hun har en Søster.
Saa er det ikke værdt, vi duellere.
— Og du er løbet her i Havn, Cienzo?
Og vi, der — hahaha — jo gjorde Kunster —

Cienzo
(med Latter).

Og krøb i Skjul, den Ene for den Anden!

Parmiero.

Men, kjære Broder, hvad er nu din Hensigt?

Cienzo.

Hun er mig kjær, den unge Pige, tro mig!

Parmiero.

Mig er Licarda kjær, langt meer end Nogen.
Jeg føler godt, at det er ingen flygtig
Inclination, der kommer og der svinder.
Men husk, Cienzo, at vor gamle Fader
Har store Planer for med sine Sønner.
Mig har han kjøbt et Officeers-Patent;
Dig har han med den største Møie skaffet
Ansættelse ved Hoffet; og Tadeo
Skal blive lærd og anseet. Troer du, han
Vil see os gifte med en Landmands Døttre?

Cienzo.

Desværre, du har Ret. Men Adriana

Er uundværlig til min Lykke. Fader
Mig bringer til Fortvivlelse, ifald han —

Parmiero.

Ei hvad! Fortvivle maa man ikke. Skjebnen
Kan være gunstig os, meer end vi tænke.
De unge Piger elske os. Maaskee,
Naar nu de mærke, at en fast Forening
Er os umulig, begge noies med
En mindre fast, men mere varm Forening.

Cienzo.

Det troer jeg ikke.

Parmiero.

Ja, men det troer jeg;
Og jeg har meer Erfaring. Her paa Landet
Er Pigeborn ei nær saa delicate.
I al Fald kan vi prove det.

Cienzo.

O stille!
Der kommer hun!

Parmiero.

Ja, see, der er de Begge!

Sjette Scene.

De Forrige. Licarda og Adriana (fra Huset).

Parmiero
(der iler hen til Licarda).

O, min Licarda!

Licarda.
Kjære Parmiero!

Cienzo
(der er ilet hen til Adriana).

Ak, det var herligt, at du holdt dit Løfte!

Adriana.

Du har dog ikke ventet?

Cienzo.
Nei, kun lidt.

Adriana.

Men sig mig, tjener du den anden Herre?

Cienzo.

Det er min Broder.

Adriana.
Ak, er det din Broder!
Fortæl mig dog —

(De gaae hen mod Baggrunden og siden ud).

Parmiero.

Du seer da selv, Licarda,
At du af ham har Intet at befrygte.
Min Broder er mig tro.

Licarda.

Nei, jeg er rolig.
Ak, det er ikke godt, at man maa ængstes
For Andre, der er Vidne til vor Lykke.

Parmiero.

Men dette hemmelige, skjulte Forhold,
For mig er det tillokkende. Ja, sandtnok,
Man pines af lidt Frygt, maa passe paa
Og stjæle sig til det Minut, der undes.
Men saa til Gjengjæld nyder man det henrykt,
Og hvert Minut opveier Aar og Dage.

Licarda.

Ak nei, min Ven! i hvert Minut er Angst
Og Selvbebreidelse. Jeg føler godt
Min Uret, at vi mødes her saa ofte.
Og nu især, da jeg min Søster seer
Af samme Lidenskab forblendet, tør jeg
Ei gaae forud med et saa slet Exempel.
Og derfor hør mig, elskte Ven! Fat Mod,
Og tael kun uden Omsvøb med min Fader.
Forklar ham, hvem du er, din gode Stilling,
Og bed ham om min Haand. Han vil nok sagtens
Ei give strax sit Minde — men med Tiden,

Og naar du har Taalmodighed. Ja, gjør det!
Og gjør det snart, det er det bedste.

Parmiero.

Men
Behøve vi at mødes her, hvor vi
Hvert Øieblik, jeg tilstaaer, kunne ropes?
Du har jo sagt, du kommer tidt til Byen.
Der skal jeg sørge for et Sted at mødes,
Hvor Ingen kan forstyrre os —

Licarda.

Nei, nei!
Det kan jeg ikke.

Parmiero.

Men hvis nu din Fader
Haardnakket nægter os sit Ja?

Licarda.

Madonna
Vil bøie ham til Mildhed!

Parmiero.

Men, ifald han
Med Strenghed passer paa dig, og for lang Tid
Os skiller ad? Du selv har mig fortalt,
At han er vanskelig.

Licarda.

Ak Gud, det er han!
Desværre, det er sandt. Hvor er der Hjælp!

Parmiero.

Tye til mit Bryst, og søg dig der en Tilflugt!
Er da min Kjærlighed dig ikke nok?
Hvor gider du bevæge dig bestandig
I disse snævre Forhold, ængstes af dem,
Og daglig tæres hen? O, følg med mig!
Hos mig skal dine Dage lyst og muntert
Forsvinde for dig; hvad du peger paa,
Skal vorde dit. Er Hjertets Attraa bunden
Til Vielse, til Præst, til Fædres Lover?

Licarda.

Tael ikke mere! Jeg har hørt med Skræk
Paa hvert af dine Ord. Først nu jeg fatter
Min Ubesindighed; at ogsaa du
Maa ringeagte mig. Nei, intet Ord!
Vi kan ei mødes oftere. Men føler
Dit Hjerte, som du siger, kjærligt for mig,
Og mener du det ærligt og oprigtigt,
Saa anhold om min Haand hos Fader, enten
Han giver os sit Minde, eller ikke.
Men har du ikke det isinde, tro mig,
Saa har du seet mig sidste Gang idag.

(Gaaer ind).

Parmiero.

For Fanden, hun blev vred, og det alvorligt.
Og dog — maaskee jeg boier hendes Stivsind.
Men, hvis nu ikke? Her er godt Raad dyrt.

Nu, mode mig igjen, det gjør hun sagtens,
Og jeg maa have fat paa denne Cola.

(Gaaer, idet Adriana og Cienzo træde hurtigt ind fra den modsatte Side).

Adriana
(der gaaer foran).

Aa, skam dig, som du taler! Troer du, jeg
Vil kaste mig i Snavset, og vil leve
Med dig som . . . som —

Cienzo.

Men, hør mig, Adriana!

Adriana.

Nei, jeg vil Intet høre. Du skal tie
Og høre mig. Det lader jeg dig vide,
At du skal frie til mig i Tugt og Ære.
Hvis ei, er det forbi imellem os.

Cienzo.

Du misforstaaer mig —

Adriana.

O, Cienzo, jeg
Har troet dig saa godt, har altid syntes,
Du var saa skikkelig og god. Og nu —
Nu kan du nævne — (heftig). Det er skjændigt af dig!
Og hvis jeg gjorde dig din Ret, saa tog jeg . . .

Cienzo.

Men Adriana —

Adriana
(med stigende Vrede).

Nei, naar jeg betænker,
At du til mig tør tale, som du gjorde,
Saa bør jeg ikke taale, du er her.
Du skal gaae bort — gaae bort paa Øieblikket!
Og hvis du kommer her igjen, husk paa,
Saa skal du smukt behandle mig honnet,
Som en af dine Frøkener fra Hoffet.
(Gaaer ind).

Cienzo
(ene).

O, hun var opbragt! Det kan jeg da takke
Min Broder for. Det var forkeert, det Indfald
— Ja, hvad er her at gjøre!

Syvende Scene.

Cienzo. Cola (fra Gangen bag om Huset)

Cola
(afsides).

Aha! der seer jeg den anden unge Herre staae — og alene. Der har bestemt været en Kurre paa Traaden. Paa Officeren kunde jeg mærke, der var Noget galt. (Høit) Naa, Herr Junker —

Cienzo.

Er du der! Hør, du maa endelig gjøre dig Umag for, at jeg kan faae Adriana i Tale iaften.

Cola
(afsides).

Accurat det Samme vilde Officeren. (høit) Hm — ja, iaften — det vil have sine Vanskeligheder. Herr Petrullo kunde let komme over os.

Cienzo.

Aa, saa kan du itide give os et Vink.

Cola.

Ja — som sagt, jeg troer ikke, det gaaer.

Cienzo.

Vist gjør det. Jeg skal nok vise mig erkjendtlig.

Cola.

Naa — ja . . . men alligevel —

Cienzo
(afsides).

Jeg maa nok strax give ham Noget. (høit) Tag det for din Ulejlighed.

Cola
(seer først paa Pengene).

Ja, prov nu kun at komme. Maaskee det gaaer an.

Cienzo.

Er den gamle Petrullo virkelig saa nøieseende?

Cola.

Jo, vi er' Alle nøieseende her i Huset. Det har I maaskee allerede mærket paa Adriana.

Cienzo
(afsides).

Enten har han luret, eller hun har sagt ham Noget. (Høit). Ja, hun er bange for, at jeg ikke mener hende det oprigtigt.

Cola.

Saa?

Cienzo
(prøvende).

Og naar man ikke lover hende Ægteskab, kommer man nok ingen Vei med hende.

Cola.

Det vil jeg ikke sige. I vore Tider ere Pigebørn hjappegale nok. Men gaaer I om med de Tanker?

Cienzo.

Jeg? Hvor kan du troe!

Cola.

Ja, hvis I gjør, saa maa jeg først see rigtig paa Jer. Har I en god, bred Ryg og dygtig stærke Skuldre?

Cienzo.

Hvad vil det sige?

Cola.

Det vil sige, at den gamle Petrullo er ikke at spase med. Mærker han, at I har Dumheder for med hans Datter, saa slaaer han Rygstykkerne itu paa Jer; og hvis han ikke gjør det, saa gjør jeg det.

Cienzo
(affides).

Den Tølper!

Cola.

Men nu maa I gaae. Jeg har ikke Tid at holde Jer længere med Selskab.

Cienzo.

Ja, gjør dig nu kun Umag for, at jeg kan komme iaften.

(Gaaer).

Cola
(ene).

Officeren maa jeg tage vaerligere paa; han taaler ikke Meget. Men saa er han igjen generos, og saa gaaer det Ene op mod det Andet. Derimod en saadan lille, spinkel Hofjunker kan man gjerne være en Slump grov imod. Efter hvad jeg har ladet mig sige, saa er' de Alle ved Hoffet vante til at blive hundsede. (Gaaer, men vender om, da han seer de Efternævnte). Naa, der er jo Herr Petrullo; og den fornemme Kjøbmand inde fra Byen er med ham. Det er jo

ham, der kjøber næsten Alt, hvad Husbond avler —
ja, saa maa man gjøre Complimenter med ham.

Ottende Scene.

Cola. — Petrullo og Canneloro (fra Baggrunden).

Petrullo
(ved Indtrædelsen).

Nei, Messir Canneloro — Naa, der har vi
Min Gaardskarl. — Cola! sig mig, er der hændt
Et eller andet Nyt, mens jeg var borte?

Cola.

Nyt? (Afsides). At de to unge Herrer har været
her, uden at han veed det, det er ikke noget Nyt.
(Høit). Nei, Alting er ved det Gamle.

Petrullo.

Saa kan du gaae.

(Cola gaaer. Petrullo vender sig igjen til Canneloro).

Nei, jeg forstaaer det ikke.

Canneloro
(afsides).

De Folk fra Landet, Alting skal man gi'e dem
Med Skeer ind. (Høit). Saa hør mig da, Petrullo,
Skal jeg forklare Jer det. Naar vi Gamle
Vil ærligt sige Sandhed, maae vi tilstaae,
I Grunden veed vi ikke, hvad vi vil.
See, nu har jeg tre Sønner —

Petrullo
(afsides).

Det er selsomt,
At alle Mennesker har Sønner, jeg kun
Har lutter Døtre.

Canneloro.

Ja, I maa min Sandten,
Vil I forstaae mig, høre rigtigt efter.

Petrullo.

Jeg hører efter.

Canneloro.

Nu, de yngste To
Er liderlige Fugle, reent ud sagt.
De gaae paa Spillehuse, paa Commers,
De løber efter hvert et Skjørt, de træffe;
De sætte Penge til — og kort og godt,
Med dem maa jeg bestandig holde Huus,
Moralisere — skjøndt til ingen Nytte.
Min Ældste derimod er spag og stille.
Han sidder gjerne hjemme; han vil ikke,
Som ellers unge Folk, slaae Gjækken løs,
Men grubler, og er næsten sky for Folk.
Det er mig heller ikke med. Igrunden
Er tidt jeg gal i Hovedet derover.
Saaledes veed vi Fædre neppe selv,
Hvad vi vil helst.

Petrullo.

Hvoraf da kommer det,
Han er saa egen?

Canneloro.

Det skal jeg forklare.
Blandt mine Sønner —

Petrullo
(afsides).

Hm! Han er saa propfuld
Af sine Sønner, at hvert Øieblik
Staaer een ham ud af Halsen.

Canneloro.

Hør, Petrullo,
Det er en hæslig Vane, at I snakker
Med Eder selv, imens man taler til Jer.

Petrullo.

Jeg passer paa. Bliv I kun ved.

Canneloro.

Nu, seer I,
Blandt mine Sønner —

Petrullo.

Hm!

Canneloro.

Hvad er det nu?
Hvad rommer I Jer for?

Petrullo.

Hvad jeg mig rømmer!
Nu har jeg hørt det før! Har jeg ei Lov til
At rømme mig, her paa min egen Grund?
Det er engang min Maade.

Canneloro.

Nu, saa hør da!
Seer I, der sidder Hoved paa min Ældste;
Han har Genie — det mærkede jeg snart.
Og derfor tænkte jeg: den Dreng skal blive
Med Tiden til en lærd og anseet Mand.
Som tænkt saa gjort. Jeg fik en Lærer til ham —
Man kalder saadan En en Pædagog —
En grundlærd Mand; man maatte forse sig
For Alt, hvad den Mand havde læst og vidste.
Og hvad han vidste, tyldeb' han igjen
I min Tadeo — det er just min Søn —
Holdt ham til Bogen, kuskeb ham til Flid,
Og bragte det saa vidt, at — ja, at Drengen
Blev rigtignok et Under i det Smaa
Af lutter Lærdom, men — blev melancholsk,
Indsluttet i sig selv og bang med Hov'det,
Kort, som jeg nys har sagt Jer, at han var.
— Og saadan er han nu den Dag idag:
Han ruger over sine Bøger, blander
Sig aldrig i et lystigt Compagnie.
Seer han et Fruentimmer, bli'er han angst —

Petrullo.

Ja, det er underligt.

Canneloro.

Hvem af os Andre
Har været saadan? Jeg min Sandten ikke.
Er det Maneer? Naar man er ung og frisk,
Skal saa man sidde stum og kukkelure?
Jeg siger Nei; langt heller skeie ud.
Det har man godt af, det gjør Hjertet varmt;
Det giver Noget, man kan tænke paa
Og atter glædes ved, naar man er gammel;
Det har jeg selv gjort —

Petrullo.

Naa — da I var yngre!

Canneloro.

Naturligviis. Skjøndt — kom det an derpaa,
Var heller ikke nu jeg bange for det.
Med et Par brune, skjælmske Øine kan man
Fornøie mig til Sjælen.

Petrullo.

Naa, fortæl,
Hvad blev saa Enden paa det? (Afsides). Det er Fandens,
Som den Historie trækkes ud.

Canneloro.

Ja, seer I,
Alt dette maatte jeg see til at ændre.

Hans Pædagog, ham fik jeg snart kjørt bort,
Og tog en Anden, tog ham paa det Vilkaar,
Han ikke maatte vide mig for Meget,
Og mindre proppe Drengen fuld med Lærdom.
Det har han ærlig holdt. Min Pædagog
Kan Ingenting, og lærer Intet fra sig.

Petrullo.

Naa, hjalp saa det?

Canneloro.

Desværre, ikke stort.
Tadeo er saa vidt, at han studerer
Paa egen Haand, og han er nu som før.

Petrullo.

Ja, det er galt. Men sig mig blot, hvad jeg
Skal gjøre ved den Sag.

Canneloro.

Saa giv dog Tid!
I maa dog høre først, hvor jeg vil hen.

Petrullo
(afsides).

Ja, det er netop Det, jeg nok gad vide.

Canneloro.

See, jeg har Tillid til Jer. I har hidtil
Behandlet mig bonnet med de Produkter,
I sælger mig. I skjænker mig dem ikke,

I tjener paa dem; nu, det gjør jeg med,
Som Kjøbmand jeg, og I som Landmand —

Petrullo.

Altsaa —
For reent ud sagt, min Taalmod gaaer til Ende.

Canneloro.

Ja, I er ret en utaalmodig Praas!
Skal jeg da ikke tale rigtigt ud?

Petrullo.

Ja, tale ud! Men naar jeg troer, I havner,
Saa ta'er I fat paany.

Canneloro.

Aa Snak! — Hør nu:
Jeg har, som sagt, god Tillid til Jer, troer,
At I er Herre, som sig bør, i Huset —

Petrullo.

Det er jeg. Mine Børn tør ikke knye,
Maa komme hjem, gaae ud, som jeg vil ha' det.
Og Seen suurt og Melancholiseren,
Det veed man Intet af hos mig.

Canneloro.

Nu, godt.
En Mand som I maa have vakkre Sønner.

Petrullo.

Hm — ja . . .

Canneloro.
Ja, Sønner har I vel?

Petrullo.
Hvad, Sønner?

Canneloro.
Har I kun Døttre?

Petrullo.
Nei — (afsides). Jeg taaler ikke,
Han stikker mig med sine Sønner. (Høit). Nei,
To Døttre har jeg, og en Søn.

Canneloro.
Og Sønnen,
Er det den ældste?

Petrullo.
Nei, det er den yngste.

Canneloro.
Hvor gammel er han?

Petrullo.
Ja, en atten Aar.

Canneloro.
Nu, det gaaer an. Og han er oplært godt?

Petrullo.
Jo — mine Børn er' oplært', trods de bedste.

Canneloro.

Det er mig kjært. Saa hør da nu mit Forslag.
I sender Eders Søn til mig —

Petrullo.

Til Jer?

Canneloro.

Hos mig han tager Ophold —

Petrullo.

Tager Ophold?

Canneloro.

For Fanden, ja! Og tygg saa ikke Drøv
Med mine Ord. — Han tager Ophold hos mig,
Og holder mig min ældste Søn med Selskab.

Petrullo.

Nei, det gaaer ikke an.

Canneloro.

Hvad nu? Hvorfor?

(Her træde Licarda, Adriana og Fiorella ud af Husdøren, men standse og skjule sig bag Buskværket bag Huset, da de see Canneloro).

Petrullo.

Det har nu sine Grunde. Og hvad skal han
I Eders Hus? Tadeo har jo Brødre.
De kan jo holde ham med Selskab.

Canneloro.

Saa?
Hans Brødre, troer I? Ja, som feite om,
Og brøde sig en god Dag om Tadeo.
Nei, I skal sende mig Jer Søn, og han,
Der jo er velopdragen, skal forsøge
At muntre mig min Dreng, at faae ham lokket
Fra sine Bøger, sine Grublerier;
Skal føre ham omkring, i lystigt Selskab . . .

Petrullo
(afsides).

Jo, det seer godt ud!

Canneloro.

Vil I? — Hør, Petrullo,
I veed, at jeg er Eders bedste Kunde,
At jeg betaler prompt, hvad I leverer.
Men, hvis I nu er tvær, og af en Grille
Vil ikke føie mig, er det forbi
Med den Trafik. Farvel!

(Vil gaae).

Petrullo.

Nei, vent dog lidt!
Jeg tænker, det gaaer an.

Canneloro.

Det maa jeg lide.
Og lad os nu faae Sagen hurtig afgjort.
I sender Eders Søn idag, og snart;

Og instrueer ham godt. Han maa begynde
Forsigtigt og lidt smaat; det er vel klogest.
Men efterhaanden lader han staae til.
Siig ham — nei, veed I hvad, det Bedste bli'er dog
At jeg faaer instrueret ham; for I —
Bliv ikke vred — en ærlig, brav Mand er I,
Men I er Fandens kort for Hov'det —

Petrullo.

Hm!

Canneloro.

Og Eders Instruction blev nok derefter.
Med min Tadeo maa der handles vaersomt;
Thi ellers kan det hænde, at han neppe
Seer paa Jer Son, og mindst vil omgaaes med ham.
Og hermed Punktum. Hold nu Ord! Hvis ikke,
Jeg sender Jer, saasandt jeg her staaer for Jer,
En Vogn med fire Heste for, og henter
Jer' yngste Son med Magt. Levvel.

(Gaaer).

Petrullo
(ene).

Der gaaer han!
Og jeg — ja, jeg har lavet mig et Bad!
Min yngste Son, hvor skal jeg tage ham fra?
Hvem Pokker ogsaa kunde troe, han spurgte
Af den Grund! Ja, her er jeg i en Knibe!
Men lad os see — der er dog vel en Udvei.

(Vil gaae ind, da hans Døttre træde frem).

Niende Scene.

Petrullo. Licarda. Adriana. Fiorella.

Adriana.

Men, Fa'er, hvad har vi hørt! Du har jo lovet
En fornem Mand din Søn til Selskab!

Petrullo.

Naa,
Nu har I luret!

Licarda.

Nei, vi gik kun ud
Og vilde hilse paa dig.

Adriana.

Men fortæl os,
Hvad Søn er det?

Petrullo.

Aa, med de dumme Spørgsmaal!
Vist har jeg lovet — jeg blev confunderet —
Og kort og godt, nu er det skeet engang,
Og jeg maa holde Ord.

Adriana.

Ja, men hvordan?

Petrullo.

Hvordan? (Til Licarda). Hør nu, her er kun Talen om

En kort Tids Ophold, paa brillante Vilkaar.
Hans Huus er rigt og stort, og du Licarda,
Du faaer det kosteligt hos ham.

Licarda
(forundret).

Faaer jeg?

Petrullo.

Javist, mit Barn! Du er jo herlig voxet!
I Kjole, Vest og Pantalons vil du
See ud, for Pokker, som en Prinds!

Adriana
(med Latter).

Aa ja!
Det skal du gjøre! Klæd dig ud, Licarda,
Og siig, du er min Bro'er!

Licarda
(afsides).

Og Parmiero,
Der venter mig iaften!

Petrullo.

Nu, mit Barn?

Licarda.

Nei, kjære Fa'er! Som Datter vil jeg søge
At være dig til Gavn, hvori jeg kan.
Men klædes ud som Mandfolk, see mig udsat

For den Uleilighed, der kunde følge,
Det kan du ikke fordre.

Petrullo
(afsides).

Hun har Ret!
Og var kun ikke min fordomte Dumhed . . .
(Høit).
Aa hvad! Uleilighed! Fordi du holder
Hans Sen, der er tungsindig, lidt med Selskab!
Det er et stille Menneske; af ham
Risquerer du vist Intet. Du kan vide,
At han er angst for Fruentimmer. Altsaa —

Licarda.

Nei, kjære Fa'er! forskaan mig! Nei, jeg kan ei!

Petrullo.

Kom, Adriana, du er mere bristig,
Og du er munter af Natur. For dig
Er det en let Sag, kun en lystig Spas.
Du skal, min Pige, Ingen uden du!
Vi ta'er til Byen sammen. Jeg skal sørge
For Klæder til dig, fine og paa Moden;
Og hos din Moster i Toledogaden
Klæ'er du dig om — det bli'er just Leier, tro mig!

Adriana
(afsides).

Hvad siger saa Cienzo, naar iaften
Han savner mig!

Petrullo.

Naa, ikke sandt, du vil?

Adriana.

Hør, lille Fa'er! som Fruentimmer, troer jeg,
Ta'er jeg mig ret godt ud, og kan gaae med.
Som Mandfolk — nei, det gjør jeg ikke, Fa'er!
Skal jeg i denne Verden gjøre Lykke,
Veed jeg bestemt, det bli'er som Fruentimmer.

Petrullo.

Hvad har jeg da for Gavn af Jer, hvad Glæde,
At I nu begge vise Jer saa tvære?
Ulykkelig den Mand, der kun har Døttre!
I ingen Retning har han Bistand af dem.
En Søn er som et Rygstød for en Fader,
Han giver ham Anseelse, han skaffer
Ham Frygt hos Andre. „Vogt dig for hans Søn,"
Det hedder, „han er en forslagen Karl,
Og ikke god at nappes med." — Ja, selv
Naar Sønnen skeier ud, kan mangen Fader
See op til ham med Glæde og forhynges
I Drengens lykkelige Letsind. Jeg —
Ja, hvor jeg staaer og gaaer, er Eders Skjørter
Og Baand og Flor og Blonder mig iveien.
Det er det Rygstød, som jeg har af Eder.

Fiorella.

Du mener ikke, Fader, hvad du siger.

Petrullo.

Nei, det er sandt, af dig har jeg dog Gavn;
Af dine Søstre har jeg ikkun Udgift.

Adriana.

Men, lille Fa'er, kan ikke Fiorella
Gaae til den rige Kjøbmand som din Søn?

Petrullo.

Aa hun! (Affides). Just hende vil jeg nødig miste.

Adriana.

Hun er jo vant at tumle sig fra Morgen
Til Aften, snart tilhest og snart tilvogns.
Den Ridedragt, hun altid gaaer i, ligner
En Herreklædning — Tag du hende, Fader!

Petrullo
(affides).

Igrunden har hun Ret! (Høit). Ja, Fiorella,
Hvad siger du dertil?

Fiorella.

Jo, kjære Fader,
Jeg vil, naar det kan skaffe dig en Glæde.
Du har jo givet ham dit Ord. Jeg veed,
At hidtil har du aldrig brudt dit Løfte.

Petrullo.

Det har jeg sandtnok ikke. — Tak, min Pige!
Du er mit yngste Barn, men du har meer
Forstand, end dine Søstre har tilsammen.
— Naa, saa tag du derhen; lad spende for!
Vi kjøre strax til Byen.

Fiorella.

Det skal skee.

(Vil gaae).

Petrullo.

Vent lidt. — (Kjælende for Licarda). Licarda, Alt om Alt
var du
Dog mere passende . . .

Licarda.

Nei, Fader, nei!

Petrullo
(kjælende for Adriana).

Hvad siger Adriana da? Jeg lover
Dig næste Markedsdag en heel, ny Klædning,
Naar du vil følge mig.

Adriana.

Nei, lille Fa'er!
Jeg er for dum dertil. Men Fiorella,
Der har Forstand for begge sine Søstre

Petrullo

(vred).

Aa Snak! Aa Prat! — Saa kom da, Fiorella.

(Til de andre to Døttre).

Ind med Jer Begge! Ind med Jeres Skjorter
Og Bændler, Baand og Flor! og pas Jert Arbeid!

(De gaae Alle ind).

Anden Act.

Have hos Canneloro tæt udenfor Neapel. Paa forskjellige Steder findes Marmor-Figurer paa Fodstykker; desuden Havestole o. s. v., og foran til den ene Side et Bord med Marmorplade.

Første Scene.

Canneloro, Renzolla og Fra Simone komme ind.

Canneloro.

Nei, nei, I husker feil, Fra Simone! Jeg har ikke lovet Jeres Kloster et nyt Helgenbillede.

Fra Simone.

Husker jeg feil? Spørg Renzolla; hun kan bevidne det.

Renzolla.

Et nyt Billede? Det kan jeg ikke huske. Men, naar Fra Simone siger det, er det vel sandt.

Jeg skal noie overtænke denne Sag, og takker Dem i alle Tilfælde for Deres Raad.

Dr. Jonstrup.

Men De maa ikke opsætte Deres Beslutning for længe.

Sir Oliver.

Den kræver alligevel Tid. Vil jeg forene mig med en Hustru, der kan gjøre mig lykkelig —

Dr. Jonstrup.

Aa nei, nei! forstaae mig dog rigtig: hun skal ikke gjøre Dem lykkelig; tvertimod —

Sir Oliver.

Det er sandt, det var jo derfra, vi gik ud. Nu, jeg skal gjøre mig al Umag for at gaae ind paa Deres Ideer. Men selv som De forstaaer det, vil det ikke være let at finde et Væsen, der paa eengang kan fængsle mig og tillige besidder de Egenskaber, De anseer for nødvendige.

Dr. Jonstrup.

Jeg forsikrer Dem, det er den letteste Sag af Verden. Dufter De det, skal jeg foreslaae Dem meer end een ung Dame.

Sir Oliver

(som hele Tiden meget alvorlig).

Hvis De kan, skal jeg være Dem meget forbunden. — Gaaer De ind med i Billardstuen?

Dr. Jonstrup.

Meget gjerne.

(De gaae).

Tredie Scene.

Fru Thompson og Emilie, der kommer frem fra Lysthuset. — Siden Mary.

Fru Thompson

(med Latter).

Naa, Emilie, der fik vi gifte Koner læst og paaskrevet!

Emilie.

Ja, jeg kan ikke kjende Doctoren igjen. Han er ellers en saa forstandig Mand.

Fru Thompson.

Paa hans Forstand kan der Intet siges; han er maaskee altfor klog. Men du har Ret, at du ikke vil gifte dig med ham. En saa klog Mand er man ikke tjent med.

Emilie.

Kjendte du virkelig denne Sir Oliver?

Fru Thompson.

Ja, og det har været mit høieste Ønske at træffe sammen med ham. Jeg ventede mig hans Assistance i en Sag, som jeg vist vil have ondt med at sætte igjennem, men hvori netop han kunde

Canneloro.

Ja, for hans Skyld gjør jeg Ingenting. Men Madonna — siden hun er saa ueisom — I skal faae et ganske nyt Billede af hende. Jeg skal selv besørge det og sende det til Jer.

Fra Simone.

Nu, det er en anden Sag; og I skal ikke komme til at fortryde det. Hvad man gjør for hende, det kommer igjen. Hun glemmer Ingen.

Canneloro.

Der kommer Tadeo. Lad os gaae tilside, saa kan I lægge Mærke til ham.

(De gaae tilside).

Anden Scene.

De Forrige (skjulte). — Tadeo, der træder ind, efterfulgt af Rita; hun bærer en stor Kurv med Bøger, saa mange der kan opstilles paa den ene Side af Bordet.

Tadeo.

Sæt Kurven hen ved Bordet.

Rita.

Godt, der staaer den.

Lad mig nu hjælpe Jer.

Tadeo.

Behøves ikke.

Du kan gaae ind.

Rita.

Gaae ind? Skal jeg da ikke
Først stille Deres Bøger og Papirer
Og Skrivertøiet hen?

Tadeo.

Det kan jeg selv.

Rita.

Aa Snak! I selv har rost mig nylig: Ingen
Gjør det saa godt som jeg.

Tadeo.

Nu vel, saa skynd dig!

Rita

(ordner det Omtalte paa Bordet).

Her lægger jeg den store Foliant;
Her stiller jeg de smaa hen; her er Blækhorn,
Papir og Penne. Nu, giv Tid! Der mangler —
Nu veed jeg det: en Stol til Dem.

(Sætter en Havestol frem).

Tadeo.

Gaae nu.

Rita.

Nei, sæt Dem ned. Først maa jeg hjælpe Dem.
I seer jo ud som et Spektakel.

Tadeo.

Rita,
Nu bli'er jeg vred.

Rita.

Bliv vred! Det maa I gjerne.
I seer saa smuk ud, naar I bliver vred.
Men sidde ned, det skal I. Eders Halsklud
Maa sættes om; der hjælper ingen Snak.

Tadeo
(sætter sig).

Saa gjør det hurtig blot!

Rita.

Ja, hurtig er jeg.
Hold Hovedet nu lige!
(Tager hans Halstørklæde af).
Hvilken Hals!
Som paa et Fruentimmer!

Tadeo
(utaalmodig).

Rita!

Rita.

Vent!
Tag Haanden bort — nei, tag den ikke bort!
Jesus, hvad har I der en deilig Ring!
Den har jeg aldrig seet.

Tadeo
(vred).
Gaae nu!

Rita.
Nu gaaer jeg.
(Affides).
Ak, hvis engang den hellige Jomfru sendte
En Frier mig, der var saa smuk som han,
Jeg troer, jeg blev saa glad, at jeg blev taasset.
(Gaaer med den tomme Kurv).

Canneloro
(sagte til Fra Simone).
Der kan I selv see! Saaledes er han mod alle Fruentimmer.

Renzolla.
Hvad kan man see? Er Rita et Fruentimmer for vor Tadeo?

Canneloro.
Aa, naa naa! Rita er en kjon, ung Pige. Mangen Anden vilde ikke rende afveien for hende. — Men gaae nu I hen til ham, Fra Simone, og tael med ham.

Tadeo
(i Forgrunden).
Det var en selsom Tid, dengang Virgil
Og Cicero og Tacitus og hine
Berømte Mænd skrev deres Værker ned.

Var Roms og var Italiens Clima dengang
Saa varmt som nu? Jeg troer det næsten ikke.
Thi der er ikke varmt i deres Bøger.
Men Grækerne — ja, Sophokles! hos ham!
Og selv hos ham jeg ofte savner Noget.

(Sætter sig ved Bordet).

Hvad har jeg glemt? Nu veed jeg — Commentaren!

(Reiser sig og vil gaae ind).

Fra Simone

(træder frem).

Ei, der har vi jo vor kjære Tadeo! Altid flittig, altid over Bøgerne!

Tadeo.

Ak, flittig! Dersom Flid og Lyst var nok!

Fra Simone.

Hvad er der da iveien?

Tadeo.

Veed jeg det selv? Ved Siden af min Lyst
Der sniger sig en Ulyst ind, en Lede,
En Tvivl om Resultatet. Fra Simone,
Kan man paa eengang føle Tørst og Sult,
Og have Væmmelse for Mad og Drikke?

Fra Simone

(afsides).

Hans Mave maa være i Uorden; der er ingen Tvivl om. (Høit) Vad mig see Deres Tunge.

Tadeo.

Hvad skal det til? Det, som jeg lider af,
Det ligger dybere.

Fra Simone.

Saa? Hm! — Lad mig føle Pulsen.

Tadeo.

Ja, føl min Puls!
Den er en Indicator, har jeg læst;
Og ofte mærker jeg, den er urolig.
Kan Pulsen sige Jer, hvoraf det kommer,
At Intet stiller mig tilfreds; at Bøger,
Jeg ellers gjerne læste, nu mig kjede;
At selv de gamle Sprog mig ikke fængsle —

Fra Simone.

Hm! Pulsen er stærk og fuld. Men Feber har I just ikke — ikke megen. Hvordan gaaer det med Fordøielsen?

Tadeo.

Ja, deri stikker det maaskee. Tidt har jeg
En Følelse af noget Ufordøiet.

Fra Simone
(afsides).

Sa'e jeg det ikke nok? Det kommer fra Maven.
Jeg giver ham Rhabarbér.

Tadeo.

See, Fra Simone, jeg har læst med Flid
De finibus bonorum et malorum,
Et Værk af Cicero, som Alle prise.
Her har jeg tænkt at finde, hvad jeg søgte,
At Gaaden skulde løses. Men det ligger
Altsammen hos mig raat og ufordøiet.
Jeg vented' mig en Fylde af Ideer,
Et Nyt, der vistes mig, en Udvei for mig.
Men — Skylden ligger, maa jeg troe, hos mig

Fra Simone

(afsides).

Det er et besynderligt Menneske! Naar jeg sporger om Maven, svarer han mig om Cicero. Rhabarber hjælper ikke her. (Høit). Lider I undertiden af Hovedpine, af Kulde og Hede? Har I undertiden en bitter Smag i Munden?

Tadeo.

Ja, jeg har tidt en bitter Smag i Sjælen,
Og Kulde, Hede, vexelvis, i Hjertet.
Naar jeg fordyber mig i mine Boger,
Og ingen vil besvare mig mit Spergsmaal,
Da kan det værke stundom i mit Hoved,
Som om min Hjernekiste vilde springe.
Tænk over det! hvad er det for en Sygdom?

(Gaaer).

Fra Simone.

Han er naturligviis forrykt. Hvad Sygdom skulde det ellers være? Hans Hjernekiste maa i en Daarekiste.

(Canneloro og Renzolla træde frem).

Canneloro.

Nu, Fra Simone! hvad synes I om ham?

Fra Simone.

Man maa give Tid og see det lidt an. Fare er der just ikke. Han er lidt . . . lidt underlig.

Renzolla.

Ja, det kommer af de mange Bøger, han læser.

Fra Simone.

Om det gjør? Men hvad skal ogsaa al den Læsning til? Læser vi i Klostret? Ikke een af os Alle. Vore Bønner kan vi udenad. Man kan komme gjennem Verden uden Cicero og uden Aristoteles.

Renzolla.

Det Samme siger jeg. Men du (til Canneloro). vilde flyve saa høit med ham, ligesom med vore andre to Sønner.

Canneloro.

Jeg vil anbringe dem — Enhver efter sine Evner; og det gjør jeg Ret i. Munkene kan du ikke regne. I Klostret har man andre Ting at passe.

Men man maa give Tid; deri har I Ret, Fra Simone. Han trænger til Opmuntring, det er min Mening. Og han skal nu have et ungt Menneske til Selskab, en Søn af en brav Landmand, Petrullo.

Renzolla.

En Datter af Petrullo vilde hjælpe mere; det siger jeg.

Fra Simone

(med hjertelig Latter).

Hahaha! Dersom I, Renzolla, var Doctor i Neapel, vilde I med den Recept faae den halve By til at stramme til Jer. — Men nu maa jeg gaae. Farvel.

Canneloro.

Vent, jeg gaaer med.

(De gaae).

Renzolla

(ene).

Lad dem kun snakke! Jeg veed nok, hvad der feiler Tadeo. Men hvor faaer man det fra? Ja, det er just Spørgsmaalet.

Tredie Scene.

Renzolla. Tadeo. Siden Titone, Pædagogen.

Tadeo

(kommer ind med en Bog i Ovart, som han lægger paa Bordet).

Hør Moder, der er Noget, der gaaer rundt
I Hovedet paa mig. Min første Lærer
Har bibragt mig en heel Deel Sprog, Latin
Og Græsk, og nogen Kundskab til de nye.
Alt dette lagde han særdeles Vægt paa.
Men, seer man rigtig til, saa er et Sprog
Dog kun et Middel. Taler du og jeg,
Og lytter man dertil, saa skeer det ikke,
Fordi man vil beundre vore Phraser —

Renzolla.

Nei, man vil høre, hvad vi har at sige.

Tadeo.

Ja, godt. Men efterhaanden vil man Mere.
Igjennem Det, vi tale, vil man lære
Os selv at kjende — kjende vor Natur,
Vor Sjæls Beskaffenhed, vor Characteer.

Renzolla.

Nu ja — maaskee. Hvor vil du hen med dette?

Tadeo.

Jo, næsten troer jeg, jeg er nu paa Vei med

At finde, hvor det ligger, som jeg søger.
Det er hos Plinius, jeg først er blevet
Opmærksom — ja, har Moder hørt om ham?

Renzolla.

Hvem? Plinius? Der bager smaa Postejer?
Nej, det er sandt, han hedder Pincio. — Naa?

Tadeo.

Det var en fornem Mand i Romerstaten.
Det var en grundlærd Mand. Hvad han har kjendt
Og undersøgt — du troer det ikke, Moder!
Han, synes det, har læst i Planter, Dyr
Og i Metallerne, som jeg i Bøger.
Han hentede sin Kundskab fra Naturen,
Han var fortrolig med dens indre Liv
Og var bekjendt med alle Tiders Visdom.
Jeg har kun holdt mig til det døde Bogstav;
Jeg har forsømt at gjøre mig bekjendt med
Det Sprog, der er forstaaeligt for Alle
Og taler til os i det mindste Græsstraa.
I dette Sprog, der spørges ei om Phraser.
Det er et Sjæleligt, der kommer til os
Umiddelbart — kun veed jeg ikke vel,
Hvorledes jeg skal gribe fat paa Tingen.

Renzolla.

Tael med Titone. Spørg ham om hans Mening.

Tadeo.

Titone? Nei, om den Ting veed han Intet.

Renzolla.

Nu, tael med ham, det kan jo ikke skade,
Jeg maa gaae ind, og gjøre lidt istand
For ham, det unge Menneske, vi vente.
Er du fornøiet, at han kommer?

Tadeo.

Jo.
Jeg troer, at det er godt for mig, at En,
Der er i Alder med mig, er mig nær;
At vi kan skifte Meninger og hjælpe
Hinanden med vor Læsning og Studering.
Er mig et Sted hos en og anden Autor
For svært, kan han med Nytte staae mig bi;
Thi fire Øine see dog Meer end to.

Renzolla.

Saa meget destobedre. — Naa, der kommer
Titone; saa vil jeg gaae ind til Mit.
(Gaaer. Titone træder ind).

Titone.

Nu, blev I saa færdig?

Tadeo.

Ja, langt om længe. Jeg maatte imorges tye til Commentaren. Scholiasten var mig ikke nok.

Titone.

Nei, det vil jeg troe. Disse Scholiaster ere nogle Hallunker. Naar man trænger til dem, saa veed de Ingenting.

Tadeo.

Det Værste er, at selv med Commentaren er mig endnu adskillige Vers hos Sophokles dunkle, og som jeg maa gjennemgaae paany.

Titone.

Naa naa! Saa gevaltigt kommer det heller ikke an derpaa. Om man forstaaer et Vers paa den Maade eller paa den Maade, Verden gaaer derfor ikke strax under.

Tadeo.

Jeg har nu faaet Lyst til at læse en Tragedie af Seneca, f. Ex. hans Medea, til Sammenligning. Troer I, den er svær?

Titone.

Ja, let er den min Sjæl ikke. Den har i sin Tid skaffet mig en Hoben Bryderi, det kan I troe. Men prov nu derpaa. Tag Jer Tid, hviil Jer ud, og see at komme til nye Kræfter. Holder man en Bue bestandig spændt, saa fordærves den. Selv vor Herre, da han havde skabt Verden i sex Dage, hviilte paa den syvende. Behovede han det? Nei; men vi

trænge til Hvile, og det er os, han vilde give et Vink. — Men undskyld, jeg maa nu forlade Jer.

(Vil gaae).

Tadeo.

Vent et Øieblik. Der er Noget, jeg vil spørge Jer om. Er I bekjendt med Naturhistorie?

Titone.

Om jeg er bekjendt dermed! Hvad er jeg ikke bekjendt med!

Tadeo.

Vil I da give mig Undervisning deri?

Titone.

Nei, det kan jeg ikke. Naturhistorien hører til de Videnskaber, som jeg har været hjemme i som — hvor skal jeg i en Hast finde en Lignelse? — som en Lastdrager er hjemme i Neapels Gader. Men uheldigvis hører den ogsaa til de Videnskaber, som jeg af lutter Ivrighed i mine Studeringer har svedt ud igjen.

Tadeo.

Det er besynderligt.

Titone.

Det er ikke saa besynderligt. Har I seet dem lave Pelser her i Huset? De ta'er Fedt, hakket Kjød, Krydderier og hvad de har Lyst, og stoppe det i en

Tarm. Men hvad gjøre de allerførst? De binde den ene Ende af Tarmen sammen med et Seilgarn. Hvis man ikke gjorde det, kunde man til evige Tider blive ved at stoppe. Det Nye, man kommer i, vilde drive Det ud, der allerede var der. Er det ikke sandt?

Tadeo.

Jo, det er sandt.

Titone.

Seer I nu, accurat ligedan skulde man bære sig ad, naar man stopper og fylder sig med Kundskaber: man skulde lukke for den ene Ende. Men det gjør man ikke, eller det kan man ikke gjøre. — Da jeg var et ungt Menneske, skulde jeg lære alle Videnskaber. Hvor var der Plads dertil? Den ene Kundskab drev den anden ud. Tilsidst studerede jeg med stor Iver Astronomie. Men hvad blev Følgen? Astronomien jog saa at sige Alt ud, jeg havde stoppet mig med iforveien.

Tadeo.

Kan I da nu Astronomie?

Titone.

Nei. Da jeg blev Eders Lærer, maatte jeg lægge mig efter Pædagogiken; og da det er et meget vidtløftigt Studium, saa vilde den have Plads,

og saa drev den med stort Nabalder Astronomien paa Døren.

(Gaaer).

Tadeo.

Ja, jeg forstaaer det rigtignok ikke; men det er vist, som han siger.

(Renzolla træder ind igjen).

Renzolla.

Naa, nu har vi snart det unge Menneske, vi vente paa. Din Fader paastod, at det var Petrullos Vogn, der holdt nede paa Veien. Han kunde kjende den paa hans to hvide Heste. Formodentlig er der gaaet Noget itu paa Seletøiet.

Tadeo.

Ja, see der! Det er udentvivl dem, der komme.

Fjerde Scene.

Tadeo. Renzolla. — Canneloro. Fiorella (i Mandsklæder).

Canneloro.

Der har I ham! Tadeo, see, der er han!

Tadeo

(rækker Fiorella Haanden).

Velkommen!

Canneloro
(til Fiorella).
Ja, velkommen i mit Huus!

Renzolla
(slaar Hænderne sammen).
Det er Petrullos Søn? en Landmands Søn?
Men det er jo et Underværk! — Kom hid,
Og lad mig see paa dig. — Nei, hvilket Ansigt!
En Duemine med et Falkeøie!
Og hvilken Skabning! Det er jo et reent
Vorbillede! Du er en Landmands Søn?
Hvad er det for en Ager, den Mand dyrker?
Imellem Kaal og Hviderøer voxer
Et Rosentræ, en Pinie, en Cypres?

Canneloro.
Renzolla, holdt! Min Sjæl, jeg bliver skinsyg.

Renzolla.
Men er det ikke sandt —?

Canneloro.
Jo, det er sandt.
Det er en prægtig Dreng. — Tadeo, sig nu,
Om jeg har sørget godt for dig?

Tadeo.
Jo Fader.
Hans Aasyn giver mig en glad Forhaabning.
Mig synes alt, jeg spører Noget hos mig

Der mildt mig drager til ham.

(Til Fiorella).

Vil du være
Min Ven, naar du har lært mig ret at kjende
Og troer, jeg er det værdt?

Fiorella.

Det vil jeg gjerne,
Hvis det kan lykkes mig igjen at vinde
Din Godhed og dit Venskab.

Tadeo.

Tvivl kun ikke!

Renzolla.

Men, Børn, hvor er hans Fa'er? Hvor er Petrullo?

Canneloro.

Aa, han er kjørt sin Vei. Han havde travlt,
Han maatte hjem. (Affides til hende). Det er en stridig
Knægt.

(Høit).

Nu gaae vi bort. De To skal have Tid
At gjøre kjendt Bekjendtskab med hinanden.

Renzolla

(til Fiorella).

Og kom saa ind til mig, saa kan du see paa
Dit Værelse. Igjennem den Dør gaaer du.

Canneloro.

Naa, kom nu, Kone!

Renzolla.

Nei, den Dreng! Man kan jo
Slet ikke see sig mæt paa ham!

Canneloro.

Naa, kom!

(Han og Renzolla gaae).

Tadeo.

Hvad er dit Navn!

Fiorella.

Mit Navn er Aniello.

Tadeo.

Du er vist meget ung.

Fiorella.

Ja — atten Aar.

Tadeo.

Hvad, atten Aar? og du har intet Skjæg!
Da jeg var atten Aar, jeg havde tykt.

Fiorella

(tager sig om Hagen).

Nei, Skjæg har jeg nok ikke — du har Ret.
Vi Sydstende faae Alle langsomt Skjæg.
— Men sig mig, hvad er det for mange Bøger?

Tadeo.

Det Bord er mit. Jeg ſidder for det Meſte
Hver Formiddag herude. Her er luftigt
Og ſkyggefuldt.

Fiorella.

Men Bøgerne?

Tadeo.

Er mine.

Fiorella.

Er dine? Alleſammen?

Tadeo.

Jeg har flere,
Langt fleer end disſe.

Fiorella.

Men hvad gjør du med dem?

Tadeo.

De er' nødvendige til min Studering.
Kom, ſkal du ſee, jeg har en Edition
Af Sophokles Tragedier, en koſtbar,
Med Scholiaſten aftrykt under Texten.
Hvad ſynes dig?

Fiorella
(ſeer paa Bindet).

Jo . . . den er rar. Men læſer
Du virkeligt i alle disſe Bøger?

Tadeo.

Naturligviis. Hvad skal jeg ellers med dem?

Fiorella.

Hvor har du lært saa Meget?

Tadeo.

Af min Lærer,
At sige, af min første. Han, jeg nu har,
Har været lærd engang — han selv har sagt det —
Men det er mærkeligt, som han har glemt,
Glemt Alt, hvad han har lært. Betænk, jeg spurgte
Engang ham om en gammel Aoristt,
Der fandtes, vidste jeg — han havde glemt det.

Fiorella.

Saa skulde han da ogsaa have Skam!
Et voxent Menneske, der er saa glemsom!

Tadeo.

En anden Gang jeg bad ham oversætte
Et Sted for mig — i Grunden var det let,
Men strax var det mig utlart. Vil du see,
Her er det — læs!

(Rækker hende en opslagen Bog og viser hende Stedet).

Men han forstod det ikke.

(Mens hun seer opmærksom i Bogen).

Ja, du forstaaer det vist.

Fiorella.

Det her i Bogen?
Hvad Sprog er det? Det kan jeg ikke læse.

Tadeo.

Det er jo Græsk.

Fiorella.

Seer Græsk saaledes ud!

Tadeo.

Har du da hidtil holdt dig til Latin?

Fiorella.

Latin? Hvad skulde jeg med det? (Forlegen). Jeg mener —
Hvor skulde jeg faae Leilighed at lære . . .

Tadeo.

Hvormed har du da sysselsat dig hidtil?

Fiorella
(livlig).

Med Huset hjemme. O, der er saa Meget
At tage vare paa. Jeg havde Opsigt
Med Pigerne —

Tadeo
(forundret).

Med Pigerne?

Fiorella.

Jeg mener —

(Afsides).

Det gaaer nok galt. (Høit). Forstaae, jeg mener Opsigt
Med Tyendet, der sattes til sit Arbeid.
Snart tog jeg ud i Ærinder for Fader
Til Byen eller længer ud i Landet;
Snart fulgte jeg med vor Forvalter, enten
Paa Marken eller til vor Viingaard. Der
Er altid muntert, der er Arbeid fuldtop.
Og snart —

Tadeo.

Men har du ikke Lyst at lære
De gamle Sprog?

Fiorella.

Aa jo.

Tadeo.

Ifald du vil,
Skal jeg med Glæde lære dig, hvad jeg kan.

Fiorella.

Det skal du have Tak for.

Tadeo.

Godt, det vil vi;
Og det er nyttigt for mig. Thi man vinder
I Kundskab selv, idet man lærer Andre.

Docendo discimus, er jo et Ordsprog.
Hør, Aniello, det vil blive herligt!
Jeg skal forsøge, Skridt for Skridt, at gjøre
Fortrolig dig med hine skjønne Sprog
Og med saa Meget, der er skrevet i dem.
Vi vil begynde strax idag; vi vil
Ret være flittige, som Lærer jeg
Og du som min Discipel.

Fiorella.

Ja, det skal vi.

Tadeo.

Det er fortræffeligt! Du seer mig ud til
At fatte hurtig, og du har vist Lyst.

Fiorella.

Lyst har jeg nok, og Flid skal ikke mangle.

Tadeo.

Derom er jeg forvisset. — Hør, du veed ei,
Dit Sovekammer bliver næst ved mit.

Fiorella
(smager paa det).

Saa? Gjør det?

Tadeo.

Døren lade vi staae aaben.
Saa kan vi sladdre sammen. Vi kan ogsaa,

Naar vi har Lyst dertil, studere sammen.
I varme, lyse Nætter er jeg ofte
Staaet op, har sat mig til en Bog —

Fiorella.

Jeg ikke.
Saa er min Søvn forstyrret. Nei, studere —
Paa den Tid kan jeg ikke.

Tadeo.

Nu, ja ja da!
Men dersom jeg en Nat kan ikke sove,
— For undertiden er mit Sind lidt mørkt —
Saa maa du ikke blive vred, saa kommer
Jeg ind til dig, saa maa du trøste mig.

Fiorella.

Nei, nei — om Natten maa du ikke komme . . .
Paa den Tid kan jeg ikke trøste Nogen . . .
Jeg holder ikke af, at jeg bli'er vækket —
Min Dør maa lukkes af.

Tadeo.

Nu, som du vil.

Fiorella.

Men jeg maa sikkert nu gaae ind. Din Moder
Bad mig at komme —

Tadeo.

Ja, gaae du kun ind.

Fiorella

(afsides, med en Fruentimmer-Gestus).

Naa, her er jeg nok kommet net afsted!

(Gaaer ind).

Tadeo

(ene).

Det er et flinkt, ungt Menneske. Han huer
Mig overmaade godt; og med et aabent
Physiognomie, og kloge, smukke Træk.
Og saa hans Dine! ja, som Moder sagde,
En Duemine med et Falkeøie.
Og saa hans smukke Stemme! — Men jeg maa nok
Mig forberede til mit Kald som Lærer.
En Plan maa lægges, og for Alting maa jeg
Itide tænke paa en god Methode.
Methoden kommer det just an paa, sagde
Min gamle Lærer altid. Jeg vil strax
I Grammatik begynde med et Verbum;
Thi her er Subject, Prædicat, og herfra
Maa Tanken fores af sig selv til Nomen
Og til de andre Talebele. Dernæst
Skal han saa snart som muligt tye en Autor,
Naturligviis en let, som Phædri Fabler.
Og siden kan vi . . . ja, saa kan vi siden —
Men det er dog mærkværdigt, som hans Stemme
Bestandig lyder for mig! — Og hans Øine,

Det er besynderlige Dine! Ingen,
Jeg kjender, har et Blik, som Aniello —
Paa eengang blidt og skarpt. Javist, hans Dine . .
Dem maa der tænkes over — nei, jeg mener,
At der maa tænkes paa . . . Methoden — rigtigt!
Methoden, paa en fast Methode — godt!

(Gaaer ind).

Tredie Act.

Haven hos Canneloro.

Første Scene.

Tadeo og Fiorella sidde hver ved sin Side af Bordet, hvor Bøgerne staae.

Tadeo.

Det gaaer jo godt. Du har et hurtigt Nemme,
Og husker let. Lad os begynde forfra.

Fiorella
(gabende).

Ja, lad os.

Tadeo.

Har du Lyst?

Fiorella.

Jo — jo! Begynd kun!
Men sig mig først, af hvem er skudt den Hare,
Vi fik til Middag?

Tadeo.

Haren? Ja — af hvem . . .
Den er vel kjøbt i Byen.

Fiorella.

Naa! Ja, spørg saa!

Tadeo.

„Jeg elsker?"

Fiorella.

Amo.

Tadeo.

Og „du elsker?"

Fiorella.

Amas.

Tadeo.

„Han elsker?"

Fiorella.

Amat.

Tadeo.

Og „vi elske?"

Fiorella.

Amor.

Tadeo.

Nei, nei, amamus.

Fiorella.

Det er sandt, amamus:
— Men af hvad Grund begynder du med amo?

Tadeo.

Det Paradigma bruger man som oftest,
Da det er let at lære.

Fiorella.

Let at lære?

Tadeo.

Og regelmæssigt.

Fiorella.

Er det regelmæssigt?

Tadeo.

Det følger Reglen, som de fleste følge.

Fiorella.

Saa? Gjør de Fleste?

Tadeo.

Naa, men siig mig nu:
„Vi elske" hedder?

Fiorella
(betænkende sig).

Vent blot lidt . . . Clamamus.

Tadeo.

Nei, dette Ord betyder noget Andet.

Fiorella
(hurtig).
Det veed jeg. Vor Forvalter siger altid,
At jeg som Ingenting kan skrive ned
En lang Clamamus.

Tadeo.
Skriver du saa Meget?

Fiorella.
Ja, Fa'er er ikke stærk deri; saa skriver
Jeg Et og Andet for ham, som en Regning,
Og undertiden Breve. Først igaar
Jeg skrev et Brev til En om et Par Muuldyr,
Som vi har kjøbt idag. — Men det er sandt,
Hvor er din Rideheſt? Aa, viis mig den!
(Reiser sig).

Tadeo
(bliver siddende).
En Rideheſt? Den har jeg ikke.

Fiorella
(idet hun igjen sætter sig).
Ikke?
Hvor kommer det? Din Fader er jo rig;
Og her i Huset saae jeg flere Stalde.

Tadeo.
Ja, Heſte har vi nok af. Mine Brødre
Har redet meget. Jeg har ikke Lyst . . .

Fiorella.

Har ikke Lyst dertil? Hvor er det muligt?
Hvad Nydelse kan lignes med at sidde
Saa høit tilhest og fare hen ad Veien?
Hvad er det da, hvori du søger Morskab?

Tadeo.

I mine Bøger.

Fiorella.

Ja, i dine Bøger!
Det er dit Arbeid. Men bestandig stirre
Paa disse hvide Blade, hvem kan det!
Desuden er der Et, jeg tidt har tænkt paa:
Vi Mennesker har ei særdeles Styrke,
Men vi kan laane Kræfter af saa Meget.
Som, naar jeg rider eller kjører, gives
Mig Part i Hestens Hurtighed og Styrke;
Og har jeg sat mig i en Seilbaad, laaner
Mig Vinden sine Vinger. I en Fart
Jeg føres hen til Ischia, til Capri.
Den Fordeel skal man nytte, som mig synes.
Men du — du er nok for det Meste hjemme?

Tadeo.

Ja, for det Meste.

Fiorella.

O, hvor gider du!
Jeg er først rigtig glad, naar jeg er ude,

Naar jeg kan tumle mig paa Mark og Eng,
Og trække Veiret under aaben Himmel.

Tadeo.

Det har jeg mærket paa dig; men i Grunden
Har det forundret mig. Thi ellers er der
Saa Meget i dit Væsen, der er Tegn til,
At du har levet meest blandt Fruentimmer,
Og ikke tumlet dig saa meget ude.

Fiorella
(forlegen).

Saa? Troer du virkelig?

Tadeo.

Ja, hør nu blot.
Du tager aldrig lange Skridt; du læner
Dig ikke med din Albu' op paa Bordet,
Som jeg og andre Mandfolk gjør; du sidder
Med dine Hænder foldet i dit Skjød.
(Fiorella forandrer hurtigt denne Stilling).
Og naar du taler — ja, hvis det var muligt,
En Qvinde kunde fængsle mig, da maatte
Hun tale med en Stemme, blød som din.

Fiorella.

Min Stemme — ja, men husk, jeg er saa ung.

Tadeo.

Javist, det ligger deri. Men desuden,
Mig synes dog, at det kan mærkes paa dig,

At du har levet mellem Qvindesysler;
Som dine Hænder — lad mig see din Haand! . . .
Nei, intet Mandfolk har en Haand som din,
Saa lille og saa fiin. See kun, hvor blødt
Igjennem Huden Aaren blaaligt dæmrer!

Fiorella

(trækker Haanden tilbage, idet hun staaer op og træder frem).

Hvad var det nu, vi talte om?

Tadeo

(der ogsaa reiser sig).

Ja, hvad —?
Nu har jeg det. Du sagde, man skal færdes
Paa Mark og Eng — ja, jeg forstaaer dig godt.
Det Samme har vist Plinius for Øie.
Du mener, man skal leve med Naturen.

Fiorella.

Ja, det har jeg gjort; det har Fader lært mig.
Tænk rigtig efter: er det ei en Glæde,
At see ved Foraarstid, naar Jorden brister,
Og Korn og Planter vise sig som Spirer,
Og komme frem? Og nu i Sommerheden,
At lægge Mærke til, hvor Alting trives,
Hvorledes Viindru'klasen fyldes, modnes
Og bliver morkere ved Solens Straaler.
Og Høstens Tid — du har vist aldrig været
Tilstede, naar de høste?

Tadeo.

Nei.

Fiorella.

Du har ei —!
Naar hele den Velſignelſe, den Rigdom,
Der under Frygt og Farer langſomt fremmes,
Naar den omſider viſer ſig ſom vor,
Og vi kun ſtrække Haanden ud derefter,
Skal ſaa man ſidde hjemme?

Tadeo.

Ak, jeg føler,
At du har Ret, og jeg har følt det længe.
Hør, Aniello, du ſkal ſtaae mig bi!
Jeg vil ſtudere Livet i Naturen;
Jeg vil ſom du i Vaar og Høſt og Sommer
Beſkue nær dens hemmelige Værkſted.
Med den Idee har jeg igrunden længe
Mig ſyſſelſat. Nu ſkal det blive Alvor.
Min Plinius ſkal tages frem igjen,
Og andre Bøger maa der kjøbes. Førſt
Vil vi ſtudere Botanik —

Fiorella.

Studere —
Ja, men jeg troer, du har ſtuderet nok.

Tadeo.

Naar man vil være grundig —

Fiorella.

Ja, men hør nu:
Som du fortalte for, saa har du siddet
Fra Morgen og til Aften og studeret
Om Tider, der er' tusind Aar tilbage.

Tadeo.

Men er det ikke herligt, at man kjender
En Tid, der var saa stor, men er forsvunden?

Fiorella.

Jovist — men hør nu, hvad jeg siger. Husker
Du Solformørkelsen, der var ifjor?
Den var af sjelden Art og bliver ikke
I vor Tid synlig paa den samme Maade.
Men en Professor, der logeerte hos os,
Og var saa lærd, han sad nu og studeerte
Om gamle Solformørkelser, om dem,
Der skulde komme, og imens forglemte
Han at staae op og see paa den, vi havde.

Tadeo.

Ja, det var taabeligt.

Fiorella.

Men du, Tadeo,
Du gjør jo ligedan. Naar Solen hisser
Hver Morgen og hver Aften rigt forgylder
Vesuvs og Sommas Toppe, sidder du
Og læser om den Sol, der lod sig see,

Dengang en gammel, romerſk Keiſer levede'.
Og mens det vrimler i Neapels Gader,
Paa alle Veie, og i hele Landet
Af Menneſker, der ſamles glad og lyſtigt,
Har du fordybet dig i en Beretning
Om Folks Forſamlinger paa Cæſars Tid.
Hvis Folk paa den Tid havde tænkt ſom du,
Saa kunde der kun Lidt fortælles om dem.

Tadeo
(nedſlaaet).

Nei, det er viſt og ſandt — det maa jeg tilſtaae!
Men — ja, hvad raader du mig ſaa at gjøre?

Fiorella.

Ja, allerførſt, de Bøger der paa Bordet,
Dem ſkal du kaſte bort.

Tadeo.

Hvad? Kaſte bort?

Fiorella
(hurtig).

Nei, du ſkal gjemme dem; men gjem dem godt,
Og under Laas og Lukke.

Tadeo.

Nu, det ſkal jeg.

Fiorella.

Og dernæſt maa du i en Maaned — eller

I to, tre Maaneder — nei, allerhelst
Et Aar omtrent aldeles ikke tænke
Paa at studere.

Tadeo.

Aniello! Holdt!
Det kan jeg ikke.

Fiorella.

Nu, hvorlænge da?

Tadeo.

En Maaned — ja maaskee en Maaned.

Fiorella.

Godt.
Og overlad saa Resten kun til mig.
Hos Fader kan du gjøre dig bekjendt
Med Landbrug; og med mig gaaer du paa Jagt.

Tadeo.

Gaaer du paa Jagt?

Fiorella.

Det har jeg ofte gjort.
Jeg er just ingen daarlig Skytte. — Nu da . . .
Ja, disse Bøger, de maae strax afveien.
Tag du de store; jeg ta'er disse her.

Tadeo.

(der tager en Stabel Bøger paa Armen).
De andre kan jeg sende Rita efter.

Fiorella.

Ja, gjør det — (givende ham et Par Bøger til). Og tag
denne med — og denne . . .

Tadeo.

Nu kan jeg ikke meer. (Tøvende, idet han vil gaae). Og det
er Alvor,
At de skal lægges under Laas og Lukke?

Fiorella.

Ja, det er just nødvendigt. Jeg faaer Nøglen —

Tadeo.

Det kan du godt. Men hvis engang imellem —
Jeg sætter, jeg vil blot see Noget efter . . .
Om jeg en enkelt nu tog frem —?

Fiorella.

Nei, nei!
Saa gaaer det galt igjen.

Tadeo.

Kun Plinius . . .

Fiorella.

Nei, heller ikke. Gjør, som vi har aftalt,
Og gjem dem godt, og — (lægger en Bog paa Stabelen).
ja, tag denne med;
Det kan du nok; og lad os saa gaae ind.

(Idet de ville gaae, kommer Cannelora).

Anden Scene.

De Forrige. Canneloro.

Canneloro.

Bliv, Aniello, jeg vil tale med dig.

Fiorella
(til Tadeo).

Aa, saa tag mine med!

(Lægger endnu endeel Bøger paa Stablen).

Tadeo.
(imens Bøgerne for en Deel falde ned).

Nei, holdt! Lad Rita —

(Gaaer).

Canneloro.

Hør nu, min Søn, din Fader har nok sagt dig,
At det er ei for Ingenting, vi ønske
Dig i vort Huus til Selskab for Tadeo.

Fiorella.

Nei, jeg skal muntre ham, hvormed jeg kan.

Canneloro.

Godt. Han er altfor stille —

Fiorella.

Ikke sandt?

Canneloro.

Han hænger altfor meget over Bogen —

Fiorella
(fornøiet).

Det Samme siger jeg.

Canneloro.

Han søger ikke,
Som Ungdom ellers pleier, Andres Selskab;
Han er som angst for Fruentimmer —

Fiorella.

Er han?
Det har jeg ikke mærket.

Canneloro.

Jo, det er han.
Han tænker aldrig paa lidt . . . nu, lidt Morskab.

Fiorella.

Ja, det er reent forkeert.

Canneloro.

Men see nu, du,
Du er en anden Fyr, det saae jeg strax.
Du har et muntert Sind —

Fiorella.

Saamænd, det har jeg.

Canneloro.

Du holder af en Lystighed, en Spas?

Fiorella.

Det gjør jeg.

Canneloro.

Hvad? en lille Sviir?

Fiorella.

En Sviir?

Canneloro.

Javist, en munter Aften med forfløine
Cumpaner — hahaha! — jeg veed Besked!
Det gjør man, mens man end er ung.

Fiorella
(langtrukket).

Ja — vist.

Canneloro.

Naa, du skal derfor hjælpe paa Tadeo.
See til at faae ham purret op; benyt dig
Af Spot og Drilleri, hvis han har Ulyst;
Og før ham ud blandt Folk —

Fiorella.

Det skal jeg nok.

Canneloro.

Saa hør — (tager hende afsides). Der er et Værtshuus
nær herved,

Hvor alt Slags Folk, men af de bedre Stænder,
Forſamle ſig. Der gaaer det lyſtigt til,
Og der er kjonne Pigeborn; der ſpilles,
Der poculeres, og i Haven dandſes
Om Aftenen — tag ham kun med dig der;
Hvis ikke, til et andet Sted, men et,
Hvor der er brav Commers —

Fiorella.

Commers?

Canneloro.

Javiſt;
Hvor vi kan banke Støvet af hans Kjole,
Pedanteriet af hans Krop —

Fiorella.

Naa, ſaadan!

Canneloro.

Hvad Penge der gaaer til — kom kun til mig!

Fiorella
(betænkelig).

Ja, Mesſir Canneloro, naar jeg bare
Er ſkikket til at føre ham —

Canneloro.

Aa Snak!
Nu gjør han ſig ſaa hellig! Skikket til!

En Fyr som du, med Øine som to Ildhjul!
(Støder til hende med Albuen).
Du er maaskee en Kryster, naar du seer
Et Pigebarn —

Fiorella
(leer).
Aa nei, det er jeg ikke.

Canneloro.
Haha! det tror jeg nok. (Som før). Men du er bange
— Javist, det er du! — ved et godt Glas Viin
Og i et lystigt Lag! Naa naa, jeg veed nok!
— Men hør nu, naar du nu ham fører med dig,
Saa husk dog paa, at han er uerfaren,
Og vær forsigtig — ja, det er at sige,
Lidt maa man vove, Noget maa man lade
Staae til, det veed jeg; som ifald han fik sig
En lille Donner —

Fiorella.
Donner?

Canneloro.
En paa Skallen —

Fiorella.
Paa Skallen?

Canneloro.
Ja, en Snitser.

Fiorella.

Hm — en Snitſer?

Canneloro.

For Djævlen, ja! Jeg troer, du har din Fa'ers
Maneer, at tygge Drøv hvert Ord, man taler.
Du veed jo, hvad jeg mener: naar han kommer
Paa Støvlerne —

Fiorella

(ladende, ſom hun forſtod ham).

Paa Støvlerne! Naa ſaadan!

(afſides).

Hvad er det?

Canneloro.

— Bli'er lidt ſvingende, lidt blisſet —

Fiorella

(ſom før).

Ja, blisſet!

Canneloro.

Naa, det døer der Ingen af.
Det gjør os Blodet let og muntrer Sindet.
— Gjør kun, ſom jeg har ſagt, og nyd Jer' Ungdom!
Kun eengang har man den, i ſtakket Tid,
Og ſom et Laan, der gives maa tilbage.
Ifald den ei forrenter ſig, da er man
Forarmet, naar tilſidſt man ſkilles fra den.

(Slaaer Fiorella paa Skulderen).

Naa, Kammerat! ſaa viis nu Conduite,

Og lad mig see, at vi har Ære af dig.
En rask Svingom til Violin og Fløite
Og Jubel i den høie Sky, og Sang —
Saa gammel som jeg er, endnu mit Blod
Gaaer lettere, naar kun jeg tænker paa det.

(Gaaer ind).

Fiorella
(ene).

Nei, han gjør Regning uden Vært. Jeg Stakkel!
Jeg er den Rette til at gaae paa Værtshuus
Og poculere med Tadeo! Naa,
Det er vel ikke værdt, man taber Modet.

Tredie Scene.

Fiorella. Rita.

Rita
(med en tom Kurv).

Hvad er der nu paafærde? Skal hans Bøger
Nu flyttes ind igjen?

Fiorella.

Ja, alle disse,
Der ligge her paa Bordet.

Rita.

Men hvorfor?
Det er nok Jeres Indfald, seer man ret til.

I skulde nødig blande Jer saa meget
I, hvad der angaaer ham.

Fiorella.

Saa? Troer du det?

Rita.

Det troer jeg just. Han er jo som forstyrret,
Og det er alt, at man kan staae ham nær,
Fra den Tid I er kommen.

Fiorella.

Staae ham nær?
Skal du da staae ham nær? Hvem er da du?

Rita.

Jeg? Jeg har tjent i dette Huus fra Barnsbeen;
Saa jeg har Lov at tale med. Jeg kjender
Tadeo fra den Tid, han kun var saa stor.
Jeg holder af ham, som min Madmo'ers Søn,
Og som . . . og som — nu kort, jeg holder af ham,
Fordi han er honnet, og smuk, og from,
Fordi . . . fordi jeg nu har Lyst dertil.
Men nu er her en Støi og Skrig, at I kun
Skal være om ham — og det vil jeg ikke.
Vi er' nu eengang vant' til, at Tadeo
Er daglig hjemme, at Enhver af os
Kan tale med ham, og kan see paa ham,
Kan spørge ham, om han behøver Noget;
Og saadan skal det blive — veed I det?

Fiorella.

Er du et Tyende, og veed saa lidt,
Hvad du dit Herskab skylder? Er Tadeo
Et Billede af Steen, lig Stotten hist,
Som du til hver Tid kan gaae hen og see paa?
Lær først at sætte dine Ord, at tale,
Som man skal tale, vil man omgaaes ham.
Lær først at tee dig smukt, og som det sommer
Et ærbart Fruentimmer, før du vover
At løfte dine Øine op til ham; —
Og overlad dit Herskab at bestemme,
Med hvem Tadeo helst skal søge Selskab.

(Gaaer, men standses ved Udgangen af Renzolla).

Fjerde Scene.

De Forrige. Renzolla.

Renzolla
(til Fiorella).

Vent lidt. — Jeg troer, I kjævles. Er det Rita?
Har nu igjen du ladet Munden løbe?
Pas du dit Arbeid, har jeg sagt saa tidt.
Ind med dig! (Da Rita vil tage Bøgerne med sig). Nei, lad
det beroe til siden.

(Rita gaaer ind. Renzolla henvender sig igjen til Fiorella).

Kom hid, og lad nu os To snakke sammen . . .
Min Mand har taget dig i Huset hos os.
Jeg er tilfreds dermed. Det er hans Mening,

At du skal virke paa vor Søn, forjage
Melancholien fra ham. Nu, forsøg det!
Tag ud med ham, fornoi Jer, som I kan!
Men at det gavner stort, troer ikke jeg.
Jeg har en anden Cuur, og han er just
Nu i den Alder, at den Cuur slaaer an.
Og Du skal hjælpe mig, skal gjøre Dit,
At han er føielig og giver efter.

Fiorella.

Hvad har I da betænkt?

Renzolla.

Jeg har betænkt,
At han maa gifte sig.

Fiorella.

Maa gifte sig?
Hvor falder I paa det? — Og nu, med hvem?

Renzolla.

Det maa der tænkes over. Ser Pauluccio
Paa Torvet har en Datter —

Fiorella.

Ser Pauluccio?

(Langtrukket).

Naa . . . ja det var jo muligt. — Er hun smuk?

Renzolla.

Det er et prægtigt Fruentimmer.

Fiorella.

Saa?

Ja, Skjønhed gjør det ikke. Har hun god Forstand?

Renzolla.

Aa jo.

Fiorella.

Ja, jeg maa see paa hende.

Renzolla.

Hvad bilder du dig ind? Maa see paa hende?
Hvorfor? — Hold dine Fingre fra et Fad,
Der ei er rettet an for dig. Maa see!
Skal du da frie til Pigen? Eller vil jeg,
At du skal gifte min Tadeo bort?
Du skal kun tale med ham, du skal bringe
Ham til at synes godt derom — forstaaer du?
Og hør saa, gjør mig ingen Hokuspokus!
Du er en kjøn, ung Karl, det maa jeg la'e dig;
Og hvid og rød, som lutter Mælk og Blod.
Men unge Fruentimmer skjøtte ikke
Om Flødeskjægge — seer du! Du maa vente
Til du faaer Haar paa Hagen; snak saa med!
— Naa naa! vær ikke saa forknyt! Jeg mener
Det ikke slemt med dig. Naar din Tid kommer,
Saa er der sagtens i vort Nabolav
Et Pigebarn, som du kan være tjent med.
Gjør blot, som jeg har sagt, tael med Tadeo,

Og det skal ikke være til din Skade.

(Afsides).

Maa see paa hende! Naa, nu maa jeg lee!
Den lille Spirrevip er vist lidt indbildsk!

(Høit).

Ja, følg nu med. Tadeo venter paa dig.

(De gaae).

Femte Scene.

Titone og Rita komme ind.

Rita.

I skal lade mig i Fred, siger jeg.

Titone.

Det Samme siger jeg. Men du har taget min Fred fra mig. Kan jeg for det? Rita, du er en Hjertefangerske. Du bar mig i dine Garn; og selv om jeg vilde, kan jeg ikke slippe løs.

Rita.

Men I er ikke Noget for mig. Jeg kan ikke lide Jer.

Titone.

Det bilder du dig ind. Jeg er Mere for dig, end du selv veed af.

Rita.

I er hverken ung eller smuk eller —

Titone.

Tael ikke ud, men hør først, hvad jeg vil sige dig. Der gives tre Slags Mandfolk, som et Fruentimmer kan gifte sig med. Nogle ere unge, Andre gamle. Nogle ere kloge, Andre eenfoldige. Nogle ere lærde, Andre uvidende. Den, der er altfor ung, glemmer dig over sine Fornøielser. Den, der er altfor gammel, lader, som han glemmer dig over sine Forretninger. Den, der er meget klog, gjør sig lystig over dig. Den Eenfoldige lader Andre gjøre sig lystige med dig. Den Lærde endelig sidder Nat og Dag over sine Bøger —

Rita

(afsides).

Ja, det kunde rigtignok ligne Tadeo.

Titone.

Den Uvidende har du Skam af. Altsaa, Ingen af dem er du tjent med. Jeg derimod er hverken for ung eller for gammel. Jeg hører ikke til de Lærde og heller ikke til Ignoranterne. Jeg er ikke for klog, og heller ikke eenfoldig. Altsaa —

Rita

(der imens lægger Bøgerne i Kurven).

Men I skal dog huske paa, at nogle Mandfolk ere smukke, Andre hæslige.

Titone.

Det har du Ret i; og naar En er meget hæslig, bør du ikke vælge ham.

Rita.

Jeg har ogsaa isinde at vælge En, der er meget smuk.

Titone.

Det skal du ikke, Rita! For Himlens Skyld, lyd mit Raad. Er din Mand en Adonis, saa taler hele Byen kun om ham, og man overseer dig. Er du tjent dermed? Nei. Men ogsaa i dette Punkt har jeg Fordelen paa min Side. Jeg er ikke smuk, det veed jeg nok; men jeg hører heller ikke til de Hæslige —

Rita.

Aa nei, det vil jeg heller ikke sige. Men, eftersom I har opregnet alle Slags Mandfolk, saa skulde I dog for en Feils Skyld ikke glemme, at der er dem, der have Noget tilbedste, Andre, der ere fattige som Kirkerotter.

Titone.

Taalmodighed, min kloge, min elskværdige Rita! Denne sidste, yderst vigtige Classe vilde jeg netop nu til at omtale.

Rita.

Til hvilken Classe hører da I?

Titone.

Til ingen af dem. Jeg ſtaaer mig ikke godt, og jeg ſtaaer mig heller ikke ſlet. Men, Alt vel overveiet, er min Stilling bedre, end om jeg ſtod mig godt.

Rita.

Aa Snak!

Titone.

Ja, hør nu! Ere ikke alle jordiſke Beſiddelſer uſikkre?

Rita.

Jo, det ſiger man rigtignok.

Titone.

Hvad man derimod blot har ivente, det beſidder man endnu ikke; det er altſaa heller ikke uſikkert. Men min Formue beſtaaer juſt i mine gode Udſigter eller i Det, jeg har ivente. Meſſir Canneloro har forpligtet ſig til, naar jeg her har fuldendt hans Søns Opdragelſe, at ſørge for mig, ved enten at ſkaffe mig en Anſættelſe eller bringe mig i en Vei, og Tadeos Opdragelſe er nu fuldendt; der er ikke det Mindſte at gjøre mere ved den Sag.

Rita.

Men min Madmoder ſiger, at I har ſlet ikke lært ham Noget.

Titone.

Meget rigtigt; men det er just min Fortjeneste. Min Post er udtrykkeligt overdraget mig paa det Vilkaar, at jeg Intet skulde lære ham; og det har jeg nu med stor Besværlighed gjort i et rundt Aar. Skal man bibringe en Anden Kundskaber, saa kan man sætte sig et Maal, stræbe dertil og naae det. Men skal man netop Intet bibringe ham, saa befinder man sig i det Negatives uhyre Territorium, hvor der intet Maal kan sættes og intet Resultat opnaaes. Man er enten strax færdig eller bliver aldrig færdig. Naar jeg nu har holdt alt dette Arbeid — eller dette Ikke-Arbeid — ud i et heelt Aar, saa er det skeet af Ædelmodighed; thi jeg kunde gjerne den første Dag have sagt til Messir Canneloro: „Jeg er færdig; jeg har lært Eders Søn Alt, hvad jeg har paataget mig.“ Du seer altsaa, skjønneste Rita, at en god Belønning ikke kan nægtes mig, og at du derfor intet Bedre kan gjøre end at række mig din Haand.

Rita.

Ja, jeg veed dog ikke . . . jeg maa først betænke mig —

Titone.

Vil du lyde mit Raad, saa giv mig først din Haand, og betænk dig siden.

Rita.

Ja, hvad kan det saa hjælpe!

Titone.

Accurat det Samme som, naar du først betænker dig og siden rækker mig din Haand. Men det Bedste var, om du slet ikke betænkte dig. Vi skal leve som Blommen i et Æg, som to kurrende Turtelduer, som to Perler, der ere indfattede i Guld. Ligesom Gaardhanen her i Huset (efterligner dennes Skridt og, ad libitum, dens Stemme). hver Morgen spankulerer i Hønsehuset og vækker sine Allerkjæreste med sit Duk! Duk! Kykely!, saaledes skal jeg hver Morgen paa Taaspidsen nærme mig dit Leie med en Kop Chocolade i Haanden.

Rita.

Hahaha! Ja, det kunde ikke være saa galt!

Titone.

Ikke sandt? Gjør da nu Alvor deraf og ræk mig din lille Haand. (Tager den). Og da Ægtefolk skulle være halvt om alle Ting, saa gjør strax Begyndelsen og lad os være halvt om et Kys paa din skjønne Mund.

Rita.

Nei, nei — det tør jeg ikke.

(Løber ud).

Titone.

Jeg har seiret, bestemt — Rita!

(Følger hende).

Sjette Scene.

Tadeo, der kommer ind i stor Sindsbevægelse, fulgt af Renzolla.

Renzolla.

Hvad er det da? Hvad er der skeet?

Tadeo.

O, Moder!

Renzolla.

Men du forskrækker mig! Saa tael, Tadeo!

Tadeo.

O, Moder, Aniello —

Renzolla.

Nu, hvad han?

Tadeo.

Nei, det er reent utroligt! uforklarligt!

Renzolla
(utaalmodig).

Nu skal du tale! Ellers bli'er jeg vred.

Tadeo.

Hvad skal jeg sige dig? Kan jeg forklare
Et Indtryk, der er gaadefuldt? Hvo har da
Som Aniello fængslet mig? og tvunget

Mig til at lytte til hvert Ord, han talte?
Er det Forelskelse? Er Det, jeg føler,
Den Lidenskab, der tales om saa meget?

Renzolla.

Forelsket? i et Mandfolk? Hvad er det nu
Igjen for Galskab?

Tadeo.

Aniello Mandfolk?
Kan da et Mandfolk tale blødt og blidt
Og smeltende, og dog — o saa bestemt,
Saa overtalende som Aniello?
Og hvilket Mandfolk slaaer sit Øie ned
Med hiin Undseelighed, og rødmer — rødmer!
Saaledes er det just, en Rose rødmer,
Naar første Gang den lukker op sit Bæger.
Saaledes rødmer Aftensolen just,
Naar den gaaer ned bag Søen her ved Chiaia.

Renzolla.

Men hvad skal alt det sige? Aniello
Er intet Mandfolk?

Tadeo.

Nei, det er han ikke.
Mit Hjerte siger det, hans eget Væsen,
Hans Aasyns Fiinhed og hans bløde Stemme,
Alt har forkyndt mig det. Men hør desuden:
I dette Øieblik var Munken her —

Renzolla.

Naa, Fra Simone! Og hvad vilde han?

Tadeo.

Han spurgte mig, om da Petrullos Søn,
Det unge Menneske, vi havde ventet,
Var kommet her idag. Jeg svared' Jo —
„Saa bed din Fader være lidt forsigtig.
Petrullo kjender jeg saa godt som Nogen.
Han har kun Døtre, Sønner har han ikke."

Renzolla.

Det sagde Munken? Nu, og hvad saa Mere?

Tadeo.

Saa gik han videre. Han havde Hastværk.

Renzolla
(overveiende).

Han har kun Døtre? Men af hvilken Grund
Kan man da tænke sig, en Datter af ham
Er kommen til vort Huus forklædt? . . . Vent lidt!
(Affides).

For, da jeg talte med ham om vor Plan
At gifte vor Tadeo bort, da blev han
Med Eet saa underlig. Hm! hvis han nu
Var virkelig et Fruentimmer, hvis han
Maaskee har selv en Hensigt med Tadeo,
Og nu af den Grund kommer her forklædt —

Umuligt var det ei. (Høit). Har Aniello
Talt til dig om Pauluccios Datter?

Tadeo.

Nei.

Renzolla.

Slet ikke?

Tadeo.

Intet Ord.

Renzolla.

Nu godt, jeg tænker,
At jeg kan snart ham sætte paa en Prøve,
Der viser, hvad der stikker i Patronen.

Tadeo.

En Prøve? hvilken?

Renzolla.

Ja, lad mig nu raade.
Og saa forresten, enten Aniello
Er Mandfolk eller ikke, skal du nu
Slaae dig til Ro. Hvad er det for en Anstalt?
Du er jo bleg, og du seer daarlig ud.

Tadeo.

Ja, det er intet Under. Hele Dagen
Har Noget rørt sig i mig, som en Uro;
Til Middag nød jeg næsten Intet —

Renzolla.

Hvad?
Til Middag har du Intet ſpiiſt? (Raldende). Aa, Rita,
I Skabet ſtaaer en Levning fra i Middags;
Bring det herud, og Kniv og Gaffel. Skynd dig!

(Til Tadeo).

Ja, ſaa forſtaaer jeg, du ſeer daarlig ud.
Nu ſpiſer du, og jeg vil Intet vide
Af dine Narreſtreger og din Uro.

(Rita bringer det Forlangte, ſætter det hen og gaaer igjen).

Naa, ſæt dig nu.

Tadeo.

Men jeg kan ikke ſpiſe.

Renzolla.

Jovift, du kan. Det er en Reſt af Haren.

Tadeo

(der ſætter ſig og begynder at ſpiſe).

Af Haren? Aniello ſpurgte juſt,
Om den var ſkudt af os. For du maa vide,
Hun gaaer paa Jagt og ſkyder.

Renzolla.

Gaaer paa Jagt?
Pas paa, han er et Mandfolk!

Tadeo.

Nei, umuligt!

Men hun er af en sjelden rask Natur,
Og livlig og bevægelig.

Renzolla.

Nu godt!
Men spiis nu bare! Her er Servietten;
Tor dig derpaa — og spiis lidt mere langsomt;
Det haster ikke. — Naa, drik et Glas Vin.

Tadeo

(mens han spiser og drikker).

Jeg skal fortælle dig, som et Exempel,
Hvor livlig Aniello er: vi gik
Paa Veien, hvor den høie Banke ligger.
Mig er det aldrig faldet ind at klattre
Derop; men han — men hun var strax deroppe.

(Kommer frem).

Hør, kjære Mo'er! det Syn var skjønt og herligt!
Du troer det ei, hvor let, med hvilken Ynde
Hun som en Steenged løb paa Bankens Sider.
Et Mandfolk kan det ikke!

Renzolla.

Ja, men spiis kun!

Tadeo.

Nei, jeg er færdig.

Renzolla

(gaaer hen til Bordet).

Naa, du har spiist op.
Der kan du see! Naar man kun vil, saa kan man.

Tadeo.

Har jeg spiist op? Det har jeg gjort i Tanker.

Renzolla.

Men sig mig nu: jeg sætter, Aniello
Er virkeligt et Fruentimmer, skal hun
Da blive her hos os?

Tadeo.

Ja, kan hun ikke?

Renzolla.

Ja, som din Kammerat og til dit Selskab
Kan hun jo ikke blive.

Tadeo.

Ikke godt.

Renzolla.

Hvad har du tænkt dig da? Hvad er din Hensigt?

Tadeo.

Ak, Moder, veed jeg det? Jeg veed kun dette,
At der er Oprør i min Sjæl, at Intet
Igjen kan fjerne mig fra hendes Nærhed.
I har saa tidt forlangt, jeg skulde træffe
Et Valg, en brav Mands Datter. Om det skeer,
Det veed jeg ikke. Men et saadant Indtryk,
Som hun har gjort paa mig, det gjør vist Ingen.

Renzolla.

Med andre Ord, du vil kun vælge hende.
Men hvis din Fader nu var stik imod det?

Tadeo.

Min Fader? Af hvad Grund?

Renzolla.

Af meer end een.
Hvem siger, han vil shnes om, du vælger
En Datter af Petrullo? Hvis din Fader
— Du veed ret godt, at han er ikke fri for
Ærgjerrighed — hvis han har andre Planer?
Hvis han nu speculerer paa en Datter
Af en og anden fornem Mand — hvad saa?

Tadeo
(heftig).

Jeg afslaaer det — det siger jeg forud.
En Datter af en fornem Mand? Hvad hjælper
Mig Rang og Rigdom, naar mit Hjerte hænger
Ved Skjønhed og Elskværdighed?

Renzolla.

Tadeo!
Din Videnskab, din Lærdom, din Latin,
Alt det forstaaer du. Men hvad Verden giver,
Og hvad Erfaring lærer, det veed jeg.
Og hvad nu angaaer Giftermaal — der er jo
En Ting, man kalder for Logik, ei sandt?

Tadeo.

Jo, Moder, det er Læren om at tænke
Og ordne sine Tanker ret —

Renzolla.

Passiar!
Logik er Læren om at gifte sig,
Fornuftigt, hensigtsmæssigt . . .

Tadeo.

Ja, men, Moder,
Logik er virkelig et ganske Andet . . .

Renzolla.

Men saadan tager jeg det nu engang,
Og den Logik forstaaer jeg. Altsaa mærk nu:
Ifald han er et Fruentimmer, maae vi
Forhøre os, hvor han har hjemme, spørge
Hos Nabofolk, om der er Noget ved ham.
Et Pigebarn, der klæder sig som Mandfolk,
Det seer mig ud mistænkeligt.

Tadeo.

Ak, Moder,
Ved vi, af hvilken Grund hun har forklædt sig?
Og hvad kan Nabolavet os da sige?
Er Aniellos Væsen ei beskedent
Og ærbart og forstandigt? Er der ikke
Et Ubeskriveligt, et Sødt og Lifligt,

I hver Bevægelse, i hendes Tale,
I hendes Miner?

Renzolla
(afsides).
Ja, forelsket er han!

Tadeo.
Nei, naar jeg tænker paa, at det er hende,
Det er et Fruentimmer, jeg en heel Dag
Har været sammen med, har siddet hos,
Har taget frit i Haanden — hvilke Hænder!
O, hvilke Hænder! Som to hvide Skiver
Af en Granatfrugt! — Og naar nu jeg mindes,
At jeg har stirret ind i hendes Øine,
I denne hemmelige, dunkle Verden —
Har du bemærket hendes Øines Udtryk?
Ak, disse Øine! Det er som et selsomt,
Et eenligt Stjernepar, der funkler fra
En dyb, dyb Nattehimmel. Hør —

(Tager Moderen under Armen og gaaer ivrig et Par Skridt med hende).

— Nei, Moder!
Det er dog reent ufatteligt, det Indtryk,
Et Fruentimmer gjør paa En. Jeg veed ei,
Det er mig, som en mærkelig Forandring
Var foregaaet med mig, som om et andet,
Et lettere Væsen fylder ud mit Indre.

(Standser fordybet).

Ja, det er hendes eget Væsen, hendes!
Et Dieksaft af hende har mig givet

Den Klarhed, jeg har hidtil længtes efter.
Et lille Smiil af hendes Mund har sendt mig
En Strøm af Varme dybest ind til Sjælen.
Og, naar hun talte, hvert af hendes Ord
Befrugtede min hidtil golde Tanke.

Renzolla
(der har seet ud).

Der kommer Aniello.

Tadeo.

Hvor? (Seer ud). Ja, see kun!
See, Moder, see kun hendes Gang og Holdning!
See, hvor det skjønne Hoved let og yndigt
Er bøiet over Skuldren; selv den Dragt,
Der skjuler hendes Kjøn, er dets Forræder.
Ja, hun, hun er en Qvinde! Derfor synes,
Som paa en Helligdag, mig Alting festligt;
Og over Træer og Planter er der udbredt
En sær Dybsindighed, en tankefuld
Og stille Drømmen, som om Alle vilde
Fortælle om den mystiske Betydning,
Hun, just som Qvinde, har for dette Hjerte.
— Nei, Moder, der behøves ingen Prøve.

(Gaaer).

Renzolla
(ene).

Naa, hos ham er det slaaet ned, som man siger.
Har det varet længe, inden hans Tid kom, saa er

den ogsaa kommet paa eengang. Den Pige, der eengang ræfker ham Haanden, hun er min Sandten ikke narret. Han er accurat som hans Fa'er; han er min Mand op ad Dage!

(Gaaer Fiorella imøde).

Syvende Scene.

Renzolla. Fiorella.

Renzolla.

Naa, er du der! (Afsides). Nu vil jeg see, hvad Ansigt Han sætter op. (Høit). Min Mand og jeg har tænkt paa At gjøre Alvor af vor Plan, du veed, Med vor Tadeo og Paluccios Datter.

Fiorella.

Saa? Alvor? Mener I —

Renzolla.

Og jeg vil kjøre
Derhen idag og tale med de Gamle.
Og hvis der Intet synes mig iveien,
Saa frier jeg i hans Navn.

Fiorella.

I frier? Idag?

Renzolla.

Og du skal tage med. En Fyr som du

Forstaaer sig altid lidt paa Fruentimmer.
Hvis hun behager dig, saa er jeg vis paa,
Behager hun Tadeo. Og naar du
Saa taler med ham siden, og fortæller,
Hvor hun er smuk -- og smuk, det er hun ogsaa —
Og velopdragen — det er sandt, det veed jeg —
Og lægger til, et Pigebarn som hun
Maa gjøre Indtryk paa Enhver: pas paa,
Saa faaer Tadeo Lyst at see paa hende;
Jeg veed, han tager Hensyn til dit Raad.
Og seer han hende først, saa ta'er han hende.
— Naa, gjør dig færdig. Vi vil kjøre snart.

Fiorella.

Det har jeg ikke Lyst til. I maa tage
En Anden til at følge med.

Renzolla.

Hvad nu?
Du sagde før, du vilde see paa Pigen.

Fiorella.

Ja, det er godt; men — nu har jeg betænkt mig.

Renzolla.

Betænkt dig? Og hvorfor, om man tør spørge.

Fiorella.

Hvorfor? Fordi mig synes, det er Uret,
At I og Eders Mand, at I vil tvinge
Tadeo til at vælge, til at . . .

Renzolla.

Tvinge?

Hvem siger, vi vil tvinge?

Fiorella

(med stigende Heftighed).

Det er Tvang,

Det er at lokke ham, og det er Uret;
Det er at overraske ham!

Renzolla

(afsides).

Nei, seer man!

Fiorella.

Han er for god dertil. Han selv har Indsigt,
Han selv kan domme, hvad der er ham tjenligt.
Naar man er lykkelig som I, og har
En Søn, der er saa . . . sjelden, og saa . . . god,
Saa skal man skjønne smukt derpaa, og ikke
Forhindre ham, ifald han selv vil vælge, —
En, han har kjær, og En, der passer for ham,
En, der forstaaer ham og har Godhed for ham.
Skal som en Pjalt han kastes til den Første,
I falder paa? Det er jo Synd og Uret.
Han kan jo vente lidt og see sig om.
Men raade ham, det gjør jeg ikke, hverken
Til Ser Pauluccios eller Andres Døttre.

(Vil gaae).

Renzolla
(afsides).

Besynderligt! (Høit) Nei, bliv! — Hvorfor saa ivrig?
Du siger, han kan vælge selv, og En,
Som han har kjær? Men, hvis hun ikke duer?
Et smukt, glat Ansigt er dog ikke nok.
Hvis hun er En, der flakker om, og glemmer,
Hvad hun som Fruentimmer er sig skyldig?

Fiorella
(truffet).

Hvordan? Nei, det er sandt —

Renzolla.

Og skal da vi,
Som hans Forældre, ikke sørge for ham?
Hvem siger, naar han vælger selv, at vi
Vil billige hans Valg? Troer du, Tadeo
Vil være os imod?

Fiorella.

Det vil han ikke.

Renzolla.

Der seer du! Altsaa gjør du sikkert bedst i
At lade os, der har lidt meer Forstand,
Betænke denne Sag, og naar jeg ønsker,
At du skal følge med og staae mig bi,
Saa kan du ikke sige Nei. Jeg mener,
Det er din Pligt mod os og mod Tadeo.
— Naa, vil du, eller vil du ikke?

Fiorella.

Jo,

Jeg vil.

Renzolla.

Du følger med mig?

Fiorella.

Ja.

Renzolla.

Og lover

At understøtte Sagen hos Tadeo?

Fiorella.

Ifald jeg kan.

Renzolla.

Godt; saa bliv her saa længe,
Til jeg er omklædt og min Vogn er forspændt.
(Afsides).
Man bliver ikke klog paa den Patron.
(Gaaer).

Fiorella
(ene).
Nei, jeg vil ikke! Jeg vil bort herfra!
O, det var Uret, jeg gav efter for
Min Faders Ønske! — Hvad var det, hun sagde?
„Hvis hun var En, der flakker om og glemmer,
Hvad hun som Fruentimmer er sig skyldig."
Har hun mig mistænkt? Troer hun, at jeg tænker

Paa . . . paa — paa ham? O, nei, det var jo ſtygt!
— Her kan jeg ikke blive, det er viſt.
Jeg rober mig, og ſaa — hvad ſkal jeg her?
Behover han mit Selſkab? Han ſkal giftes,
Saa har han Selſkab nok. Ja, jeg vil hjem!
Lad ham kun glemme mig — jeg vil det Samme.
Det vil jeg — ja, det vil jeg! Naar jeg blot
Var ſkikkeligt herfra! — Der er Titone . . .
Han hjælper mig maaſkee. Aa jo, det gjør han!

Ottende Scene.

Fiorella. Titone.

Titone.

Saa alene, min unge Ven?

Fiorella.

Jeg ſtaaer og venter paa Tadeo og hans Moder, og I kan i den Anledning gjøre mig en Tjeneſte. Vil I være ſaa god?

Titone.

Med Fornøielſe.

Fiorella.

Naar I ſeer mig ſammen med en af dem, vil I da ikke komme hen til os og ſige, der har været et Bud fra min Fader, at jeg ſtrax maa tage hjem.

Titone.

Skal jeg sige det, selv om der intet Bud kommer?

Fiorella.

Naturligviis. — Jeg vilde gjerne vise mig erkjendtlig, naar jeg blot vidste — ja, I saae før paa min Brystnaal og fandt, den var saa smuk. Gjør mig nu den Fornøielse at modtage den.

Titone.

Nei, I er altfor god. I Formiddag forærte I mig et Par Solvhægter —

Fiorella.

Aa, bryd Jer ikke om den Bagatel. See her, det er Eder vel undt. (Giver ham Brystnaalen). Og glem saa ikke, hvad I har lovet mig.

(Gaaer ud i Baggrunden).

Titone

(ene).

Denne unge Person maa man omgaaes meget forsigtigt. Alt, hvad han har paa, sidder saa løst hos ham, at naar man bare seer vist derpaa eller siger noget Smukt derom, saa dumper det ned i Ens Lomme som en Present. Jeg vilde just i dette Øieblik spørge ham, hos hvilken Kjøbmand han har kjøbt den udmærkede Chemise, han gaaer med; men jeg lod det være. Han havde ganske vist strax trukket Chemisen af og gjort mig en Present dermed.

(Gaaer).

Niende Scene.

Tadeo. Siden Fiorella. Tilsidst Titone.

Tadeo
(træder ind).

Hvorledes skal det blive nu herefter?
Paa samme Fod, jeg denne Dag har levet
Med Aniello — nei, det gaaer ei an.
Hvorledes da? Det er dog vel det Bedste,
Jeg taler aabent, ligefrem med hende,
Og lader hende selv mig løse Gaaden.
Det vil jeg. — Ak, der er hun!
(Fiorella kommer ind).

Fiorella.
(afsides).

Han er her!
Gid nu Titone vilde komme, førend
Hans Moder er tilbage.

Tadeo
(til Fiorella).

Jeg har søgt dig.

Fiorella.

Jeg var gaaet ud paa Veien.

Tadeo
(afsides).

Det er svært

At gjøre dette Spørgsmaal. (Høit). Aniello,
Jeg vilde gjerne talt med dig om Noget,
Men lov mig forud, at du strax vil sige,
Om Det, jeg taler om, er dig imod,
Og om du heller seer, det ei berøres.

Fiorella.

Det kan jeg gjerne love.

Tadeo.

Og desuden,
Ifald jeg krænker dig med mine Ord,
Bliv ikke vred paa mig.

Fiorella.

Det skal jeg ikke.

Tadeo.

Nu vel, jeg har en halv Formodning, næsten
— Saavidt jeg nu kan domme — har jeg Visshed,
At du . . . (standser).

Fiorella.

At jeg?

Tadeo

(afsides).

At nei, det er umuligt!
Hvor kan jeg nænne det!

Fiorella.

Du vilde spurgt . . .

Tadeo.

Javist, jeg vilde . . . Men hvad Ret har jeg til
At gjøre dig det Spørgsmaal!

Fiorella.

Spørg du kun.
Det staaer til mig at svare, som mig synes.

Tadeo.

Saa hør da! Fra den første Stund jeg saae dig,
Fandt jeg, at du var vidt forskjellig fra
De unge Mennesker, jeg før har truffet.
Der er saa meget Fiint og Skjønt og Yndigt
Og Lifligt i dit Væsen, og saa Meget,
Der viser mig en tidlig moden Indsigt,
Som den i dine Aar ei let kan findes
Undtagen hos et Fruentimmer.

Fiorella.

(affides).

Hvad?
Hvor vil han hen? O, naar jeg blot var hjemme!

Tadeo.

Forstaaer du mig?

Fiorella

(kort).

Nei, jeg forſtaaer dig ikke.

(afſides).

Hvor bliver dog Titone!

Tadeo.

Ja, jeg mener,
At jeg . . . at man . . . nu ja, jeg troer, den Tanke
Maa hurtig opſtaae, at du er . . . forſtaaer ſig,
Kun ſom Formodning —

Fiorella

(afſides, idet hun urolig ſeer ſig om).

Nei, jeg maa herfra,
Og ſtrax! — Det Skarn Titone!

(Titone kommer travl og hurtig ind).

Titone

(raabende).

Aniello!

Fiorella

(afſides).

Naa, Gudſkeelov!

Titone.

Der var et Bud derude,
At I paa Stedet, nu, nu ſtrax maa tage
Til Eders Hjem, et Bud fra Eders Fader.

Fiorella
(til Tadeo).
Saa maa jeg gaae — gaae ſtrax . . .

Tadeo.
Ak, maa du gaae!

Fiorella.
Du ſeer jo ſelv . . .

Titone.
Ja viſt maa han afſted.
Som Budet talte, var det bedſt, han fløi,
Og ikke gik.

Fiorella
(rækker Tadeo Haanden).
Levvel, indtil vi ſees!

Tadeo.
Naar ſees vi da?

Fiorella.
Det kan jeg ikke vide.

Tadeo.
Ifald du kan, kom ſnart. Jeg er alt nu
Saa vant til, at jeg ſeer dig, taler med dig,
At jeg vil ſavne dig for tungt.

Fiorella.
Du vænner
Dig let og hurtig til en Anden.

Tadeo.

Nei,

Nei, aldrig!

Fiorella.

Lev nu vel!

Tadeo.

Levvel! Men lov mig,
Naar du er hjemme, du vil tænke paa mig.

Fiorella.

Ja — i mit Hjem der vil jeg tænke paa dig.

(Gaaer hurtig).

Tadeo

(affides).

Der gik min Aftenrode ned, og eenſom
Og triſt er Natten, ſom den efterlader.

Tiende Scene.

Tadeo. Titone. Renzolla. Siden Rita.

Renzolla.

Hvor er han henne da?

Tadeo.

Hvem mener Moder?

Renzolla.

Nu, Aniello.

Tadeo
(afsprebt).
Aniello, han . . .
Der kom et Bud, og hun — og han tog hjem.

Renzolla.
Et Bud?

Titone.
Et Bud; og fra hans Fader.

Renzolla.
Saa?
(Til Titone).
Har I da talt med Budet?

Titone.
Ja.

Renzolla.
Hvad Grund
Anførte han?

Titone.
Hvad Grund? Nu skal man see,
En saadan Tølper fører Grunde med sig!
(Rita kommer løbende).

Rita.
Der har vi det! Hvad har jeg sagt bestandig?
Nu er han væk, og rendt med Herrens Hest.

Renzolla.

Hvad er der nu iveien?

Rita.

Hvad iveien?
Ifald det bliver ved som nu, saa vil der
Snart Intet være meer iveien for os,
Men vore Heste, Koer og Gud veed hvad
Ta'er Løbepas.

Renzolla.

Naa, vaas nu ikke! Tael!

Rita.

Jeg stod i Gaarden just, og hang lidt Toi op.
Ved Siden af mig stod en sadlet Hest,
Som Beppo skulde ride bort paa. Naa —
Saa kom den unge Herre, Aniello,
Han svang sig op paa Hesten, bad mig hilse,
At han kom ikke meer igjen, slet ikke;
Men Hesten sendte han igjen imorgen.
Saa jog han bort, som var hans Lomme propfuld
Af Tyvekoster . . .

Renzolla.

Hvad skal det betyde?

Tadeo
(affides).

Jeg veed, hvad jeg bør gjøre. Ta'er hun hjem,
I hendes Hjem er vel en Plads for mig.
(Forlader Scenen).

Renzolla
(utaalmodig).

Men der var jo et Bud! (Til Titone). Hvorfor har I,
Der talte med ham, ikke holdt paa Budet?

Titone.

Holdt paa ham? paa en Karl som en Gardist,
En Goliath? Hvis blot jeg havde vort ham,
Saa var jeg bleven hængende saa fast som
Et lille Stykke Jern ved en Magnetstang,
Og han var rendt afsted med mig. Nei Tak!

Ellevte Scene.

Renzolla. Titone. Rita. Canneloro. Siden Beppo.

Canneloro
(til Renzolla).

Nei, de to Drenge, Parmiero og Cienzo, de sætte mig graa Haar i Hovedet, eller endnu flere, end jeg allerede har. Veed du, hvad jeg nu har faaet at vide? De rende begge gal efter et Par unge Piger en Miils Vei herfra. Det maa være i den Egn, hvor Petrullo boer. Jeg har nu strax skrevet ham til og sendt ham alle de Oplysninger, jeg kunde; og nu skal han hjælpe mig at styre det Uvæsen. De to Knægte skal dog ikke bilde sig ind, at de kan spille mig paa Næsen. Til mig siger de, den Ene, at han ligger paa Hvervning — ja, en net Hvervning! — og den Anden, at han har Ærinder for Hoffet, og

imens føite de omkring og trække Pengene ud af Lommen paa mig, og lade sig ikke see, saa lang Dagen er. — Hvor er Tadeo?

Renzolla.
(seer sig om).

Er han ikke her? Saa kommer han vel strax.

Canneloro.

Og Aniello?

Renzolla.

Han er taget hjem igjen.

Canneloro.

Taget hjem?

Renzolla.

Ja — han har ladet os vide, at han ikke kommer igjen.

Canneloro.

Hvad skal det sige?

Renzolla.

Jeg kan selv ikke blive klog derpaa. Tadeo paastaaer, han er et Fruentimmer.

Canneloro.

Et Fruentimmer?

Titone og Rita.

Et Fruentimmer!

Canneloro.

Men hvad er det for Historier! En Søn af Petrullo er et Fruentimmer?

Renzolla.

Tadeo har talt med Fra Simone. Han har sagt, at Petrullo har slet ingen Sønner.

Canneloro.

Aa, skal vi nu gaae efter Munkenes Sladder! Hvad skulde bevæge Petrullo til at sige, han har en Søn, naar det ikke er saa i sig selv?

(Beppo kommer ind).

Rita.

Der er Beppo med en Seddel til Herren.

Beppo.

Værsgod. Det er fra vor Tadeo.

Canneloro.

Hvad vil han? (Læser). „Jeg lader dig vide, kjære Fader, at jeg tager bort for at opsøge Aniello, og ikke vender tilbage, før det er lykkedes mig."

Renzolla
(forstrækket).

Han er taget bort! Men hvornaar?

Beppo.

Jeg saae ham gaae ud ad Porten for lidt siden.

Renzolla
(til Canneloro).

Men saa maa der strax sendes En efter ham. Endnu kan vi jo indhente ham.

Canneloro
(rolig).

Aa nei — det vil vi ikke.

Renzolla.

Vil vi ikke?

Canneloro.

Gaae du kun, Beppo. (Beppo gaaer). Nei, jeg har mine Grunde (Afsides). Jeg tor bande paa, at den hele Historie er et Kneb af ham og Aniello, for at de kan have en lystig Aften sammen. (Gnider sine Hænder fornøiet). Hahaha!

Renzolla.

Og det kan du lee ad? Tadeo, der ikke er vant til at gaae ti Skridt udenfor Huset paa egen Haand, ham skal vi overlade til sig selv, og ovenikjøbet nu, da det lakker mod Aften?

Canneloro.

Det er ikke sagt, at han er overladt til sig selv.

Renzolla.

Men du horer jo, han er gaaet for at opsøge Aniello, der har forladt os.

Canneloro.

Snitsnat, det troer jeg ikke.

Renzolla.

Du troer det ikke! Har Aniello da ikke taget en af dine Heste og er jaget bort?

Canneloro.

Hvad? Hahaha — har han taget en af Hestene? (Afsides). Ja, jeg tænkte nok, jeg ikke tog feil af den Krabat. De har bestemt Noget fore.

Renzolla.

Og det vil du ikke gjøre Noget ved?

Canneloro.

Nei, siger jeg dig.

Renzolla.

Ja, vil du ikke, saa vil jeg. — Rita, siig, de skal lade min Vogn kjøre frem. Jeg vil selv tage bort.

Canneloro.

Du skal ikke tage fra Stedet.

Renzolla.

Det lader jeg mig ikke forbyde. Er Tadeo din Søn, saa er han ogsaa min. Gjør, som jeg siger, Rita.

Canneloro.

Du bliver, Rita! - I skal lystre mig! Er jeg

Herre her i Huset, eller hvem er det? Der skal ikke søges iaften. Paa den Vei kan Tadeo ikke fare vild, hvis han ogsaa er alene. I skal see, vi har ham igjen iaften, maaskee lidt silde — (Afsides leende) og maaskee med en lille Donner. (Høit). Han kommer tilbage af sig selv, det caverer jeg for.

Renzolla.

Caverer? Naar han er bleven overfaldet, udplyndret og slaaet fordærvet, hjælper det saa, du caverer for ham? Jeg siger, der skal og der maa søges efter ham.

Canneloro.

Og jeg siger Nei — nei, nei for Pokkeren!

Renzolla.

Det bryder jeg mig ikke om.

Canneloro.

Du skal bryde dig derom. — Hør nu, Renzolla, vi har levet over 25 Aar sammen, og der har aldrig været et ondt Ord imellem os —

Renzolla.

Jo, der har. Det er ikke første Gang, du er stridig og egensindig.

Canneloro.

Men saa har du altid som en fornuftig Kone givet efter for mig.

Renzolla.

Det er ikke sandt. Jeg har aldrig givet efter for dig.

Canneloro.

Hvad er det for Snak! Der staaer Titone, og der staaer Rita; spørg dem!

Titone

(trækker paa Skuldrene).

Hvad der er sandt, er sandt. Jeg kan ikke huske, at hun nogensinde har givet efter for Jer.

Rita.

Det kan jeg heller ikke huske.

Canneloro.

Saa skal hun nu give efter for mig! Gjør mig ikke gal i Hovedet. For idag skal vi holde os rolige. Tadeo er intet Svobelsebarn. Og dermed Basta! Ikke et Ord vil jeg høre mere. Kom!

(Han gaaer ind; de Andre følge efter).

Fjerde Act.

Egnen udenfor Petrullos Huus.

Første Scene.

Petrullo, Licarda og Adriana, af hvilke de to sidstnævnte sidde ved Bordet udenfor Huset og græde. Siden Cola.

Petrullo.

Ja, græd kun! I har Aarsag til at græde.
Skal velopdragne Pigeborn som I,
Skal en honnet Mands Dottre tee sig saadan?
Hvad maa nu Messir Cannelore tænke?
Han skriver til mig, beder mig om Bistand.
To Sonner af ham er' paa gale Veie,
Har Amouretter med to unge Piger
I den Egn, hvor jeg boer. Han selv har kapret
Et Brev fra En af dem, fra ham ved Hoffet.
— Jeg foer strax op og tænkte ved mig selv:

Det skal man ikke sige paa vor Omegn,
At Sligt kan skee og Ingen ta'er sig af det.
Saa seer jeg et Postscriptum i hans Brev:
Den eine Pige kalder sig Licarda,
Den anden Adriana! — Skam Jer! Skam Jer!
I, mine egne Døttre, I har givet
En brav Mand Grund til en retfærdig Anke!
Og hvad skal jeg nu svare ham? Hos mig,
Her i mit Huus, her er det, han skal søge!
Fy fy!

Licarda.

O, skaan os, Fa'er!

Petrullo.

Skaan I Jer selv!
Skaan I Jert Rygte! Det er det, der kræves.
— Ja, jeg er smukt prostitueert! Han tænker,
At mine Børn kan være hans et Monster;
Han viser mig den Tillid, at han beder
Mig om min Søn til Selskab for hans egen.
Og nu — naar han erfarer, at jeg Stakkel
Først ingen Sønner har, og dernæst —

Adriana.

Fader!
Men vær dog billig! Er da dette vor Skyld?
Du selv har sendt ham Fiorella —

Petrullo.

Snak!
Men det er Jer Skyld, at den ene Nød
Vil nu forværres for mig ved den anden.
Men er det galt for mig, Jer er det værst.
Hvad har I tænkt Jer, en saa rig Mands Sønner
Kan mene med det Hele? Ægte Jer?
Bild Jer det ind! To fine Cavallerer,
Den Ene Officeer, den Anden Hofmand,
Jo, Folk som disse skal man stole paa,
Naar de gjør Løfter til et Fruentimmer!

Licarda.

Men, Fader, hvis de meente det oprigtigt —?

Petrullo.

Det gjør de ikke, og det veed I godt.
Men jeg veed Pokker ikke, naar en Pige
Gaaer klædt lidt smukt, saa troer hun strax, at Stadsen
Gi'er hende samme Ret som fine Damer.
Den Pynten, Stadsen, den har Fanden skabt!

Adriana.

Det er din egen Villie. Du har selv
Foræret os det Meste, som vi gaae med.

Petrullo.

Vist har jeg — deels fordi jeg kan, og deels
Fordi . . . fordi — nu, jeg har Intet mod,

At mine Børn sig holde smukt og propert.
Det skal man gjøre for sin Omgangs Skyld,
For Verdens Skyld — men ikke for at fede
Sin Stolthed, sit forfængelige Sind.

(Her kommer Cola ind med nogle Redskaber, som han sætter fra sig).

Men nok sagt! Jeg skal nu herefter passe
Lidt bedre paa Jer; tag Jer nu iagt!
Naar jeg just vil, skal Den, der vil mig narre,
Staae tidligt op. — Og disse fine Herrer,
Hvis jeg faaer fat paa dem, skal holdes an
Og transporteres ind til deres Fader.
— Gaae I nu op paa Jeres Kammer!

Adriana.

Skal vi
Nu sidde der og kukkelure!

Petrullo
(streng)

Ja,
Det skal I, naar I ei forstaae at arte
Jer, som I burde. Ind med Eder begge!
Og lad Jer ikke see for nogen Sjæl
Herudenfor iaften! Har I fattet?

(Ricarda og Adriana gaae ind).

Cola
(afsides).

Det var en forsvarlig Sparlagens Præken. Ja, det er jo ogsaa en Fandens Historie, at de to Herrer

ere Sønner af den rige Kjøbmand. Saa kan nok vore Pigeborn skyde en hvid Pind efter dem.

Petrullo
(der har gaaet op og ned i sine egne Tanker).

Jeg forstaaer mig ikke paa, at jeg aldrig en eneste Gang har seet noget til disse to Snushaner, og de maae dog have luftet heromkring flere Gange. Har du aldrig seet dem her, Cola?

Cola.

Jeg? Hvor kan I troe! — Naar I er borte, passer jeg mit Arbeid, og tænker ikke paa noget Andet. At jeg skulde passe paa Eders Døttre, har jeg ikke vidst.

Petrullo.

Jo, nu skal du passe paa dem. Jeg skal sige dig, Messir Cannelore har skrevet mig Noget i sit Brev, som jeg med Flid fortav for mine Pigeborn; det er ikke værdt, at de veed, jeg er bleven sat i Kundskab derom. Han skriver, at der iaften er bestemt et Møde mellem dem og de to Galaner.

Cola.

Hvad hører jeg! Aa fy! (Afsides). Har han nu faaet det at vide!

Petrullo.

Men nu er det fordømt, at jeg lige nu maa gaae; jeg skal efter Løfte være tilstede her i Nabolavet

ved et Syn, der optages, og det er ikke sagt, jeg kommer saa betids igjen. Bliv derfor du her, tag en af Folkene tilhjælp og anhold, hvem der synes dig mistænkelig. Jeg saae jo helst, det gik stille af, og vil ikke gjerne vække Opsigt; men hvad der bor skee, det skal skee.

Cola.

Husbond kan stole paa mig og overlade mig Alting. Naar jeg træffer de to unge Herrer, skal jeg afgjøre hele Sagen underhaanden med dem.

Petrullo.

Underhaanden? Jeg skal give dig en Dragt Prygl underhaanden. Hvem har bedet dig om at afgjøre Noget? Kan du ikke faae Fingre paa dem, saa jager du dem fra Huset. Men hvad der er at afgjøre, det skal jeg nok selv sørge for, naar jeg kommer hjem.

Cola.

Ja, saa lad det blive derved. Jeg er lige fornøiet.

Petrullo

(gaaer igjen op og ned i sine egne Tanker).

Det var en stor Feil, at jeg sendte Fiorella bort. Jeg savner hende overalt, ved min Bedrift og ved mine Regnskaber — og ved denne Leilighed kunde hun være mig til saa megen Nytte. Hun har ingen

Kjærligheds-Historier og ingen Galskab i Hovedet. Ja, det var en Feil af mig.

Cola
(der følger efter ham).

Det Samme har jeg hele Tiden tænkt. Det var en Dumhed, Husbond.

Petrullo
(som før).

Og nu er hun ovenikjøbet paa et fremmed Sted og i Mandfolkeklæder! Hvad kan hun ikke være udsat for! Ja, jeg følte det selv, og havde derfor ikke ret Mod til at følge ind med hende hos Kjøbmanden. Hm! Hm! Det var en stor Feil, at jeg sendte hende fra mig!

Cola
(som før).

Ja, det var en Æselstreg, Husbond!

Petrullo
(vender sig om, vred).

Aa, hold du din Mund! Skjøt dig selv, og raisonneer ikke!
(Gaaer).

Cola
(ene).

Altsaa Husbond er kommet under Fund med Sammenkomsten iaften! Ja, hvem skal jeg nu hjælpe, ham eller de unge Mennesker? Licarda og Adriana og de to Herrer har stukket mangen god Skilling til

mig, og jeg kan vente Mere; dem skylder jeg Taknemmelighed. Hvad stikker Husbond til mig? Grovheder, og af dem kan jeg vente flere. Havde han endda ved denne Leilighed lovet mig et lille Tillæg i min Løn eller en Douceur; men nei! ikke et Ord derom! Han har ikke den ringeste Menneske-Forstand. Ja, hvis han bare havde sagt mig et Par venlige Ord — for Andet forlanger jeg igrunden ikke — hvis han f. Ex. havde sagt: „Min kjære Cola, der har du en lille Sum til at gjøre dig tilgode for. Du kan trænge dertil. Jeg veed, du arbeider som en Hest og har knap det Foder, en Hund behøver." Men Ingenting siger han. Saa kan jeg ikke hjælpe ham. Det kan man ikke forlange af et Menneske. Det gaaer over Ens Kræfter.

(Gaaer tilvenstre med de Redskaber, han har sat fra sig).

Anden Scene.

Tadeo

(kommer ind fra Baggrunden).

Hvor denne Aftenvandring langsmed Kysten
Var eensom og høitidelig og skjøn!
Paa Veien traf jeg Ingen. Soens Vande
Alene fulgte med mig. Hist og her
Gled mig en Baad forbi; en dæmpet Sang,
Et Raab derfra kun naaede mit Øre.
Hinsides Bugten hæved' sig Vesuv,

Men, som det syntes, bragt i Ro; kun hvide
Røgstotter steg fra Krateret iveiret.
Mit Bryst blev varmt og fuldt; det var mig næsten,
Som om jeg fra min Barndom havde længtes
Just efter et saa eensomt, saa fortroligt,
Saa uforstyrret Samliv med Naturen.
— Ja, jeg forstaaer min Længsel, jeg forstaaer,
Hvad jeg har dunkelt søgt i mine Bøger,
Og ingen af dem gav mig. Det er Livets
Og Kjærlighedens Fylde, jeg har savnet.
Just det har Aniello meent; af den Grund
Hun bad mig flygte fra det døde Bogstav
Til Capri, til Sorrent, til tusind Steder,
Hvor muntre Mennesker har travlt og virke.
O, hvis jeg kunde det ved hendes Side!

(Seer sig om).

Her er det jo, hun boer.

(Nærmer sig Huset).

Tredie Scene.

Tadeo. Cola (fra venstre Side).

Cola
(affides).
Hvem er den Herre? Vil han os Noget?

Tadeo
(bemærker Cola).
Der staaer en Mand;

Ham kan jeg spørge. — Sig mig, gode Ven,
Om ei der boer en Landmand her, Petrullo?

Cola.

Petrullo? En Landmand? Lad mig huske mig
om. — Vil I ellers tale med ham?

Tadeo.

Nei, med hans . . . med hans Søn.

Cola.

Hans Søn? Saa? Kjender I hans Søn?

Tadeo.

Javel, det gjør jeg.

Cola
(afsides).

Det er mere, end den stakkels Petrullo selv gjør.
(Høit). Hvor har I gjort hans Bekjendtskab?

Tadeo.

I Byen, i min Faders Huus.

Cola.

Og hvem er da Eders Fader?

Tadeo.

Min Ven,
Du gjør mig mange Spørgsmaal uden Nytte.
Men jeg kan gjerne føie dig. Min Fader
Er Messir Canneloro.

Cola
(afsides).

Hvad? En tredie Søn af Kjøbmanden? Ham kan vi ikke bruge. Vi har Ovakleri nok med de to. (Høit og studs, idet han sætter Hatten paa). Nei, her boer Ingen, der hedder Petrullo.

(Gaaer, bag om Huset).

Tadeo.

Hm! saa har da
De Folk, jeg nylig spurgte, viist mig feil.

(Gaaer).

Fjerde Scene.

Licarda. Siden Cola og Parmiero.

(Fra denne Scenes Begyndelse indtræder en Midsommer-Aftens lyse Dæmring med Maaneskin, og forbliver saaledes til Stykkets Slutning).

Licarda
(kommer forsigtig ud fra Huset).

Mon her var Nogen? eller er det blot
Min Uro, der mig stedse lader frygte?
Hvis Fader saae mig . . . men han er viist gaaet.
Jeg veed, han havde Noget at besørge.

(Vender sig om).

Der staaer jo Cola . . . Pst! O, hør mig! kom!

(Cola kommer ind igjen).

Cola.

Her er jeg.

Licarda.

Veed du, om min Fa'er er her?

Cola.

Nei, vi er' sikkre for ham. Han er væk.

(Parmiero træder hurtig og ubemærket ind).

Licarda
(til Cola).

Du har vel ikke seet, om Parmiero
Er allerede kommen?

Parmiero
(træder frem).

Min Licarda!

Licarda.

Du her!

Parmiero.

O, du har ventet mig!

Licarda.

Ak, næsten
Imod min Villie. Men du drager Fordeel
Af min Urolighed og Angst. Min Fader
Er underrettet om vort Forhold.

Parmiero.

Er han?
Hvad bragte ham paa Spor?

Licarda.

Din egen Fader
Har mærket Noget.

Parmiero.

Saa? Jeg frygter halvveis,
Cienzo bærer Skylden. Han har afsendt
Et Brev med en af Faders Folk; og Brevet
Er, som jeg hører, ikke afleveret,
Men sikkert snappet op. — Saa tør vi neppe
Aften blive her.

Licarda.

Nei, men i Haven.

(Til Cola, venlig).

Du venter jo — ei sandt? og passer paa.

(Gaaer med Parmiero tilvenstre).

Cola

(ene).

Ja, passe paa, skal jeg; det har Husbond selv befalet mig. Men nu gjør jeg nok bedst i at passe paa den unge Hofmand, om han ikke er i Farvandet. (Idet han vil gaae). Men hvad er det for to Fruentimmer, der komme der? Nu har jeg seet saa galt før? Den Ene er jo Kjøbmandens Kone — jeg har engang truffet hende derinde i Byen. Og hendes Søn, Officeren, er her! Han vil nok ikke blive meget fornøiet over, at hans Mama træffer ham. Hvordan

faaer jeg hende herfra igjen? Vie! — vi maae være forsigtige.

(Gaaer tilside).

Femte Scene.

Cola (skjult). Renzolla. Rita.

Renzolla.

Det er vist her, Rita. See til, du kan faae fat paa En.

(Rita gaaer hen til Huset, banker paa og seer ind ad Vinduerne).

Cola

(afsides).

Det er ganske rigtig Kjøbmandens Kone, og hun seer bøs ud.

Rita.

Jeg kan ikke see saa meget som en Kat derinde.

Renzolla.

Ja, jeg maa have Vished i denne Sag. Der er Tale om min Søn; det er ingen Børneleg — min Mand maa saa sige, hvad han vil.

Cola

(lyttende; afsides).

Hun taler om sine Sønner; saa er det min Sjæl derfor, hun kommer.

Rita.

Bare Herren ikke bliver vred over, at vi ere kjørte herhen.

Renzolla.

Det bryder jeg mig ikke om.

Rita.

Faaer han det at vide, saa sætter han bestemt lige strax efter os.

Renzolla.

Det maa han gjerne.

Cola
(afsides).

Det gaaer ikke an, hun bliver; jeg maa feie hende herfra. (Træder frem). Med hvem vil I tale?

Renzolla.

Med den gamle Petrullo.

Cola.

Den gamle Petrullo er i sine Forretninger langt ude i Landet, og kommer ikke hjem før engang i næste Uge.

Renzolla.

Saa kald en af hans Døttre ud.

Cola.

Hans Døttre er' paa Farten, den Ene i Byen, den Anden her i Omegnen.

Renzolla.

Er der da ingen af hans Folk tilstede?

Cola.

Jo, jeg er tilstede.

Renzolla.

Men En, som man kan tale med, som man kan søge Underretning hos.

Cola.

Naar I ikke synes, at den Underretning, jeg giver Eder, er god nok, saa maa I skaffe Jer den bedre.

Renzolla.

Men hvad er du for en Bøffel? Er det at tale til Folk?

Cola.

Bøffel? Hvad bilder I Jer ind? Troer I ikke, vi har seet Folk herude før idag?

Renzolla.

Maaskee det er Folk derefter. Du skal agte paa, hvem du har for dig. Min Mand er Messir Cannelore, Kjøbmanden —

Cola.

Er han Jeres Mand? Saa var det bedst for Jer, om I blev hjemme og passede paa ham.

Renzolla.

Pasſede paa ham? Hvad vil det ſige?

Cola.

Det vil ſige ſaa Meget, at naar Mesſir Canneloro inde i Byen lever med en gift Mands Kone, ſaa var det bedſt for Jer . . .

Renzolla.

Hvad ſiger du? Din Hundedreng, din Galgenfugl! Saaledes tør du tale om en Mand ſom Canneloro?

Rita

(afſides).

Naa, her kommer ſmukke Hiſtorier for en Dag!

Renzolla.

Det var bedre for dig, at din Moder aldrig havde født dig. En Karl ſom du, der ikke kan ſtaae lige paa Benene, du tør komme med ſaadanne Paafund? Din Lurendreier, din Grobian, din opſkudte Paddehat, din Stodderkonge, din Bjørnetrækker . . .

Cola.

Er I ikke ſnart færdig? Troer I, jeg har Tid til at ſtaae her og høre paa Jeres Erbarmeligheder? Gaae I hen, hvorfra I kom, til Byen, til Sælgekonerne ved Stranden; det er Selſkab for Jer.

(Gaaer gjennem Gangen bagom Huſet).

Renzolla.

Har jeg ikke ærgret mig over den Kjæltring!

Rita.

I skal ikke bryde Jer om, hvad han siger. Det kan jeg aldrig troe om Herren. En gift Mands Kone — nei! Naar det endda havde været et løst og ledigt Fruentimmer; det holder jeg ham ikke for god til.

Renzolla.

Enten det er et gift eller et ugift Fruentimmer, skal jeg ringe saadanne for min Mands Øren, at han skal faae andre Tanker. Kom, lad os gaae. (Gaaer, men vender strax om igjen). Nei, jeg maa have fat igjen paa den Knægt. Kald ham ud! Han skal ikke slippe saa let. Han skal sige mig, hvorfra han veed Noget om den Historie.

Rita.

Det er en grov Karl. I faaer ikke et klogt Svar af ham.

Renzolla.

Saa vil jeg skjelde ham ud. Saadan en Hallunk! saadan en Dagdriver! Til mig tør han tale, som han gjorde!

Rita.

Lad Jer sige. I kommer til at fortryde det.

Renzolla.

Jaja — han skal høre fra mig. Og min Mand — i hans Alder! Rita, vi maae hjem. Med ham skal jeg først snakke.

(De gaae).

Sjette Scene.

Adriana og Cola (fra Huset).

Cola

(der gaaer forud).

Kom kun! Det hjalp — hun er allerede borte. Hun har nu faaet Andet at bekymre sig om.

Adriana.

Hvem er borte? Hvad er det, du vil fortælle mig?

Cola.

Der er Ugler i Mosen. Hele Kjøbmandens Familie har været og snuset her, først en af hans Sønner, som jeg ikke har seet før; saa hans Kone med en lille, ganske kjøn Laptaske derfra, og nu kommer nok snart Kjøbmanden selv anstigende.

Adriana.

Men hvad skal alt dette betyde? — Og min Fa'er? Du nævnede jo ham . . .

Cola.

Ham kan I vente hvert Øieblik. Han veed, at de unge Herrer komme her iaften.

Adriana.

Hvad gjør vi saa? Hm, hm! Naar bare Cienzo var her! Skulde jeg ikke gaae ham imøde? Jeg veed, han er ængstelig for at træffe Fa'er.

Cola.

Ja, meget Mod har han nok ikke.

Adriana.

Aa Mod! Men det maa jo altid være ubehageligt for ham at høre Bebreidelser. — Ja, saa gaaer jeg, og du maa holde Udkig paa Veien.

(Begge gaae bagom Huset).

Syvende Scene.

Fiorella

(i Mandsklæder, kommer fra Baggrunden).

I blege Maanestraaler! I, der gjække
Den Vandrende, og hylle Mark og Skov
I drømmerifte Taager, er det Eder,
Der gjøgle for mig og min Hu forvirre?
Jeg tog imorges hjemmefra; og dog
Mig synes nu, at der er gaaet en lang Tid,
At noget Mærkeligt, at noget Farligt

Er hændt mig. Har maaskee jeg været borte
I længer Tid, i flere Aar maaskee,
Og bilder mig kun ind, det er en Dag?
Nei, nei, der feiler jeg! Hiin Green derhenne
Imorges knækket hang som nu. Aloen
Med sine spidse Blade stod ved Grøften
I samme Høide, som den nu gjør. Alting,
Mit Øie falder paa, er uforandret.
Maaskee det da er mig, der er forandret.
Hvori da? og hvorfor? Jeg veed det ikke.

Jeg veed det ikke? Holdt — maaskee! Herinde,
I Brystet, synes mig, der er uroligt;
Og underveis, naar Foden vilde frem,
Gik Tankerne tilbage.
Jeg har Grund til
At tænke efter. Var det ei som Mandfolk,
Jeg vandt Tadeos Venskab? Naar han seer mig
Som Fruentimmer, vil jeg da ham tækkes?
O, tilgiv mig, du straalende, du skjønne
Natseilerske paa Himlen! at jeg nylig
Bebreided' dig din gjækkende Natur.
Jeg selv har gjort mig skyldig i det Samme,
Og beder nu, for jeg har gjækket Andre.

Frisk Mod! Saalænge jeg har Mandsdragt paa,
Vil jeg dog lade see Mands Mod og Hjerte.
Men, naar jeg lægger denne Dragt, da kommer
Å Tanker, der har fulgt med mig iaften,

Ja, der var' smertefulde, og som dog
Jeg villig lod mig fanges af, — i Nattens
Fortrolighed og Stilhed tør I komme!

(Gaaer ned ad Gangen bagom Huset, men vender strax tilbage).

Hvem saae jeg der? Det var jo Adriana,
Og med en fremmed Cavaleer — Hvordan?
Alene med ham her? Hvad skal det sige?
Det gad jeg gjerne vidst.

(Seer sig om).

Her kan jeg staae.

(Gaaer i Skjul ved en af Siderne).

Ottende Scene.

Fiorella (skjult). Adriana og Cienzo (fra Gangen bagom Huset). Siden Parmiero og Licarda (fra venstre Side).

Cienzo.

Men troer du ikke, at din Fa'er kan komme?

Adriana.

Selv om det skeete, har vi vel en Udvei.
Men frygter du saa meget for ham?

Cienzo.

Frygter!
Det er for din Skyld, kan du nok begribe.
Hvis han erfoer —

Adriana.

Nu ja, hvis han erfoer!

Er det da ikke nu din Hensigt, snart
At tale med ham? Kommer du ei nu,
For at vi To bestemme kunne Tiden?

Cienzo
(forlegen).

Jeg vilde det vist gjerne. Men jeg tilstaaer,
Det er mig vanskeligt ved mine Forhold.

Adriana.

Kan denne Vanskelighed ikke hæves?

Cienzo.

Det er umuligt!

Adriana.

Hør mig nu, Cienzo!
Imorges allerede har jeg sagt dig
Min Mening; tro mig kun, det var mit Alvor!
Du siger, at det er umuligt for dig
At tale med min Fader. Men hvorfor
Har du da søgt mig, har forfulgt mig, bragt mig
Ved kjærlig Tale til at stole paa dig?

Cienzo.

Jeg tænkte, Tiden vilde bringe Hjælp.

Adriana.

Nei, du har tænkt, jeg tog det ei saa noie.
O, skam dig dog! Jeg seer, min Fa'er har Ret!
Paa Eders Løfter kan man ikke stole;

I fine Herrer bryde Jer kun lidt om
En stakkels Pige, hendes Sorg og Taarer.
Gaae! gaae! Forlad mig kun!

Cienzo.

Ak, Adriana!
Naar blot du vilde høre mig! Jeg mener
Det bedre med dig, end du troer.

Adriana.

Saa tael
Den Dag imorgen med min Fader.

Cienzo.

Nei —
For Øieblikket kan jeg ikke — hør mig!

(Fiorella træder frem).

Fiorella
(til Cienzo).

I kan det ikke? Men med falske Løfter
Bedaare hende, kan I det da bedre?

Cienzo
(forbauset til Adriana).

Hvem er den Herre?

Adriana
(for sig selv).

Seer jeg ret? Hun her?

(Her træde Parmiero og Licarda ind og blive forundrede staaende i Baggrunden).

Fiorella
(til Cienzo).

Hvad har I her paa denne Tid at gjøre?
Har I et Ærinde, saa skal I vide,
At det er Husets Herre, I skal gaae til.
Men hvis I skyer hans Aasyn, hvis I frygter
At vise Jer for ham, da er det Tegn til,
I er paa uret Vei, og at I skjuler
Bag glatte Ord uredelige Tanker.

Cienzo.

Hvordan?

Parmiero.

Han vover —?

Licarda
(afsides).

Det er Fiorella!

Adriana
(der imidlertid har søgt at berolige Fiorella).

O, tie dog stille! Han har ikke meent det
Saa slemt, som du troer.

Licarda
(der ligeledes gaaer hen til Fiorella).

Hør kun et Minut . . .

Fiorella.

Licarda, ogsaa du!

Parmiero
(til Cienzo).
Hvad er dog dette?
Hun klynger sig jo til ham!

Cienzo.
Adriana
Omfavner ham : . .

Parmiero
(til Fiorella).
Hvem er I? og hvad vil I?

Fiorella
(til sine Søstre).
Slip mig!
(Til Parmiero).
Jeg vil forsøge paa at lære
Ham der, hvad han en brav Mands Hus er skyldig.
(Til Cienzo).
Hvis I har indbildt Jer, at Stand og Rigdom
Beskytted' Jer, har I forregnet Eder.
Og har I tænkt, en Datter af Petrullo
Var uden Forsvar, skal I see, I feiler.
Det skal I mærke Jer, og det skal Hver,
Der stjæler sig til denne Gaard, og ikke
Tør være frit bekjendt, hvorfor han kommer,
Skjvo han er, saa er han udsat for,
Vi jage ham herfra med Gaardens Hunde.
(Til sine Søstre).
Og kom nu med!
(Tager dem ved Haanden og vil gaae).

Parmiero
(fører hende tilbage).
Nei, vent! I har fornærmet
Med Eders Ord ei mindre mig end ham;
Og det kan Ingen af os taale. Viis nu,
At I har Mod med Kaarden som med Munden.
(Han og Cienzo trække Kaarden).

Licarda
(til Parmiero).
O, for Guds Moders Skyld!

Parmiero
(til Licarda).
Gaae bort! Jeg mærker,
At I 'er' falske Begge.
(Til Fiorella, heftig).
Drag Jer Kaarde!
Forsvar Jert Liv! Hvis ikke, frygt min Hævn!
Drag Kaarden, siger jeg!
Trænger ind paa Fiorella, der viger nogle Skridt tilbage og drager Kaarden, da i det Samme Tadeo kommer ind og ved at see og gjenkjende Fiorella iler til).

Niende Scene.

De Forrige. Tadeo.

Tadeo.
Nei, holdt! nei, stands!
(Til Cienzo, idet han tager Kaarden fra ham).
Giv mig din Kaarde!

Fiorella
(afsides).
Det er jo Tadeo!

Cienzo.
Du her, Tadeo!

Tadeo
(til Parmiero, idet han stiller sig foran Fiorella).
Det er mig, du først
Maa skifte Vaaben med, og over mig
Gaaer Veien, hvis din Kaardespids du retter
Imod et Bryst, der er mig dyrt og helligt.

Parmiero.
Men hvad skal det betyde?

Tadeo.
Tie! Forsvar dig!

Parmiero.
Men vil du stille dig mod os?

Tadeo.
Det vil jeg —
Mod dig, mod ham, og mod Enhver, der vover
At overskride dette Sted, jeg staaer paa.

Fiorella
(afsides).
Ja, han har Mod!

Tadeo.

O, Skjendsel, at I begge
Med væbnet Haand vil overfalde Den,
Hvis Ungdom ubeskyttet er mod Eder.
I er' uværdige den Stand, I attraae
At regnes til, uværdige . . . .

Parmiero.

Tadeo!
Jeg raader, vogt din Tunge!

Tadeo.

Kast da Kaarden!

Parmiero.

Min Kaarde! Nei, saa kom kun an!
(Idet de gjøre Udfald mod hinanden, komme de Efternævnte hastig ind).

Tiende Scene.

De Forrige. Canneloro, Renzolla og Petrullo, Alle fra samme Side. Senere Cola.

De Indtrædende.

Hold inde!

Canneloro.

Men er' I gale?

Renzolla.

(slaaer Hænderne sammen).
Nei, har man seet Mage!

Petrullo

(til Fiorella).

Men, Barn! med blottet Kaarde! Ind med dig,
Og klæd dig om! Den Dragt gjør dig forstyrret.

(Fiorella gaaer ind i Huset).

Renzolla

(til Tadeo)

Og du har sat mig i en Angst!

Tadeo.

Min Moder!

(Stillingen i det nærmest Følgende er, regnet fra høire Side, denne: Licarda, Adriana; dernæst Petrullo og Canneloro. der vende Ryggen mod hinanden; saa Parmiero, Cienzo. Renzolla og Tadeo).

Canneloro

(til Parmiero og Cienzo).

I er' to smukke Personnager, begge!
I gjør mig Ære, mig og min Familie!

Petrullo

(til Licarda og Adriana).

Der seer I, hvad der følger af Jer Daarskab!
Jer' Søster, der var før forstandig, hun
Er trukket med af Jer. I bli'er til Fabel
For hele —

Canneloro

(som før).

Først I føiter om —

Petrullo
(som før).

— For hele . . .

Canneloro.

I gaae paa Værtshuus — fy! I poculere,
I spille, gaae paa Dands med unge Piger . . .

Petrullo
(utaalmodig og med høiere Stemme).

Jeg siger, at I begge bli'er til Fabel
For hele Nabolavet —

Canneloro
(vender sig om).

Hør, Petrullo!
I maa min Sandten ikke staae og snakke
I Ryggen paa mig, naar jeg her —

Petrullo.

For Pokker,
Det er jo Jer, der bringer mig fra mine
Concepter —

Canneloro
(igjen til Parmiero og Cienzo).

Ja, I spille, svire, sværme,
Og for at krone Jeres Galskab, føre
I Vaaben mod Jer Broder —

Petrullo
(til sine Døttre).

Lad Jer sige!
Opgiver ganske den . . .

Parmiero.

Men, kjære Fader . . .

Canneloro

(til Parmiero).

Ti' ſtille, ſiger jeg.

Petrullo

(vender ſig om).

Nei, tie ſtille,
Nei, Mesſir Canneloro, naar jeg taler
Som Fader her til mine Børn . . .

Canneloro

(vender ſig ligeledes).

Hvad nu?
I er da ret en vanſkelig Patron!
Naa, ſiig da, hvad I vil. Jo, I har Ære
Af Eders Børn. I bildte mig jo ind,
At I er Herre, ſom ſig bør, i Huſet;
At Ingen af dem turde knyſe — og nu,
Nu har I ſelv paa Veien maattet tilſtaae,
At det er Eders Døttre, mine Sønner
Har Maſkepie med.

Petrullo.

Men kan jeg for det?
Har jeg maaſkee da ikke prøvet for dem?
Har jeg da ikke ſat en Mand paa Vagt,
For at befrie mit Hus fra ſlige Gjæſter,

Som Ingen skjotter om, to smukke Herrer,
Der bringe mig og Mine Spot og Skade.

Canneloro.

Saa sagte, Mand! Hvad har I da saa stort
Mod mine Drenge? Troer I, de er' ikke
Fornemme nok for Eders Børn?

Petrullo.

Passiar!
Men mine Døttre taaler ei at bringes
I Folkemunde. De er' lidt for gode,
Til at den første, bedste Cavalleer
Med favre Ord skal bringe dem til Fald,
Og siden lade dem ynkværdigt sidde.

Canneloro
(afsides).

Hm! han har Ret!
(Til Parmiero og Cienzo).
Hvad siger I dertil,
Vindbeutler, som I er, at I vil lokke
For to honnette Piger, skjondt I aldrig
Har tænkt at gjøre Alvor af det —

Parmiero.

Fader,
Du gjør os Uret! Vi har onsket begge
At gjøre Alvor af det.

Cienzo.

Ja, det har vi.

Parmiero.

Men vi har frygtet for, du var imod det.

Renzolla

(til Canneloro).

Der kan du see! Det var min Mening strax.

Canneloro.

Imod det? Ja . . . I kan da vel begribe,
At jeg vil spørges ad; at jeg som Fader
Kan have mange Grunde til et Nei.

Parmiero.

O, hvis du kjendte disse Piger!

Canneloro.

Hør,
Petrullo, først og fremmest vil jeg see dem.

Petrullo.

Det kan I snart. Jeg seer, at de er' trøbne
I Skjul derhenne.

(Gaaer hen til Licarda og Adriana, der have trukket sig tilbage til Huusdøren, og fører dem frem).

Canneloro.

Det er Deres Døttre?
Men det er jo to nydelige Piger!
Og ret med et galant og zirligt Væsen.

Petrullo.

Ja, hvorfor ikke? Jeg fra Byen troe,
At vore Born paa Landet fødes op
Med Creaturerne.

Canneloro

(til Parmiero og Cienzo).

Og dem har I
Forstaaet at snuse op, I Fandens Drenge!
Og kapret deres Hjerter — hahaha!
Men vent nu — jeg har først et Ord at snalle
Med Manden her.

(Til Petrullo).

Ja, Eders Døttre seer jeg.
Men sig mig nu, hvad var det for en Søn,
I sendte mig til Selskab for Tadeo?

Petrullo.

Det var den bedste, som jeg havde.

Canneloro.

Altsaa,
Det er en Pige?

Petrullo.

Ja, det er en Pige.

Tadeo

(afsides til sin Moder).

Der kan du see, at jeg tog ikke feil.

Canneloro
(til Petrullo).
Nu godt, med hende vil jeg tale.

Petrullo
(raaber ind ad Husdøren).
Cola!
Siig til min yngste Datter, hun skal komme.

Tadeo.
Hun kommer, Moder!

Renzolla.
Ja, giv nu blot Tid!

Canneloro.
Og tør man vide, af hvad Grund I sendte
Jer' yngste Datter i mit Hus som Mandfolk?

Petrullo.
Lad dette være godt. Det var en Dumhed,
Som jeg har bødet for, og nu fortryder.
(Cola kommer fra Huset).

Cola
(til Petrullo).
Hun kommer strax — naar hun er omklædt.
(Vil gaae igjen)

Renzolla.
Hold ham!

Der er han jo!

(Til Canneloro).

Ham er det. Han har sagt . . .

Canneloro.

Hvad, han?

(Til Cola).

Kom hid!

Cola

(seer spørgende paa Petrullo).

Hm — skal jeg komme hid?

Petrullo.

Naar han vil tale med dig . . .

Cola

(til Canneloro i nogen Fraskand fra ham).

Nu, hvad Godt?

Canneloro.

Siig mig, Krabat! — ja, kom kun hid! — af hvilken
Skarndynge kommer du? Og hvilken pjaltet
Citrontøs var din Moder? — Du tør sige,
Jeg lever med en gift Mands Kone?

Cola.

Jeg?

Renzolla.

Det har du sagt. Jeg skaffer Vidner paa det.

Cola.

Vist har jeg sagt . . . hvad er det for en Qvalm . . .

Canneloro.

Din Koter! hvem er da den gifte Kone,
Jeg lever med?

Cola.

Med hvem? Naturligviis
Med Jeres egen Kone.

Renzolla.

Hahaha!

Canneloro
(forbloffet).

Hvad, Knægt . . .

Renzollla.

Ah hvad! det er en Pudsemager.
Lad du ham løbe!
(Giver Cola Penge).
Der! Vel har du sat mig
I Skræk; men ligegodt! Der har du Noget
At slaae dig los med.

Cola
(afsides).

Det er dog engang
Talt med Forstand!
(Gaaer ind).

Renzolla
(til sin Mand).

Men kom, vi maae betænke,
Hvad der skal gjøres nu med vore Børn.
Vi maae beslutte — kom I med, Petrullo!
(Hun, Canneloro og Petrullo begive sig til Baggrunden).

Parmiero
(gaaer hen til Licarda).

Licarda!

Cienzo
(der gaaer hen til Adriana).

Adriana!

Licarda
(til Parmiero).

Tael, min Ven!
Har du mig længer mistænkt?

Parmiero.

Nei, Tadeo
Har alt forklaret os . . .

Licarda.

Men nu, hvad Haab
Har vi hos Eders Fader?

Parmiero.

Aa, maaskee . . .
Han er i godt Humeur.

Cienzo.

Han giver efter.

Adriana.

Nei, troer du?

Cienzo.

Jo, jeg har en Grund. Hør blot . . .

(Han, Parmiero og de to Piger begive sig afsides til Baggrunden, og siden hen til Forældrene, efter et Vink af disse).

Tadeo

(kommer frem).

Hvi tøver hun saa længe, medens jeg
Er saa forventningsfuld, saa fuld af Længsel!
— Der er hun! . . . Er det hende? Men jeg feiler.

(Fiorella, i Fruentimmerdragt, enten den, hun havde paa i første Act, eller en anden, kommer ud fra Huset).

Fiorella

(gaaer hen til ham).

Har du tilgivet mig, at jeg tog bort?

Tadeo.

Ak, er det dig? Nei, det er kun et Blændværk!

Fiorella.

Hvor kan du tvivle?

Tadeo.

O, jeg seer først nu,
Hvad der i dig har fængslet mig! Først nu
Jeg seer dig, som du er. Men hvor tør jeg . . .!

Fiorella

(idet hun rækker ham Haanden).

Tael ikke saa! men vær mig god som før.

Tadeo.

Og du tillader det?

Fiorella.

Men har jeg da
Forandret mig saa meget, og saa slemt?

Tadeo
(falder paa Knæ for hende).

Nei, nei! Det er dit Smil, dit Blik, din Stemme!
Det hele, søde Væsen, jeg har tilbedt!
O, lad mig see paa dig, lad mig fordybe
Mig i dit Aasyn, som du nu staaer for mig!
Og denne Haand, ja denne lille Haand,
Saa hvid, saa blød, gav mig det første Vink,
At du var voxet sammen med mit Hjerte.
(Reiser sig).
Forandret dig saa slemt? Nei, Aniello —

Fiorella
(smilende).

Jeg hedder ikke Aniello.

Tadeo.

Nei,
Det kan du ikke. Hvad er da dit Navn?

Fiorella.

Mit Navn er Fiorella.

Tadeo.

Fiorella!

O, hvilket yndigt Navn! Som i dit Navn
Saa er du selv forandret til et nyt
Og yndigt Væsen. — Fiorella, lov mig,
At du vil staae mig bi, naar nu jeg søger
At finde bedre Veie for min Fremtid.

Fiorella.

Hvis jeg formaaer det, skal jeg det.

Tadeo.

Og lov mig ..
Ja, det er dristigt af mig, at jeg venter
Alt nu en Part i dine skjønne Tanker —
Men lov mig dog, ifald du synes om mig . . .

Fiorella.

Jeg synes om dig.

Tadeo
(henrykt).
Nei, i Sandhed?

Fiorella.

Tro mig!
Den ene Dag, jeg levede' sammen med dig,
Bandt mig til dig for alle Livets Dage.

Tadeo.

O, hvilken Salighed! — Kom, lad de Andre . . .

(Tager hende ved Haanden, for at føre hende til de Andre, der imidlertid Alle have nærmet sig ubemærkede).

Canneloro.

Min Søn! du kan lykønske dine Brødre.

Tadeo

(hastig).

Det glæder mig .... Men, Fader, Fiorella —

Canneloro.

Jeg veed det.

Tadeo

(ivrig).

Nei, det kan du ikke vide,
Det er et Hemmeligt, det er en Nyhed,
Som Ingen drømmer om. Vi To har nylig ...

Canneloro.

Jeg veed det alt; og jeg og hendes Fader
Vi give vor Velsignelse til Eders
Forening som til Eders Brødres.

Tadeo.

Fader! ...

Hør, Fiorella! Har du hørt?

Fiorella.

Tadeo!

(Under deres Omfavnelse falder Tæppet).

Anmærkninger.

Den Yngste. Under Indflydelse af J. L. Heiberg, der fandt forskelligt i den Maade, hvorpaa Fiorellas virkelige Kon robes for Tadeo, anstødeligt (f. Ex. Forslaget om, at de skal dele Sovekammer), blev adskillige Scener omarbejdede. De findes meddelte i den oprindelige Form i „Breve fra og til Henrik Hertz", udg. af P. Hertz. Khvn. 1895, p. 179.

P. 213. Scholiast. Grammatikere fra den kristne Oldtid og fra den byzantinske Tid forsynede de gamle romerske og græske Forfatteres Værker med korte, oplysende Randbemærkninger, snart af sprogligt, snart af sagligt Indhold. Disse Anmærkninger kaldtes „Scholien" og Forfatterne deraf kaldtes Scholiaster.

P. 222. Aorist: en Bøjningsform i de græske Udsagnsord; en gammel A. betyder en Form, der brugtes af de ældre græske Forfattere.

P. 225. Docendo discimus o: Ved at undervise lærer man selv.

P. 331. Paradigma: Grammatisk Exempel, der gjennemgaas i alle Bøjningsformerne.

P. 237. Fiorellas Replik om Solformørkelsen sigter til følgende Oplevelse: Den 28de Juli 1851, da der

var en total Solformørkelse i Vente, kom Søren Kierkegaard om Eftermiddagen med Extrapost til Hirschholm (hvor H. H. dengang opholdt sig), tog ind i Hotellet, lod servere Kyllinger for sig og spiste dem, medens Solformørkelsen stod paa, i et Værelse, hvorfra Solen ikke kunde iagttages

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

PT
8136
A1
1897
v.7

Hertz, Henrik
Udvalgte dramatiske vaerker

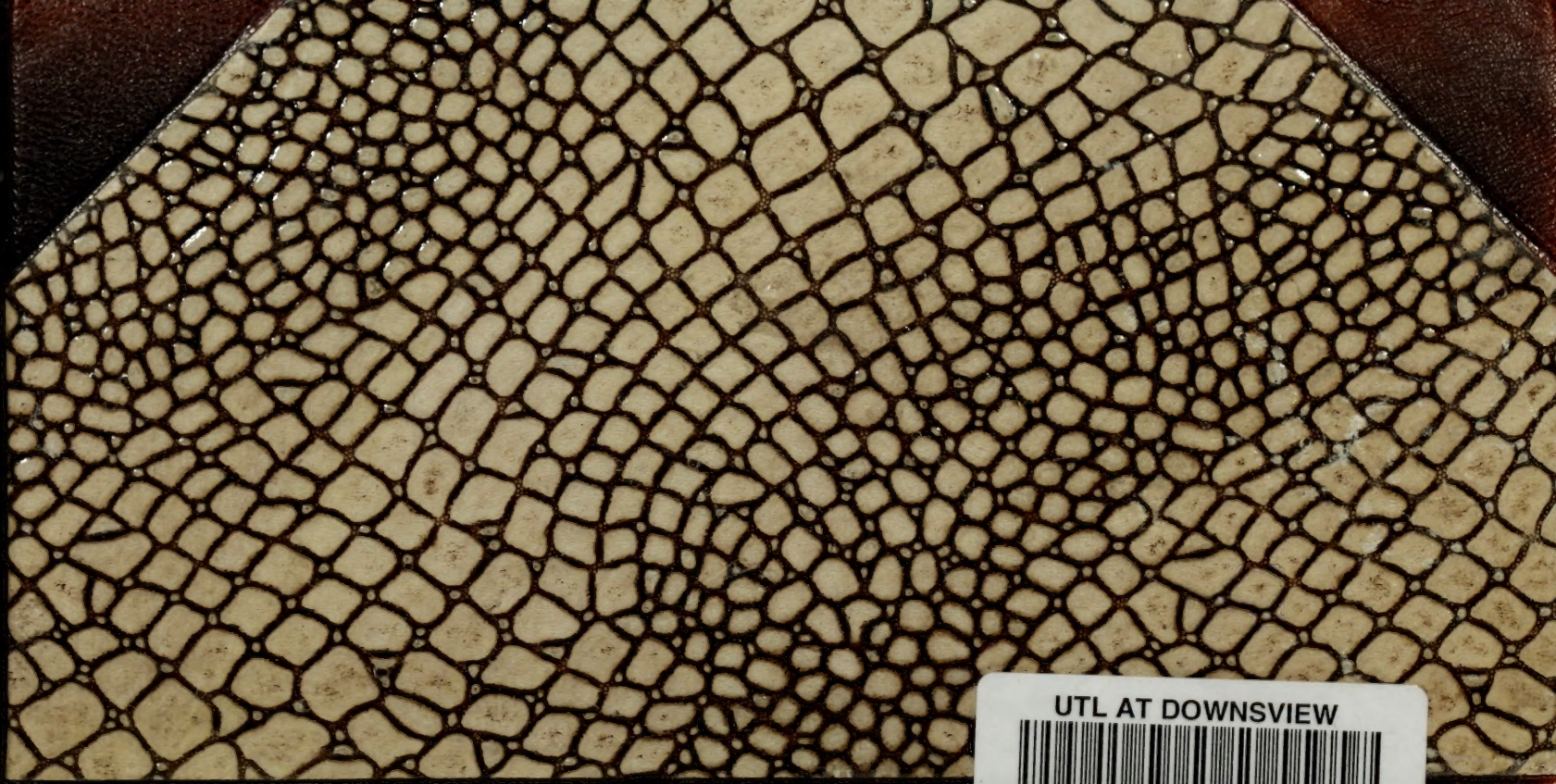

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 05 03 03 005 8